Kaos Düzeninin Ayak Sesleri

Devlet-i Ebed Müddet inancında; bir devlet on altı bayrağı taşır, on altı devlet bir bayrak ile temsil edilir. O bayrak İslam'ın hilali, Türk'ün yıldızıdır.

ÇERİ-I

GÖKHAN ÇAYIRLI

Lopus

Kaos Düzeninin Ayak Sesleri

ÇERİ

"Aşkı VATAN bilenlere..."

Gökhan ÇAYIRLI

Lopus yayınevi

Gökhan ÇAYIRLI

ÇERİ

Yayıncı Sertifika No 52272
Genel Yayın Yönetmeni Ersin YALÇIN
Editör Burak Fazıl ÇABUK
Sayfa Tasarımı Ahmet ÇEVİK
Kapak Tasarımı Zelal EDİN
11.Baskı Eylül 2023
ISBN 978-605-82092-7-5

Lopus yayınevi

Baskı / Cilt: Salmat Basımevi
Saray Mah. 1007 Cad. No:1
Kahramankazan /Ankara
Matbaa Sertifika No: 47771

© Kitabın tüm yayın hakları Lopus Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik ortamda, email veya mekanik araçla kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Lopus Yayınları®
Bademlik Mah. 1191 sokak 1/A
Keçiören/ANKARA

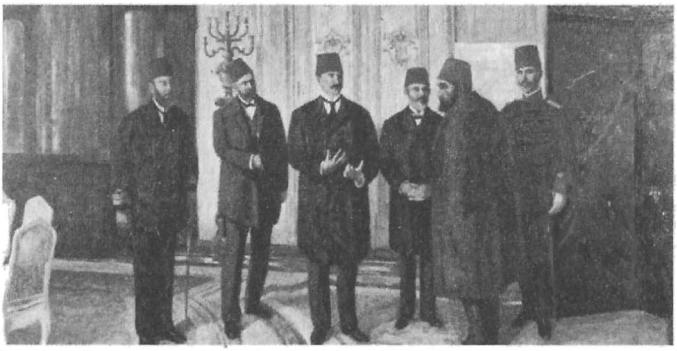
Kaos Düzeninin Ayak Sesleri

ÇERİ

"Aşkı VATAN bilenlere..."

Gökhan ÇAYIRLI

Lopus yayınevi

(Sultan Abdülhamid Han'ı hal' etmek için gelen heyet)

Millet sizi azletti.

Hangi millet? Siz misiniz millet?

Bu memleketi benden sonra 10 sene idare etsinler, 100 sene idare etmiş sayacağım.

27 Nisan 1909 / Yıldız Sarayı

Sultan II. Abdülhamid'in tahttaki son anları...

Yalnızdır sultan. Gözünü dünyanın en verimli topraklarına dikmiş olan devletlere karşı tek başına mücadele ettiği yetmezmiş gibi, üzerine titrediği askerleri tarafından işgal ve hatta yağma edilmiş olan Yıldız Sarayı'nın bir köşkünde iki haremağasıyla beraber gelecek haberlere hazırdır. Öylesine

kuşatılmıştır ki etrafı, bırakın kendisine bir bardak su ikramını, aç kalmış çoluk çocuğuna yiyecek bir lokma bile bulamamaktadır. Tahta çıktığı ilk günden şu âna kadar bir ayağı Adriyatik'te, diğer ayağı Basra Körfezi'nde olan Devlet-i Aliyye'yi para hırsından gözü dönmüş, zengin petrol yataklarına göz dikmiş aç kurtlara bırakmak istemediğinden, çoğu zaman "Asker Evlatlarım" diye hitap ettiği asker kılıklı eşkıya tarafından tahtından indirilmeyi beklemektedir.

Yıldız Sarayı'nın kapısından düğün alayına gider gibi süslenmiş dört kişi içeri girmiştir. Sultan her zamankinden daha fazla kendinden emin durmaktadır çünkü kendisi ne yapmışsa devletinin bekası için yapmıştır. Zaten öyle olmamış olsaydı tahttan indirilir miydi? Başlarında fes olan dört kişi sarayın koridorlarından geçerek sultanla görüşecekleri odaya girdiler. İçlerinden birisi, birazdan cebinden bir kâğıt parçası çıkaracak ve okuduğunda Şanlı Türk Tarihi'ne o büyük lekeyi sürmeye cüret edecektir. O, tarihe bu lekeyi sürerken, diğeri de ceketinin altındaki silahının kabzasını tutmaktadır. Hainlerin çabalarını defalarca zekâsıyla boşa çıkaran sultanın ne yapacağı hiç belli olmazdı. O nedenle gerekirse sultanın kanını dökmeyi dahi göze almışlardı ve kapıda sultan göründü. Heybetliydi, vakarlıydı... Elleri paltosunun ceplerindeydi ve o ceplerinde Revolver marka silahları vardı. Aksi bir durumda kendisini savunacak, belki de heyettekileri öldürecekti. Mağrurdu her zamanki gibi...

Türk tarihine bu lekeyi vuracak heyetin seçimi de ihanetin büyüklüğünün özeti gibiydi. Ermenileri Aram Efendi, Arnavutları Draç Mebusu Esad Toptani, Yahudileri Türk ve Müslüman düşmanı Selanik Mebusu Emanuel Karaso, İttihatçıları da Arif Hikmet Paşa temsil etmekteydi. Bu heyetin seçilmesi padişahı istemeyen aydınlar tarafından bile affedilmez bir hata ve Türk devlet geleneğinde silinemeyecek bir leke olarak kabul edildi.

Sultanın içeri girmesiyle sarsılan heyeti baş selamıyla selamladı Sultan Abdülhamid Han.

Sultan gayet metin ve mütevekkildir.

Yorgun ve yaşlı görünmektedir.

Vakarlıdır ve de dimdiktir.

Sesinin ve bakışlarının ikna için ne derece etkili olduğunu bilen Draç Mebusu Esad Toptani ileri doğru iki adım atar.

"Biz Meclis-i Mebusan tarafından görevlendirildik. Fetva-i şerife var. Millet seni azletti, görevden aldı. Amma hayatın emindir, güvencededir."

Bu sözler sessizliğin hâkim olduğu salonda bir anda fırtına estirir. O âna kadar mütevekkil olan sultan bir anda kükrer:

"Hangi millet? Siz misiniz millet?"

Fetvayı getiren komplocu ekip Ermeni, Yahudi, Arnavut ve Gürcü kimselerden oluşuyordu. İkinci

Bayezid Han, oğlu Sultan Selim'e Kırım Tatarlarını Osmanlı mülküne taşıdığı için kızmış hatta bunun için savaşmıştı. Türk devlet geleneğinde sahip olunan topraklar bir erkeğin yavuklusu gibiydi, ona dokunacak el nasıl kırılırsa, vatan topraklarını çiğneyen ayaklar da öyle kırılmalıydı ama sultan artık yalnızdı. Amcası Sultan Abdülaziz'e neler yapıldığını da çok iyi biliyordu.

Sultan Abdülhamid az önceki kükreyişini metanete çevirdi zira o, payitahtta kardeş kanı dökülmesini istemiyordu.

"Zannedersem hal' olundunuz demek istiyorsunuz?.."

O bir padişahtı. Memur değildi ki azledilsin!

Besbelli padişahın onurunu incitme maksadıyla yapılmış bu kelime oyunuydu bu. Sultan okunan uydurma fetvayı düzeltmese, onların yazdıklarını hepten kabul etmiş olacaktı.

Devam etti Abdülhamid:

"Pekâlâ, benim tahttan indirilmem için gösterilen sebep nedir?"

Bu sözün ardından silah zoruyla imzalatılan hal' fetvası okundu: "dinî kitapların yasaklanması ve yakılması, tebaanın öldürülmesi, hazinenin israf edilmesi suçları sebebiyle" diye devam eden fetva okunmuştu.

Olacak şey değildi!.. Kur'an-ı Kerim'in, Sahih-i

Buhari'nin, Şifa-i Şerif'in on binlerce nüshasını kendi şahsi servetinden bastırıp dağıttıran sultan, şimdi onları yakmakla suçlanıyordu, öyle mi?

Yaktırdığı, yasaklattığı kitaplar yok muydu? Vardı. Onlar, bilinçli şekilde yanlış harekelenmiş Kur'an-ı Kerim'ler veya içine uydurma rivayetler katılmış hadis kitapları yahut Osmanlı hilafetinin meşru olmadığını ileri süren İngiliz - Rus kaynaklı propaganda kitaplarıydı. Ne yani, sultan hatalı basılmış Kur'an-ı Kerim'leri hamamlarda yaktırmayıp sevabına dağıttırsa, halk yanlış yazılmış kitapları okusa mıydı?

"Ben hangi şer'i kitabı yakmışım?"

Salondakiler susmuşlardı. Sultanın kendisine isnat edilen bütün suçlara verecek cevabı vardı, biliyorlardı.

Arkasından da tarihin silinemez sayfalarına şu sözleri kazıdı:

"Ben 33 sene milletim ve devletim için, memleketimin selameti için çalıştım. Hâkimim Allah ve beni muhakeme edecek de Resulullah'tır. Hizmetimi ancak Cenab-ı Hakk'ın takdirine bırakıyorum. Ne çare ki düşmanlarım bütün hizmetime kara bir çarşaf çekmek istedi ve muvaffak da oldular. Hüküm Allah'ındır."

Ve şu sözü ekleyerek salondan çıktı:

"Bu memleketi benden sonra 10 sene idare etsinler, 100 sene idare etmiş sayacağım."

Bu sözün üzerinden on sene geçmeden Devlet-i Aliyye'nin yerini, Sultan Abdülhamid Han'ın kurduğu okullarda yetişen subaylar tarafından kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti aldı. Peki, o gün Sultan Abdülhamid'e oynanan oyunlar bitti mi?

Soruyu değiştirerek soralım:

O gün oynanan oyunlar sultanın şahsına mıydı?

Ne oyunları bitti emperyal devletlerin ne de sultanın şahsıylaydı mücadeleleri. Onların tek amacı vardı: Dünyanın en zengin topraklarını ele geçirmek. Bunun için de önce Anadolu parçalanmalı, bir Türk devleti olan Osmanlı çökmeliydi. Tüm bunlara çoğu zaman bir başına karşı duran Abdülhamid Han ise tahttan indirilmeliydi.

Senaryoda bugün değişen bir şey yok, aynı. Sadece aktörler değişik. O gün Ermeniler kullanılıyordu emperyal devletlerce, bugün Kürtler.

O gün Osmanlı Devleti vardı haksızlığa, zulme direnen, bugün Türkiye Cumhuriyeti Devleti var.

O gün İttihatçılar vardı; bugün FETÖ, PKK, DHKP-C, TİKKO, IŞİD var…

Sömürü düzeninin varisleri kapımızda bundan yüz sene önceki gibi... Ve sen, bugün, ülkedeki kaosu, bölgede yaşananları anlamak istiyorsan, bugüne yüz sene önceden bakmak zorundasın. Bize Kızıl Sultan diye anlatılan o insanı anlarsan, bundan sonraki yüzyılın planlayıcısı sen olacaksın.

Şunu sakın unutma kıymetli derttaş!

Geçmişine taş atanın geleceğine gülle atarlar ve sistemi kuranlar bu gülleyi sana attırırlar.

Aşkı vatan bilen vatan yürekli yiğitler!

Bu böyle bir kitap! Neresinin önsöz, neresinin sonsöz olduğu belli değil. Gönlümüzce dertleşeceğiz. Şucu bucu demeden her şeyi belgeleriyle konuşacağız. Yaşanan hadiselerde önyargıların varsa, olaylara çıkar ve menfaat penceresinden bakıyorsan, ideolojik tartışmaların çarkları arasında beynini öğütmüşsen, –izm ve –ist eklerinin kölesi olmuşsan, kitabı hemen yanındaki yüksekçe bir yere bırak. Yazanın hatırı için değil, içinde Yazdıran'ın (C.C.) adı geçtiği için. Kitaba vermiş olduğun liraların hakkını da helal et. Eğer ki benden helallik istiyorsan, vatan için can vermiş nice yiğitlerin namı hesabına bir Fatiha okuyuver ki ben de hakkımı helal edeyim sana.

Ve kitabın ilk sözlerini ömrüne, özüne nakşet ki sen o öze yabancı değilsin. Damarlarında dünyaya hükmetmiş, nizam vermiş bir milletin kanını taşıyorsun. Ve unutma!

Ortak paydamız insan, ortak derdimiz vatan, düsturumuz liyakat olduğu sürece, Türk Milleti'ni yıkacak bir güç yok…

Elinizde tutmuş olduğunuz eser, bu din bu devlet, bu bayrak bu millet adına can vermiş şan almış, kan vermiş nam almış olan şehitlerimizin aziz hatıraları

için hiçbir makam, hiçbir mevki gözetmeden kaleme alındı. Ve eserin geliri yazarı tarafından Türkiye Gaziler ve Şehit Aileleri Vakfı'na bağışlandı.

Türkiye Gaziler ve Şehit Aileleri Vakfı'nın bağışlarınız ve destekleriniz için banka hesap numarası aşağıdadır:

Vakıfbank Balgat Şubesi

IBAN: TR93 0001 5001 5800 7294 2858 45

Telefon: 0312 229 53 54

Web: www.gaziler.org.tr

Emanete iyi bakmak da görevdir, evladım.

1993 / Beytüşşebap

1993 yılı, Türkiye için içten içe kavrulan bir volkan gibiydi. Memleket ardı arkası kesilmeyen terör eylemleri, köy basmalar, faili belli ya da belirsiz cinayetler, ülkenin önde gelen siyasilerine, bürokratlarına ve rütbeli askerlerine yönelik suikastler ile çalkalanıyordu.

Bölge zenginliklerine göz dikmiş devletlerin desteğiyle dağa çıkan PKK'lı teröristler, Turgut Özal ile olan ateşkes antlaşmasını, Şemdin Sakık yönetiminde olan bir grup tarafından Malatya'dan sivil otobüslerle usta birliklerine giden silahsız ve savunmasız Türk askerlerine saldırıda bulunarak ve 33 askeri şehit ederek bozdular. Bu baskın ülkede büyük tepkilere yol açtı. Parmaksız Zeki kod isimli Şemdin Sakık[1]

1 Şemdin Sakık, Sırrı Sakık'ın kardeşi Parmaksız Zeki kod adıyla yıllarca PKK'nın üst düzey yöneticiliğini yaptı. Ergenekon davasında gizli tanık olarak dinlendi. 33 askerin şehit edilmesi olayını ise "Özal'ın örgütle yaptığı ateşkes antlaşmasını bozmak isteyen yabancı devletler yaptırdı" dedi.

gibi köyleri basıp acımasızca insan öldüren Neçirvan isimli terörist de o günlerde ismi ön plana çıkanlardandı. Onun hakkında birçok söz söyleniyordu. Neçirvan, terörist başı Öcalan'a bağlı hareket ediyordu. Emirleri sadece ondan alıyor, hesap vereceği zaman sadece ona hesap veriyordu. Ancak gerçek bu değildi. Neçirvan söylenildiği gibi Kürt değildi, yabancıydı. Ve emirleri yine yurt dışından alıyor, bu emirlere göre eylemler yapıyordu. Yaptığı eylemlerden dolayı da hiç kimseye hesap vermiyordu.

Dağları çok iyi bilen Neçirvan ve on kişiden oluşan ekibi, askerlerden kolayca kaçıyor, izlerini kaybettiriyor ve en umulmadık zamanda ortaya çıkarak köy basıyor, en kritik noktalara pusu kurarak askere zayiat verdiriyordu. Hain pusularını yaptıktan sonra da ekibiyle beraber yeniden Kato Dağı'nda mesken tuttuğu mağaraya gizleniyordu. Peşine takılan askerlerden önceden haberli olması ise devlet içinde bir klik tarafından da desteklendiğinin belgesiydi. Neçirvan kendisine yapılacak operasyonları önceden haber alıyor, ya kaçıyor ya da hain pusular kurarak Kahraman Mehmetçiği şehit ediyordu.

Son yaşanan 33 asker baskınından sonra ise hükümet kesin bir emir vererek bu işin faillerinin kıskıvrak, ölü veya diri bir şekilde yakalanmaları emrini verdi. Bu görev için birçok vatan evladı gönüllü olmuştu ancak talih Sait'e güldü. Bosna'daki UÇK kampında yeterince eğitim almış, talim yapmış olan

Sait ani bir şekilde yurda çağrıldı. Devletin kararını ise ona bizzat Hasan Hoca tevdi etti. Üzerine aldığı görevin sorumluluğunu ve zorluğunu iyi biliyordu. Her ne kadar yurt dışında görev yapmış olsa da yurt içindeki gelişmeleri de takip ediyor, ülkenin durumuna üzülüyor ve bir şey yapamamanın çaresizliğiyle kendini eritiyordu. Ve işte nihayet talih kuşu onun başına konmuş; haberlerde izlediği, radyolarda dinlediği meşhur teröristi yakalama görevi ona verilmişti. Kendisine tahsis edilen beyaz Toros marka aracıyla bölgeye gelmişti. Bu bölgenin çocuğu olduğu için bölge halkını tanıyor, bölgede konuşulan Kürtçe'yi şiveleriyle konuşabiliyordu. Onu tekrar Beytüşşebap'ta görenler şaşkınlıklarını gizleyemiyordu. Neden döndün sorusuna ise "Anamın, atamın emanetlerine sahip çıkacağım" şeklinde klasik cevaplar veriyordu. İlk aldığı eğitimde komutanı onlara "Mesele düşmanı bilmek değil, onu tanımaktır" demişti. Sait de düşmanını biliyor ancak tanımıyordu. Günlerce düşmanı Neçirvan hakkında araştırmalar yaptı. Zaten ismi bölge halkının dilinden düşmüyordu. Bölge halkı Neçirvan'dan çok korkuyordu. Her an her yerden çıkabilir, istediği insanı her an öldürebilirdi.

Bölgede korkup da canını esirgemek isteyen insanlar kadar, devletinin yanında ölümden korkmayan insanlar da vardı. Salih Baba da onlardan biriydi. Bu topraklarda doğmuştu Salih Baba, bu topraklarda

büyümüştü. Ömrünü küçükbaş hayvancılık yaparak geçirmişti de dağdaki it sürülerine bir bardak süt dahi vermemişti. Bu haliyle köy halkı sürekli olarak Salih Baba'ya tepkiliydi. Onun bu halinden ötürü köy bir gün Neçirvan'dan baskın yiyebilirdi. Arada bir ahırındaki hayvanlar çalınıyordu ama ona da yapacak bir şey yoktu. Bazı zamanlarda yabani hayvanlar için sürüsünden koyunlar keser, dağlara bırakırdı. Bu haliyle de köy halkının takdirini toplardı. Neçirvan baskınından korkan köy halkı, yabani hayvanların Salih Baba'nın hürmetine köye saldırmayacağına inanırdı. Sait ile Salih Baba akrabalardı. Sait çocukluğunda Salih Baba'yla dağlara çıkar, koyun güderdi. Sahip olduğu birçok değeri Salih Baba'dan öğrenmişti. Dağdaki kekik kokusunu içine çekerken, Salih Baba ona her zaman vatan sevgisini de üflerdi. Sait'in üzerinde hakkı çoktu. Hocaya, Sait'in ismini veren de bizzat Salih Baba'ydı. Bölge halkından yeteri kadar bilgi toplayan Sait artık harekete geçmeli, Neçirvan ve ekibinin korku saldığı memleket topraklarını huzura kavuşturmalıydı.

Sait, Salih Baba'nın kapısını çaldı bir akşam vakti. Salih Baba köylülerden yardım isteyen birileri gelmiştir diyerek önce perdenin ardından kapıya doğru baktı. Karanlıktan dolayı gelenin kim olduğunu göremeyince de seslendi:

"Kimsin?"

"Benim Salih Baba! Sait."

Bu ses üzerine rahatlamıştı Salih Baba. Askeri seviyor, her mecliste vatan diyor, bölünmezlikten ve kardeşlikten bahsediyordu. Haliyle böyle bir adam bölgede PKK'lı teröristlerle iş tutanlar tarafından pek sevilmiyordu. Zehra Ana ise her kapı çalındığı vakit hayat arkadaşına zarar verecekler diye korkuyordu.

"Hoş geldin Sait Bey oğlum."

"Hoş gördüm Salih Baba."

İçerden ürperen ses tonuyla Zehra Ana'nın sesi duyuldu:

"Bey, şu dar vakit kimmiş gelen?"

"Sait gelmiş hanım. Yüreğimizi hoş tutmak, hal hatır etmek istemiş" diye boşluğa seslendi Salih Baba.

Zehra Ana yıllar önce bir eşkıya baskınında hayvanlarını korumak isterken vücuduna isabet eden kurşun sonucu yaralanmıştı, belden aşağısı tutmuyordu. Salih Baba, bu olaydan sonra kendisini karısının bakımına ve ihtiyaçlarına adamıştı, hayvancılığı da terk etmişti. Ahir hayatında kendisine Allah'ın emaneti bildiği eşini ve on yaşındaki oğlu Ahmet'i koruyamamanın içine düşürdüğü ateşin yakıcılığını bir nevi eşine hizmet ederek söndürmeye çalışıyordu. Zehra Ana'ya her baktığında o günü tekrar yaşıyordu.

"Misafiri ikramsız gönderme bey" diye yineledi Zehra Ana.

"Nasılsın Sait'im?"

"Şükredecek kadar iyi, sabredecek kadar güçlüyüm Salih Baba. Sizi de iyi gördüm."

"Yok be evlat. Azığımız az, vaktimiz tezdir bizim. Allah devlete zeval vermesin."

"Âmin Salih Baba, âmin!"

"Hayrolsun inşallah, seni şu vakit kapımıza getiren nedir?"

"Salih Baba, geldiğimden beri evi düzene koydum. Hep hazır kazancımı yedim, şimdi rahmetli babam gibi koyun gütmek, koç büyütmek isterim."

"İyi edersin evlat. Hazıra dağ olsa dayanmaz. De bakalım, benden ne istersin?"

"Baba, sen yıllarca hayvan yetiştirdin..." Sait'in bu sözleri Salih Baba'yı eskiye götürüyordu. Aklından çıkaramadığı o günü yeniden hatırladı. Küfür savuracak oldu 'Kader...' dedi içinden. "Hayvan alacağım sen de müsait olursan hayvan pazarına gidelim yarın diyecektim."

Salih Baba içine düştüğü dehlizden imanının gücüyle çıktı. Hain teröristlerin öldürdüğü oğlu Ahmet'in yerine Sait'i koymuştu. Herkesi severdi ama Sait başkaydı onun için. Gündüzden testiye hazır ettiği ayranı maşrapalara dökerken konuşuyordu:

"Olur evladım, olur. Ben de ne zamandır bunu diyecektim sana. Sabah namazı sonrası düşelim yola.

Erken gidelim, erken gelelim. Eşkıyanın yolu kestiği vakte kalmayalım."

Doldurduğu bardağı Sait'e uzatırken bir babanın evladına baktığı nazarla baktı. "Ahmet" diye seslendi. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Yaralı gönlünü susturdu. Kendisine ikram edilen ayranı bitiren Sait, edebince müsaade isteyip Salih Baba'nın eline sarıldı. Birbirilerini Allah'a emanet ederek ayrıldılar.

Salih Baba'dan kendi evine doğru giderken, üzerine aldığı görev için yeni ve büyük bir adım atmış olmanın heyecanını yaşıyordu. Attığı her adımda Kato Dağı'ndan esen rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Evine gelip yatağına uzandığında ise çocukluğunda gezdiği kekik kokulu dağları gözlerinin önüne getirdi. Gözleri tavandaydı. Her gün duyduğu yeni şehit haberleri içinde biriken öfkesini kamçılıyordu. Öfkesini bir an önce dağdaki teröristlere boşaltmalıydı. Üzerine aldığı görevi layıkıyla yapmak için ettiği duanın ardından yorgun gözlerini kapadı. Doğan güneş onun için yeni bir günün değil, yeni bir görevin habercisiydi ve ona öğretildiği üzere görev her şey demekti.

Sabah namazından sonra Salih Baba'nın evinde kahvaltı yapan ikili, Salih Baba'nın hazır ettiği eşeklerle yola düştüler. Güneşin ışıkları içlerine işliyordu. Beytüşşebap hayvan pazarında Salih Baba'yı gören hayvan sahipleri bir o kadar şaşırıyor, bir o kadar da seviniyorlardı. Teröristlerin verdiği köy baskınından sonra tövbe etmişti yabanda hayvan beslemeye. Her

gördüğünden selam alıp selam veriyor, hatır saydığı kişilerle hasbihal ediyordu. Motoru henüz durmuş traktörün önünde dikildi.

"Pazar ola Ali Rıza Emmi" diye selamladı traktörün üzerindeki yabancıyı.

"Vay sen sag olasın benim gözüm. Hoş gelmişsen, safalar getirmişsen."

"Safayı dostun gönlünde buluruz emmi."

"Baş tacısın Salo. De hele seni hangi ürüzgar attı bu yabana?"

"Emmi, Ahmedim Hakk'a kavuştuktan sonra evlat bildiğim Sait ile tanıştırayım seni."

Muhabbet başladığından beri hiç kıpırdamadan duran Sait bu söz üzerine yaşlı adamın eline doğru eğildi.

"Hay sen var olasan yegenim. Hele siye nasıl yardım edem?"

"Emmi, yeğenim besicilik yapıp rızkını temin edecek. Buraların en iyi hayvanları sendedir. Rızan olursa senden hayvan satın almak isteriz."

"Mal da mülk de yalan Salo. Biz sadece emanetçiyiz. Sahibi emanetini alacak demek ki siye bana gönderdi."

Konuşmalar pazar yerindeki çığırtkanın getirdiği çaylarla devam etti. Bir süre sonra hayvan pazarlığı da yapıldı.

"Ali Rıza Emmi, istediğin paralar bu mendilin içinde sarılı. Nakliye için de bize yardımcı olursan hayvanları römorktan indirmeden köye gidelim."

Yaşlı adam, Sait'in kendisine uzattığı mendili alırken konuşmaya başladı:

"Bag hele yegenim. Emanetin sana muti olmasını istiyirsen ilk karşılaşmada onunla ahbaplık edecesen. Yosa rızık vesilen elinden uçar. Eşeğine binip emanetini önüne katacagsın, eline diynek almayasın, yoldan çıkanı sözle yola koyacagsın. Eğer öyle iş tutmayacagsan al paranı!"

Son söz hiddetle çıkmıştı ağzından. Söze Ali Rıza Emmi'yi iyi tanıyan Salih Baba girdi:

"Emmi yanlış anladın. Geç vakte kalırsak o it sürüleri yol keser, haraç ister diye öyle dedi Sait."

Sait başı önde, yanlış kelam etmenin mahcubiyetini yaşıyordu. Ağzı dili olmayan hayvancıkları kendine dost edinmiş, onları güderken eline sopa almayı hayâ bilmiş bu ihtiyarı üzmüştü, başı öndeydi. Sait'in üzüntülü halini gören ihtiyar adam:

"Söz yere düşsün de baş egilmesin yegenim. De haydi, emanetleri alın da düşün yola!"

Bu sözle alışveriş bitmişti. Birbirine sarılarak vedalaştı iki dost. Sait, ihtiyar adamın eline doğru eğildiğinde, ihtiyar adam güzel bir Türkçe ile kulağına fısıldadı:

"Emaneti memnun etmek de görevdir yiğidim. Bu hayvanlar o dağlardaki bütün yolları bilirler. Seni vakitlice varmak istediğine ulaştırırlar."

Mektup

Kün tuğ bolgıl, kök kurikan.

Han, Evladım!

Hun İmparatoru Tuman Kağan, vakti zamanında Çinlilerle barış anlaşması imzaladı. Bu anlaşma sonrasında Çin kralı, kızını Tuman Kağan ile evlendirdi. Tuman Kağan'ın bu evlilikten bir erkek çocuğu oldu. Zaman geçtikte Tuman Kağan, oğlu Mete'yi kurduğu devletin başına geçirmek yerine Çinli hatundan olan oğlunu devletin başına geçirmeyi düşünür oldu. Kendisine bağlı il beyleri barıştan ziyade Çinli bir kızın Türk otağına girmesine karşı çıksalar da korkularından seslerini çıkaramamışlardı. Ama birisi vardı avaz avaz babasına isyan eden: Büyük oğul Mete.

Babasının düşmanlarıyla yaptığı barış anlaşmasını kabullenemiyordu. Kabullenemediği barış anlaşması değildi aslında, babasının Çin'i küçümsemesine ve kendilerine sorun çıkarmayacaklarını düşünmesine kızıyordu. Haklıydı da. Çinliler gülen yüzlerinin altında kirli planlar yapıyorlardı. Dost

görünüp Türklerin kökünü kazıyacaklardı. Ta ki bir ulak Mete'ye Çinlilerin gizli planlarını söyleyinceye kadar. Çadır karışmıştı artık, baba evlada söz geçiremez, evlat babayı dinlemez olmuştu. Çünkü mesele artık VATAN'dı. Var olmanın ya da yok olmanın eşiğiydi bu. Mete bir karar verdi, ecdat mı devlet mi? Ata mı millet mi?

Karar kesindi ve netti: Mete, devletin ikbali için atası olan Tuman Kağan'ı öldürme kararı aldı. Çadırdan çıktığında kendisine sadık adamlara fikrini açıp onlarla istişare etti. Türk devlet geleneğinin bugünkü adıyla ilk Milli Güvenlik Kurulu Toplantısı işte o gün yapıldı. Devlet geleneğinin merkezindeki önemli meseleleri istişare etme, karar alma ve alınan kararları uygulama yönetimde yürürlüğe o gün girdi. Mete kararını vermişti ancak babasının atacağı adımlardan da önceden haberi olmalıydı. En güvendiği adamlarını babasının yanına bırakıp atına atladı ve adamlarıyla gün doğusuna kadar durmaksızın at koşturdu. Atının mecalinin kalmadığı bir noktada atından indi. Atını okşayıp sevdikten sonra beraberinde gelen askerlerine emir verdi:

"Oklarınızı çıkarın, atımı hedef alın!"

Mete'nin bu emri karşısında şaşkınlığa düşen askerlerin bir kısmı yaylarını gererken, diğer bir kısmı hareketsizdi. Mete kükredi:

"Çeriler! Oklarınızı çıkarın ve atımı hedef alın!"

Gelen ikinci emir daha sertti. Emri alan askerle-

rin hepsi oklarını yaylarına takıp atı hedef aldılar. Mete'nin eli havadaydı. Hızlı bir şekilde indirdi elini. Zavallı hayvan kanlar içinde oracığa yığıldı. Mete ise yapmış olduğu şaşırtıcı hareketten emin bir şekilde askerlerine doğru yürüdü. Biraz önce emre itaat etmeyen bir askerle yüz yüze geldi:

"Neden emri ilk aldığın anda uygulamadın?"

Mete ile göz göze gelmek bile cesaret işiydi. Sinirlendiği anda gözleri ateş saçar, karşısındakinin yüreğini deler geçerdi. Yere bakarak cevap verdi asker, mahcuptu:

"Artık babanızla beraber değiliz. Bineğimiz az, yiyeceğimiz yok ve sizin sahip olduğunuz tek şey atınızdı. Onu vurmak için atacağım okun sizi üzeceğini düşünerek atmadım."

Mete güldü, yerde yatan atına çevirdi başını. Üzgündü. Karısından, çocuklarından daha çok değer verirdi atına. Tüm bedeniyle emrine itaat etmeyen askere döndü. Kurt başlı kılıcı birden havaya kalktı, yay çizdi ve indi. Emri dinlemeyen asker kanlar içindeydi. Bütün herkesi ölüm korkusu almıştı.

"Bir sonraki emrim 'Beni vurun!' olursa, beni de vuracaksınız. Emrimi yerine getirmeyen kim olursa olsun sonu böyle olacak."

Günler ayları, aylar yılları kovalamıştı. Atın öldürülmesi hadisesinden ders alan askerlerin tamamı artık Mete'ye kan ve can bağıyla bağlı olan sadık Çe-

riler olmuşlardı. "Vur!" dediğinde vuruyorlar, "Öl!" dediğinde ölüyorlardı. Mete, atıldığı zaman ıslık çalan bir ok geliştirdi kendine.[2] Artık ıslık çalan oku nereye atarsa atsın emrinde bulunan askerler de oklarını o yöne atıyorlardı.

Babasının yanına bıraktığı askerlerden birisi haber getirdi: Tuman Kağan ava çıkmıştı. Mete bunu duyar duymaz harekete geçip babasının izini sürdü. Tuman Kağan, Çinlilerle yaptığı anlaşmaya güvenerek tedbirsiz hareket etmişti o gün. Oğlu Mete ve yanına aldığı adamları da umursamamıştı. Mete, babasını görür görmez ıslık çalan okunu fırlattı. Mete'nin attığı ok çok hızlı bir şekilde ilerliyor, ıslık çalarak hedefine doğru gidiyordu. Ok babasını kalbinden vurdu. Onun oku fırlattığını gören, okun sesini duyan askerleri de hiç düşünmeden oklarını attılar. Neticede sonu belli olan bir çatışma çıkmıştı.

Aman dileyene kılıç kalkmıyor, kılıç çekene merhamet edilmiyordu. Mete artık han olmuştu. Babasını defnettikten sonra tahta oturan Mete Han'ın ilk işi üvey annesini ve beraberindeki üvey kardeşlerini Çin kralına göndermek oldu. Böylece anlaşma bozulmuştu. Babasının çadırından çıktığı ilk gün istişare toplantısı yapan Mete Han yine adamlarıyla durumu değerlendirdi. Babasının ölüm sebebi ola-

2 Çavuş okları olarak bilinen ilk ıslıklı okları Mete Han kullanmıştı. Bu uygulama halen kolluk kuvvetlerimizde "izli mermi" adıyla geçerlidir.

rak tedbirsizlik ve istihbarat zayıflığı üzerinde fikir birliği sağlandı. Mete Han o gün bir karar aldı. Kendisine bağlı ve sınırsız yetkilere sahip bir haber alma birliği kurdu. Bu birlikteki adamları kendisine bağlı il beyliklerinin ve düşmanlarının içine sızdırdı. Artık her şeyden haberi vardı. Sırada ise savaş vakti toplanan ve sadece savaş ganimeti için dövüşen milis güçler yerine, düzenli askerî birlik kurma fikrini gerçekleştirmek vardı. Türklerin ilk kara kuvveti ordusu işte bu tarihte kuruldu.[3] Emrindeki askerleri onluk sistemde, düzenli ve sürekli hazır hale getirdi. Artık cenk etmek zamanıydı. İstihbarat birliklerinden aldığı bilgiler ışığında doğu komşusu olan Donghu'nun üzerine yürüyüp onları büyük bir yenilgiye uğrattı. Mağlup ettiği Donghu'yu vergiye bağlayıp ülkesindeki bütün hayvanlara el koydu. Artık askerleri yaya değildi, atlı birliklerdi ama yetersizlerdi. Daha çok savaşmalı, daha çok binek hayvanına sahip olmalıydı. Bu arada kendisine bağlı budunlar sürekli Çin üzerine akınlar yapıp vurkaç taktiği uyguluyorlardı. Donghu'yu yendikten sonra, Kuzey Moğolistan'da yaşayan Tunguz gibi halkları da ülkesine kattı. Hun-

3 Asya Hun Devleti Hakanı Mete Han'ın MÖ 209 yılında kurduğu ordu, dünyanın ilk düzenli ordusu sayılmaktadır. Türk devletlerinde isim değişse de süreklilik devam ettiği için Türkiye Cumhuriyeti Devleti atalarımızdan kalan bu orduyu ve tarihi sahiplenmektedir. Bu yüzden Türk Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın kuruluş yılı olarak MÖ 209 kabul edilmektedir.

ların güneybatısında Tanrı Dağları ile Gansu arasında yaşayan Yüeçilerin üzerine seferler düzenledi. Yüeçileri de mağlup ederek kendi toprağına kattı.

Ordos'a hâkim olmaya çalışan Tahin Türklerini yendi. Çin üzerine sürekli seferler düzenleyerek Sarı Irmak'ın güneyindeki kaleleri egemenliği altına aldı. Bu zaferlerle, sonradan Hunlara büyük gelirler getirecek önemli ticaret yollarının kontrolünü eline aldı. Bölgede yaşayan Altay kavimlerini egemenliği altına alarak askerî ve stratejik olarak daha güçlü bir hale geldi.

MÖ 200'de Han Hanedanı İmparatoru Gaozu'nun 320 bin kişilik ordusunu Baideng'de Peteng Kalesi'nde kuşattı. Gaozu, Mete'ye hediyeler gönderdi ve Mete'nin kuzey eyaletlerini Hunlara bırakma ve yıllık vergi ödeme gibi bütün şartlarını kabul etti. Böylece kuşatmadan çıkmasına müsaade edildi. Gaozu payitahtı Çang'a dönebildiyse de Mete arada bir hanın kuzey sınırını tehdit etmişti. Nihayet Gaozu barış istedi ve Prenses Tanhu'yu Mete Han'a eş olarak vermeyi kabul etti. Ayrıca Gaozu yüksek bir haraç ödemeyi de kabul ederek antlaşma imzaladı.

Mete Han'ın bu başarısının nedeni her ne kadar korkusuz askerleri olarak bilinse de bu başarının asıl sebebi düşmanlarının içine yerleştirdiği kendi istihbarat elemanlarıydı. Bu elemanlar kendilerini gizleyerek düşman devletlerin en üst kademelerinde yer alıyor, bütün sırlara vakıf olup tüm bu sırları Mete

Han'a ulaştırıyor ve Mete Han da ona göre hareket ediyordu.

Mete Han'ın tek bir amacı vardı: Bütün Türk boylarını bir tek çatı altında toplayıp dünyaya hâkim kılmak. Bunun için buyurdu:

"Kün tuğ bolgıl, kök kurikan!"

Mete Han'ın Tanhu ile evlenmesiyle Gauzo isteğine ulaşmıştı. İstediği zaman Mete Han'ı öldürebilirdi. Zira kızı artık onun karısı olmuştu. Bir ulakla haber gönderdi:

"Mete'nin işini bitir!"

Tanhu aldığı emri yerine getirmek için harekete geçti. Mete Han çadıra geldiğinde zehir koyduğu yemeği ona uzattı. Mete Han bir an bile tereddüt etmeden kendisine uzatılan yemeği yemeye başladı. İşte bitmişti. Birazdan kendilerine kan kusturan Mete'nin nefesi kesilecek, benzi sararacak ve ölecekti. Tanhu da afiyetle yemeğini yiyordu, Mete'nin bir şey anlaması demek, boğazının kesilmesi demekti, bunun farkındaydı. Yemeğini yerken öksürdü. Umursamadı, bir daha öksürdü. İşte bir daha. Gülümsedi Mete Han, alaycı bir tavırla sordu:

"Neyin var hatun?"

Öksürmeye devam ediyordu Tanhu.

"Anlamadım hânım..." Öksürdü bir kez daha.

"Sakın zehirli aşı yemiş olmayasın!"

Tanhu, boğazından inen zehrin iç organlarını

parçaladığının farkına vardı. Öksürmesiyle artık ağzından kanlar etrafa sıçrıyordu. Mete Han'ı küçümsemenin bedelini canıyla ödemişti. Artık Gauzo'yu kimse Mete Han'ın hışmından koruyamazdı. Babasına isyan etmesine sebep olan o düşman kızıyla evlenmesine anlam veremeyen Mete Han'ın adamları, artık onun aklının dehası yanında ne kadar sabırlı olduğunu da gördüler. Mete Han, Gauzo'nun kızı Tanhu'nun yanına sokulmuş bir ajan olduğunu, onların yanına yerleştirdiği adamlarından daha ilk geceden öğrenmişti.

Mete Han kurmuş olduğu bu gizemli istihbarat birliğine Ak Saçlılar Meclisi adını verdi. Çinliler ise kendi birliklerine Atlılar dediler. Devlet ne kadar yüksekteyse, Meclis de o kadar derindedir. Devlet ne kadar bilinirse, Meclis de o kadar sırdır. Bilesin ki bu Meclis, görünen devletin görünmeyen ve bilinmeyen yüzüdür. Sultan Alparslan'ı Anadolu'ya yürüten de Meclis'tir, Sultan Mehmed'i İstanbul surları önüne getiren de... Yavuz Selim'i Sina Çölü'nden geçiren de Meclis'tir, Mustafa Kemal'i Bandırma vapuruna bindiren de.

Ama unutma! Tarih sahnesinde savaşlar sadece meydanlarda olmadı, arka planda, görünmeyen yerlerde akıl savaşları da yapıldı. Kimin aklı kime üstün gelirse tarih sahnesinde kazanan o oldu. Hamleler yapıldı kazanmak için, yine hamleyle de karşılık verildi. Türk'ün kutlu yürüyüşü karşısında birlik olan-

lar, Türk'ün demir yumruğu altında ezildi. Türk kaybettiği zaman geri çekildi ve gücünü toplayıp tekrar düşmanını alt etti.

Bu amansız mücadele tarihin her devresinde sürdü ve tarihin her devresinde düşmanın aklında tek bir gaye vardı: Türkleri yok etmek. Türkleri yok edemeseler bile geldikleri Orta Asya'ya sürüp orada hapsetmek. Bunun için tarih boyunca tüm düşmanlarımız kendileriyle olan didişmelerini bir kenara bırakıp bize karşı ittifak kurdular. Çinlilerin kurduğu Atlılar, yerini Tapınakçılara bıraktı. Türklerin kurduğu Meclis ise Hilal teşkilatına... Türklerin İslâmiyet'i kabul edişiyle beraber İslam sancağı artık Türklerin ellerinde yükselmeye başladığında, Meclis, adını ebced hesabıyla Allah lafzının sayı değeriyle aynı olan Hilal'e çevirdi ve o günden sonra Hilal, devlet bayraklarımızdan eksik olmadı.

Tapınakçılar amaçlarından hiç vazgeçmediler. Almanya'da Masonik teşkilat olan İlluminati'yi kurdular. Teşkilatı kuran Tapınakçılar, bu örgütün başına Alman Hukukçu Johann Adam Weishaupt'u getirdiler. Bu teşkilatı yöneten de kendini Doğu Roma'nın varisi ilan eden İngilizler oldu.

Han!

Evladım! Sakın unutma!

Ülkemizde olan olaylardan Alman İstihbaratı BND'nin haberi ve dünya üzerinde meydana gelen tüm olayların altında İngilizlerin parmağı vardır.

Bu yapı ilk iş olarak Fransa'da harekete geçip Fransız İhtilali'ni organize etti. Amaç belliydi: Dönemin süper gücü ve çok uluslu devleti olan Devlet-i Aliyye topraklarında karışıklık çıkarıp adım adım yaklaşan dünya savaşı öncesi Osmanlı'yı zayıflatmak. Başarılı da oldular. İhtilal sonrası benimsenen milliyetçilik akımı Devlet-i Aliyye'yi zor durumlarda bıraktı. Osmanlı Devleti'ne isyan eden uluslar birer ikişer bağımsızlıklarını ilan ediyorlardı. Dahası devletin içine sızdırdıkları ajanlarıyla devlet yönetiminde söz sahibi oldular. Bağımsızlığını ilan ettiğine inanan halklar, daha bağımlı hale geliyordu çünkü devletin yönetim kademesinde söz sahibi olan kişiler sömürü düzeninin adamlarıydı.

12 kişiyle kurulan İlluminati topluluğu, gelişimlerini Mason localarından kendilerine uygun üyeler kazanarak sağlamaya çalışmışlar, ilk sene sonunda sayılarını 80 üyeye çıkarmışlardı. Daha önceden bir Mason olan Baron Adolf Von Knigge'nin katılımıyla ciddi bir ivme kazanmışlar, baronun kazandırdığı seçkin üyelerle ciddi bir yükselişe geçmişlerdi. Baron ayrıca Tapınakçıların şövalye derecelerinden etkilenerek hazırlanmış "Illuminatus Drigens" adlı bir ek derece daha oluşturmuştu. Baronun bu kadar öne çıkması, Weishaupt'un pek hoşuna gitmedi ve çok geçmeden anlaşmazlık meydana geldi. Bu anlaşmazlık baronun kısa süre sonra topluluktan ayrılmasıyla sonlanmıştı.

22 Haziran 1784'te tüm Bavyera'da Masonluk ile birlikte İlluminati de gizli siyasi amaçları olduğu öne sürülerek yasaklanmıştı. Masonluk tarih boyunca kendisine yönelen tüm baskı ve yasaklamaların altından hiçbir zarar almadan çıkmıştı ancak Meclis'in yerleştirdiği elemanlar sayesinde bu süreç İlluminati'ye pek yaramamış ve büyük ölçüde gücünü ve varlığını yitirmişti.

19. yüzyılın başlarında ünlü Alman Filozof Hegel'in katılımıyla canlanan ve eski parlak günlerine dönen İlluminati, bu yıllarda, Hegel'in tez-antitez kuramlarıyla Yeni Dünya Düzeni düşüncesinin geliştiği bir topluluk haline gelmişti. Dünya üzerindeki çeşitli toplulukları etkileyen bu düşüncenin mirasçıları bugün halen çalışmalarını sürdürüyor olsalar da İlluminati varlığını tasfiye edip localara bölündü.

İki dünya savaşının da perişan ettiği Avrupa coğrafyasında güçleri değiştirmenin vakti gelmişti. İngiltere kendisini perde arkasına alıp yine kendisinin on üç kolonisinden oluşan ABD'yi öne sürdü.

Birinci Dünya Savaşı'nın hakem devleti olan ABD, İkinci Dünya Savaşı'nı bitiren devlet olmuştu. Ama neden atom bombasını savaşı başlatan Almanya'ya değil de Japonya'ya atmıştı?

Avrupa sahnesinde atını koşturmak isteyen ABD kendisine düşman olarak Hitler Almanyası'nı değil, Stalin'in Sovyet Rusyası'nı seçmişti. Artık ABD için

düşman komünizmdi. Stalin bu amansız düşman karşısında Çin'i tekrar sahneye sürdü. Dostluk nişanesi olarak da 1932 yılında Doğu Türkistan'ı Çin'e hediye etti.

Enver Paşa ile Kafkaslar'a giden subaylarımız Meclis'in emriyle orada kaldılar. Subaylarımızın önderliğinde Kuvva-yı Milliye ruhuyla Rusya ve Çin'e karşı bağımsızlık mücadelesine girildi. 1933 yılında Yakup Han önderliğinde Türkistan devletini kurdular. Orada kalan subaylarımız sadece askerî olarak değil kültürel olarak da Doğu Türkistan'ı ayağa kaldırdılar. 1944 yılında İsa Yusuf Alptekin Bey önderliğinde bağımsızlıklarını ilan ettiler ancak Mustafa Kemal zamanında Türkiye'den görmüş oldukları desteği İsmet İnönü zamanında göremediler.

Türkistan devletinin başında üç efendi bulunuyordu: Mehmet Emin Buğra, Mesut Sabri Bey ve Osman Batur.[4]

---

4 Mesut Sabri Bey, Türkistan devletinin cumhurbaşkanıydı, uğradığı suikastle şehit edildi. Mehmet Emin Buğra, Türkistan devletinin milli eğitim bakanıydı. Ruslarla ve Çinlilerle yapılan mücadelede gazi olmuş, 1953 yılında Adnan Menderes tarafından kendisine T.C. vatandaşlığı verilmiştir. 1965 yılında İstanbul'da vefat etti. Osman Batur, işgalcilere direnen bir halk kahramanıydı. Çinlilere karşı silahlı mücadeleyi örgütleyen ve dağlarda bizzat savaşan kişiydi. Yakalandığı zaman çeşitli işkencelerden geçirilip Urumçi'de kafes içinde gezdirildi. 1951 yılında Çinliler tarafından kurşuna dizilerek idam edildi.

Önce Meclis'in sadık muhafızı Mesut Sabri Bey bir suikaste kurban gitti. Bu tarihten itibaren Çin, İslamiyet'i ilk kabul eden Türk kavmine tarihin en büyük zulmünü yapmaya başladı. Tüm dünya buna susuyor ve seyirci kalıyordu. Dahası biz de susmak zorunda kalmıştık çünkü yeni yeni toparlanıyorduk. Mustafa Kemal'in ölümünden sonra İsmet İnönü yönetiminin anlamsız kararları karşısında kendi derdimize düştük.

Mustafa Kemal bölgesel paktlar[5] kurarak yaklaşmakta olan İkinci Dünya Savaşı öncesi bu bütünlüğü garanti altına almıştı ancak İnönü, ABD ile yapmış olduğu gizli anlaşmalarla[6] ülkemizi savaşsız bir şe-

---

5 *Sadabad Paktı,* İtalya'nın doğu ülkelerini hedef alan istila politikası nedeniyle Türkiye, İran, Irak ve Afganistan arasında, 8 Temmuz 1937'de Tahran'daki Sadabad Sarayı'nda imzalanmıştır. 1933'ten sonra Almanya'da Nazi Partisi'nin iktidara gelmesi, İtalya'nın Akdeniz'de ve Balkanlar'da genişleme çabasının ve Avrupa devletlerinin silahlanma yarışına girmesinin dünya barışını tehdit etmeye başlamasına karşı olarak, 9 Şubat 1934 tarihinde Atina'da Türkiye, Yunanistan, Yugoslavya ve Romanya arasında *Balkan Antantı* imzalandı.

6 İnönü 1947 yılında ABD ile yapmış olduğu Fullbright Anlaşması ile eğitimimizi ABD'li yöneticilere teslim etti. Fullbright Anlaşması'nın en önemli maddesi kuşkusuz 5. maddedir. Maddenin içeriği şöyledir: "Komisyon; dördü T.C. ve dördü ABD vatandaşı olmak üzere sekiz üyeden oluşur. Bunlara ek olarak Türkiye'deki ABD diplomatik heyetin başı (büyükelçi) komisyonun fahri başkanı olacaktır. Komisyonda oyların eşit oluşması durumunda kesin oyu ABD büyükelçisi verecektir."

kilde düşman işgaline uğrattı. Başkent sokaklarında gezen ABD askerleri edepsizlikte sınır tanımıyorlar, her geçen gün ülkenin başka yerlerinde yeni bir rezalete imza atıyorlardı. ABD'li askerler insanımızı öldürüyor, kızlarımıza tecavüz ediyor, devlet dairelerimize izinsiz girip çıkabiliyorlardı. Tüm bu olanlar karşısında İnönü "Onlar bizim misafirlerimiz" demekle yetiniyordu.

Birçok kesimin aklına Doğu Türkistan'daki soydaşlarımızı ülkemize ve kendilerini güvence altında hissedecekleri dost ülkelere sığınmacı olarak yerleştirmek gelse de bu Türk'ün kutlu töresine aykırıdır ve dahası Doğu Türkistan, Türk dünyası için stratejik bir öneme sahiptir. Çin için Türkistan'ın tampon bölge oluşturması ve dünyanın en zengin yeraltı kaynaklarına sahip olması açısından hayati önemi var. Oradaki soydaşlarımızı ülkemize getirmemiz Türkistan'ı ebediyen kaybetmemize sebep olur. Aynısı Mısır, Suriye, İran ve Irak'taki soydaşlarımız için de geçerli. Din kardeşlerimiz, bölgeye yeniden gelecek huzuru Türkiye'nin tesis edeceğine inanıyorlar. Biz de Türkiye olarak ekonomik, siyasi, diplomatik ve askerî bütün gücümüzü tarihte olduğu gibi bugün de zulme uğrayan insanlar için sonuna kadar kullanıyoruz, kullanmaya devam edeceğiz. Daha yapacak çok işimiz var. Ülkemizi rahat bırakmamalarının sebebi işte budur. Biz ötelenen, horlanan tüm halkların her zaman yanında olduk. Kaldı ki bölgedeki halk daha

yüz sene öncesinde bizim tebaamız, işgal edilen topraklar bizim topraklarımızdı.

Devletimiz 2007 yılından sonra yeni bir yapılanmaya girdi. Bu yapılanmada çürük elmalar ayıklanmaya başlandı. Devletimizin yeni düzeni daha oturmadı. Yeni düzende devletin içinde olmayacak bu emperyal devletlerin uzantıları, bu yeni düzeni sabote etmeye çalışacaklar. Rahmetli Özal, hantal devlet yapısını dönüştürmeye çalıştı ama Tapınakçılar izin vermediler. Bu Tapınakçılar, Özal sonrasında devletimizi itibarsızlaştırdılar. Adeta devleti mezata çıkarıp sattılar. İnsanlık tarihi kadar devlet geçmişine sahip Türkiye ise kendisine vurulan zincirleri birer birer kırmaya başladı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyet Rusya'nın yayılmacı politikalarına karşılık oluşabilecek tehlikelere önlem almak amacıyla 4 Nisan 1949 tarihinde başta ABD olmak üzere İngiltere, Belçika, Fransa, Hollanda, İtalya, İzlanda, Danimarka, Lüksemburg, Norveç, Portekiz ve Kanada gibi Batılı devletlerin (Batı Bloğu) bir araya gelmesiyle bir birlik kuruldu. Bu birliğin adı NATO'ydu. NATO'nun kurulmasındaki temel amaç, üye ülkelerin dışarıdan gelecek tehlikelere karşı askerî savunmasını sağlamak ve aynı zamanda gerek siyasi gerekse ekonomik ve sosyal alanlarda işbirliği sağlamaktı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada Doğu Bloğu ve Batı Bloğu ülkeleri olmak üzere iki kutup-

lu bir yapı oluşmuştu. Batı Bloğu ülkelerinin liderliği ABD'deyken, Doğu Bloğu ülkelerinin liderliğini Sovyet Rusya elinde bulunduruyordu çünkü bu iki devlet dünyanın iki süper gücü konumundaydı. ABD liderliğinde güvenlik ve işbirliği amacıyla NATO'nun kurulmasına karşılık, Sovyet Rusya da 1955 yılında Doğu Bloğu ülkelerinin de dâhil olduğu Varşova Paktı'nı kurdu. Böylece dünyada resmen bir Soğuk Savaş dönemi başlamış oldu.

NATO'nun prensibi şu şekilde belirlenmişti: NATO üyesi ülkelerden herhangi birinin toprak bütünlüğü, siyasi bağımsızlığı ve güvenliği tehlikeye düştüğünde ya da üye ülkelerden herhangi biri dışarıdan bir saldırıya uğradığında, diğer NATO ülkeleri bu saldırının kendilerine de yapılmış olduğunu kabul edeceklerdir.

Soğuk Savaş döneminde NATO ülkeleri Sovyetler'in Avrupa'yı işgal etmesine karşı mücadele edecek bir teşkilat kurdu. Bu teşkilat, üye ülkelerin hükümetlerini doğrudan etkileyebilecek, gerektiğinde yönetimlerini değiştirecek kadar güçlü, tanımlanamayacak kadar gizliydi. Bu teşkilatın adı Gladyo idi.

Madem NATO, Sovyet Rusya tehlikesine karşı kurulmuştu, Sovyet Rusya'nın başını çektiği Doğu Bloğu'nun dağılmasının ardından NATO neden lağv edilmedi?

Her şey asıl şimdi başlıyordu. Tapınakçılar yeni-

den gün yüzüne çıkıp "Yeni Dünya Düzeni" parolasıyla hareket etmeye başladılar. Tüm dünya tek bir merkez tarafından yönetilecek, tek dilli olacak ve ilahi olmayan tek bir dine inanılacaktı. İşte komünizmden sonra ABD bu sefer kendisine düşman olarak İslam'ı seçti.

Han!

Evladım!

Şimdi ilk mektubun şifrelerini çözme zamanın geldi.

***

Han, hastane odasında Hoca'dan gelen mektubun şifresini çözmek için dalmışken, koluna dokunan doktorun elini sıkıca tuttu.

"Siz de kimsiniz?"

Hastasının bu hareketine anlam veremeyen doktor hanım ürkek bir ses tonuyla cevap verdi:

"Ben sizin doktorunuzum, sakin olun."

"Yaka kartınızı takın o zaman!"

Hastasının sinirli tavrını yatıştırmanın kolay olmayacağını anlayan doktor yaka kartını gösterdi.

"Ben Büşra Aydemir, sizin doktorunuzum. Hastanemizde kaldığınız sürece Radyolog Uzm. Dr. Safa Doğan, Genel Cerrah Uzm. Dr. Vural Sözen, Asistanım Dr. Bora Aslan ve sizden sorumlu iki hemşiremiz Nermin Yıldız ve Tuğba Yaman ile birlikte tedaviniz boyunca sizi burada misafir edeceğiz."

Yaka kartını görünce biraz olsun rahatlamıştı sanki ama doktorlar ne zamandır odadaydı? Okuduğu mektubu görmüş olabilirler miydi? Sorular içini kemirse de hiç bozuntuya vermeden mektubun yazılı olduğu kâğıtları yatağın içine alıp, yastığının yanında duran HAN isimli kitabı eline aldı.[7] Okumak için kapağını açtığında konuşan yine Doktor Büşra oldu:

"Okumayı seven bir hasta, işte buna sevindim."

"Kitaplarla aram iyidir doktor hanım. Siz de okumayı seviyorsunuz galiba..."

"Fırsat buldukça okumaya çalışıyorum."

"Çok fırsatınız olmasa gerek. Her hastanız benim gibi aksiyse işiniz zor."

"Estağfurullah."

Tebessüm etti Doktor Büşra.

"Han Bey, tüm arkadaşlarım buradayken sormak isterim. Hastalığınız hakkında detaylı bilgilere sahip misiniz?"

"Sağ diz kemiğimde kanser hücreleri olduğunu ancak erken teşhis edildiği için tedavinin zor olamayacağını biliyorum."

Doktor Büşra, hastasının rahatsızlığı hakkında bilgi sahibi olmasını tedavinin ilk adımı olarak görüyor, tecrübelerine dayanarak da hastasının bu sıkın-

7 "HAN" kitabı yazarın Gece Yayınları'ndan çıkarmış olduğu Kardelen Serisi'nin ilk kitabıdır.

tıdan tahmin ettiği süreçten daha erken bir sürede kurtulacağını umut ediyordu.

"Doktor arkadaşlarımız alanlarında uzman ve kariyer yapmış değerli kişilerdir. Dilerseniz onlardan da gerekli bilgileri alıp sizinle paylaşalım ve tedavi sürecinizi beraber yürütelim."

Anlaştık manasında kafasını salladı Han. Söze Uzm. Dr. Safa Doğan başladı:

"Öncelikle geçmiş olsun."

Dr. Safa hastasına bakarak söylediği bu sözden sonra, elindeki Han'a ait dosyadan filmler çıkararak ışığa doğru kaldırdı. Sağ elindeki kalemle Dr. Büşra'ya elinde tuttuğu filmin raporunu anlatıyordu.

"Hocam, hastamıza yapılan Omuz BT sonucuna göre... Glenoid fossa humerus başı ilişkisi normal sınırlardadır. Sağ humerus proksimalinde, metafizodiafizer yerleşimli 15x10 mm boyutlarında geçiş zonu geniş, korteksi destrükte edip yumuşak doku içerisine uzanan ve periost reaksiyonu oluşturan, dağınık kalsifikasyonlar içeren lezyon izlendi. Ön tanıda osteosarkom düşünülmektedir."

Dr. Safa'nın anlatımını diğer doktorlar kafalarını sallayarak onaylıyorlardı. Dr. Safa anlatmaya devam etti:

"Buna ek olarak; hastamızın şikâyetleri sonrasında kendisine uygulanan DIZ BT sonucuna göre... Sağ femur medial kesiminde, 45x35 mm boyutunda,

metafizodiafizer yerleşimli, geçiş zonu geniş, korteksi destrükte edip yumuşak doku içerisine uzanan ve periost reaksiyonu oluşturan lezyon izlendi. Ön tanıda osteosarkom düşünülmektedir."

Dr. Safa'nın anlatımı bittikten sonra, Dr. Büşra'nın gözleri Genel Cerrah Vural Sözen'e döndü. Dr. Vural değişik gelmişti Han'ın gözüne. Sanki önceden onu görmüş de tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Hocam, elimizdeki tetkiklere baktığımızda hastamızın rahatsızlığı şu an için cerrahi müdahaleyi gerektirecek durumda değil. Sintigrafi sonucunda hastamızda tariflenen kemikler haricinde FDG tutulumu gözlenmemiş. Bu hem hastamızı hem de bizi sevindirecek bir haber. Ancak hastamızın hareketlerinde kısıtlanmaların ve yavaşlamaların olması doğal. Benim kendisine önerim, olabildiğince yürüyüş ve tarifli bölgeleri çalıştıracak egzersizler. Hastamızın yaşı itibariyle de bu tedaviyi planlanan süreden daha önce bitireceğine inancım sonsuz."

Dr. Vural'ın ümit verici konuşmasına Dr. Büşra tebessüm ederek karşılık verdiği sırada, Dr. Bora söz istedi:

"Hocam, müsaadenizle. Değerli hocalarımın söylediklerine ek olarak hastamızın patoloji raporlarını sunmak istiyorum. Hastamıza yapılan patoloji işlemi sonrasındaki raporları şu şekilde... Birinci Patoloji: Periosteal osteosarkom. İkinci Patoloji: Low grade osteosarkom, cerrahi sınırlar negatif."

Dr. Bora'nın verdiği son bilgiler, diğer doktorların birbirine bakıp tebessüm etmelerine sebep oldu. Diğer doktorların vereceği bilgiler bittikten sonra, Dr. Büşra onlara teşekkür ederek hastasıyla yalnız kalmak istediğini söyledi.

"Han Bey, duyduğunuz üzere çok fazla endişe edilecek bir şey yok. Altı kür kemoterapiyle bu hastalıktan kurtulmanız da muhtemel. Tedaviniz süresince karşılıklı istişarelerimiz devam edecek ve sizi en kısa sürede eski sağlığınıza kavuşturacağız. Kolunuzdaki kelepçe ve kapıdaki askerler nedeniyle size hareket alanı olarak sadece odanız ve asker nezaretinde koridor için müsaade edebilirim."

Bileğine takılmış kelepçe canından çok ruhunu yeterince acıtıyordu. Kalkmak istese ne kelepçe engel olabilirdi ona ne de kapıdaki askerler. Biraz önce doktor hanıma yapmış olduğu hareketin mahcupluğuyla;

"Doktor Hanım, hastalık dediğiniz bir şekilde tedavi edilir. Ben size ve ekibinize güveniyorum. Biraz önce yaptığım kabalığa karşılık bu kitabı size hediye etsem, kabul eder misiniz özür olarak?" diye sordu.

Hastasının bu ince düşüncesinden memnun kalmıştı, hele ki ülkede sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin arttığı şu günlerde!

"Özre gerek yok, biz de hatalıyız ama hediyeyi siz okuduktan sonra kabul edebilirim."

"Anlaştık o zaman."

"Anlaştık Han Bey."

Doktor hanım uygulanacak tedavinin detaylarını anlattıktan sonra, geçmiş olsun dilekleriyle odadan ayrılırken, Han'ı Hoca'sından gelen mektupla baş başa bırakmıştı. Mektubu okuyup bitirdiğinde Hoca'nın kendisine verdiği özel kimyasalı yastığının kılıfından çıkardı. Tedavi küvetinden aldığı pamuğun üzerine birkaç damla damlatıp mektubun yazılı olduğu kâğıdı sildi.

ŞİFRE:

88	88	77	55	55	33	77 0	44	88	44
46 0	44	66	45 0	6 2	22	33	24	77 0	44
88	66	73	77 0	8 2	22	3 9	77	0 2	52

Ulubatlı Hasan da bir Çeri'ydi.
Sancağı dikip Mehmet Han'ı kendine hayran bırakan kahraman oldu...

Kıyıya yaklaşan sandala yüreğinde ihanetin ateşiyle binen Han, bir yandan Boğaz'ı seyrediyor, diğer yandan içinin yangınını dindirmeye çalışıyordu. İhtiyar sandalcının sükûneti, motorun sesini daha sıkıcı hale getiriyordu. Parmağındaki yüzüğü sağa sola oynatıyor, oturduğu yerden kıyıda olanları izleyip nefesleniyordu. Siyah giyimli iki kişi kıyıda bulunan Hatice'yi aralarına almış, götürüyorlardı. Uzaklaşmak için attıkları her adım Han'a sıkılan bir kurşun gibiydi.

"Beyim, yüzük çok mu ağır geldi?"

Sandala bindiğinden beri sessizliğini koruyan ihtiyarın sorusuna şaşırdı Han. Yönünü kıyıdan ihtiyar sandalcıya döndü:

"Beybaba, ağırlığı otuz gram, yükü üç yüz milyon ton."

"Ağır olan yüzük mü gönüldeki yara mı beyim?"

"... ... ..."

"Allah parmaklarına da yüreğine de güç versin beyim."

"Âmin, beybaba!"

İhtiyar adamın beklemediği sorusu Han'ı tekrar kıyıya vurdu. Derin düşünceler, birbirini kovalayan sorular, Han'ın zihnini ve gönlünü rahat bırakmıyordu.

"Of" çekse dağlar yıkılır mıydı?

"Ah" etse denizler durulur muydu?

İhtiyarın sorduğu sorunun cevabını bile verecek durumda değildi ki ihtiyar konuşmaya başladı:

"Beylerbeyi Sarayı'ndan geçiyoruz beyim. Sultan Abdülaziz yaptırmış bu sarayı. Hey koca sultan! Yeğenine hapishane olacağını bilse yaptırır mıydı?"

Son cümleyle başını sağ tarafına çevirdi. Dertlenmişti ihtiyar adam.

"İsimlere dikkat et beyim" derken biraz daha gür çıkıyordu sesi.

"Sultan Abdülaziz, Sultan II. Abdülhamid Han. İkisinin hayatı da Devlet-i Aliyye'ye ve millete hizmet etmenin yanında ihanetler ve saray entrikaları ile uğraşmakla geçti ama onlar yılmadılar. Tehditler aldılar, en yakınlarının ihanetlerini gördüler, vazgeçmediler. Sultan Abdülaziz'in yaptığı hizmetler kendisine az gelmişti, hep daha fazlasını yapmak vardı içinde. Avrupa'ya ilk ziyareti gerçekleştiren padişah-

tı. Avrupa'dan dönerken kahrından perişan olmuştu. 'Atalarımızın fetihlerle gittiği topraklara bizler ziyaret için mi gidecektik?' deyip dağlamıştı kendini."

İhtiyar sanki o anları yaşamışçasına içten anlatıyordu. Konuşmasına devam etti:

"Avrupa'yı ziyaret etmesinin sebebi, Avrupa'daki fabrikaları, sanayi merkezlerini yerinde incelemek ve bunları kendi ülkesine getirmekti. Öyle de yaptı. Eğitim alanında askerî rüştiyeler, sanat okulları, bugün hâlâ kullanılan liseler onun zamanında açıldı. Koca sultan biliyordu ki her işin başı eğitimdi. İlk demiryolu hattı yine bu dönemde açıldı. Osmanlı Merkez Bankası'nı kurdu. Ama en önemlisi deniz işletmelerini ve tersaneleri sanayileştirerek büyük iş gerçekleştirdi. Yavuz Sultan Selim'den sonra ilk defa bir Osmanlı padişahı denizciliğin ve donanmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmişti. Döneminde Osmanlı Donanması kendisini baştan aşağı yeniledi. Devlet kendi gemisini hatta denizaltısını yapmaya başlamıştı. Dünyanın en büyük üçüncü donanması Osmanlı Donanması olmuştu. Çanakkale Boğazı'nı mayınlayan Nusret[8] mayın gemisi Almanya'dan alınmıştı ancak birçok sefer koca sultanın yaptırdığı tersanelerde tamir edilip daha kullanışlı hale getirildi

8 "Nusret" yardım demektir. "Nusrat" ise Allah'tan gelen yardım manasına gelir. Çanakkale Boğazı'nı mayınlayan gemimizin adı Nusrat mayın gemisidir.

beyim. Osmanlı Donanması'nın bu hızlı büyümesi karşısında dönemin en büyük donanmasına sahip İngilizler boş duramazlardı. Mısır ve Akdeniz'in öneminin artmaya başladığı günlerde sultan, kendi sonunu hazırlayacak icraatı Fransızların desteğiyle gerçekleştirdi. Süveyş Kanalı'nın açılması sultan için sonun başlangıcı oldu. İngilizler, Genç Osmanlılar grubunu böylece harekete geçirdiler.

İhtiyar yüzünde alaycı bir tebessümle Han'a dönüp;

"Şimdi durum farklı mı beyim?" diye sordu.

İhtiyarın konuşmaya devam edeceğini düşünen Han, Beylerbeyi Sarayı'nı seyrediyordu.

"Ahh kahpe İngiliz!"

İhtiyarın yüzüne hüzün yerleşmişti o anda.

"Tarih perdesinin arkasında hep İngilizler vardır beyim. Hangi Osmanlı padişahı yönünü Ortadoğu'ya dönse sonu hep ölüm oldu. Üçüncü Selim, İkinci Mahmud, Sultan Abdülaziz ve Sultan II. Abdülhamid. Sultan Abdülaziz'i en yakınları Sadrazam Rüştü Paşa, Serasker Hüseyin Avni Paşa, Şeyhülislam Hayrullah Efendi ve 'Âl-i Osman oluyor da Âl-i Mithat neden olmasın?' diyen Mithat Paşa'nın ihanetleri sonucu tahttan indirdiler. Koca Osmanlı padişahını Feriye Sarayı'na kapattılar. Sadece sultan değildi beyim saraya kapatılan, sultanın ailesi de saraya kapatılmıştı. Aralarında sadece bir kat olmasına

rağmen görüştürülmüyorlardı. Sadece Validesi Pertevniyal Sultan görüşürdü günde birkaç saat onunla. O görüşmeler de ekseriyetle sultanın hasta olan eşi Neşerek Sultan'ın sağlığı üzerine olurdu."

Durdu, içini çekerek derin bir nefes aldı ihtiyar adam. Dış yüzünden antika olduğu anlaşılan tabakasından özenle sarılmış sigarayı aldı, sandalın motorunu kapatıp Han'ın yanına doğru geçti. Han olanlara anlam veremiyordu. Denizin ortasında, hiçbir korunağı olmayan sandalın motorunu neden kapatmıştı ihtiyar adam. Hem de devlet içindeki hainlere karşı başarılı bir operasyon yapmışken. Yoksa... İhtiyar adam da hain miydi?

Hayır, hayır bu olamazdı. Silahını da kıyıda bırakmıştı. Bunu düşünmek bile istemiyordu. 'Ah be ihtiyar!' diye içinden geçirdi. Sandalın dışına sarkan elini yumruk yapmıştı, her şeye hazırdı. İhtiyar sigarasından nefeslenip konuşmaya devam etti:

"Hüseyin Avni Paşa yüz altın lira karşılığında Cezayirli Mustafa, Yozgatlı Mustafa Çavuş ve Boyabatlı Hacı Mehmet adlı üç pehlivanı Feriye Sarayı'na bahçıvan olarak işe aldı. Türk Devlet Geleneği için bir utanç gecesi yaşandı burada beyim. Sözüm ona yiğit olan bu üç hain, sultanın bileklerini keserek onu şehit ettiler. Sonrasında da 'Sultanımız intihar etti' dediler. Sultan Abdülaziz Han kan kaybından ruhunu teslim etti."

"Allah rahmet eylesin."

"Âmin beyim, âmin. Ne zaman bu sarayı görsem Neşerek Hatun'un feryadı çınlar kulaklarımda beyim."

Han, ihtiyar adamın anlatmak istediklerini anlamıştı. Sandala bindiğinde cehennemde buz satacak kadar yanan yüreği, ihtiyarın anlattıklarıyla Boğaz'ın suları gibi soğumuştu. Atacağı adımları kestirmek için ihtiyar adamı daha fazla konuşturmalıydı.

"Beybaba! Bize tarih derslerimizde sultanın intihar ettiği anlatıldı her zaman."

İhtiyar adam tebessüm etti.

"Haklısın beyim. Bizler gerçek tarihle, yalan tarihle yetiştirildiniz. Böylece hem birbirine düşman nesiller yetiştirdiler hem de tarih birliğimizi bozdular. İntihar işine gelince... Şöyle bir adam düşün beyim: Kutsal topraklarda yaşayan halktan mektup gelince 'Okuyun da kulaklarımız bereketlensin' diyen biriydi Sultan Abdülaziz. Olayın meydana geldiği gün, katledildiği odasında Yusuf Suresi'ni okurken saldırıyorlar üzerine. Üç haine karşı sonuna kadar mücadele ediyor sultan. Boş bulunduğu bir anda içlerinden birisi hayalarından tutup sultanın direncini kırıyor. Fırsattan istifade edenler sultanın sakallarını düzelttiği makasla önce sol bileğini, sonra da sağ bileğini kesi..."

İhtiyar adam konuşmaya devam edecekken Han araya girdi:

"İyi de beybaba. Koskoca Devlet-i Aliyye'nin sultanını kapattıkları saray... Hizmetlisi var, bekçisi var, askeri var... Bunlar hiç mi bir şey duymamışlar? Anlattıkların sessiz sedasız yapılacak işler değil."

İhtiyar adam yanan sigarasından bir nefes aldı, tam konuşmaya başlayacaktı ki derin bir nefes daha aldı, işte bir nefes daha...

"Serasker Hüseyin Avni Paşa'nın emriyle o gece saray etrafında ve saraya çıkan yollarda asker, bekçi, zabit kim varsa görevden el çektirildi. Yerlerine ise bu hainlerin şakşakçılığını yapanlar getirildi. Sarayın dışını böyle halleden Serasker Hüseyin Avni, sarayın içini de organize etti. Sarayın hizmetli başı Arzu Niyaz Kalfa, paşanın metresiydi. Niyaz Kalfa saray görevlilerinin bir kısmını izne gönderirken, diğerlerini de o gece erken yatırıp sarayda olanları bir asker vasıtasıyla sarayın girişinde bekleyen Hüseyin Avni Paşa'ya iletiyordu. Sultanın odasında boğuşma sesleri kesildiğinde odaya ilk giren ve 'Sultanımız intihar etti' yalanını ilk dile getiren de yine bu kadındı. Olay yerine ilk gelen Serasker Hüseyin Avni Paşa ve ekibi oldu. Sultan Abdülaziz'i hastaneye götürmek yerine karakola götürdüler. Neymiş efendim, Hüseyin Avni Paşa gelecekmiş, emirleri o verecekmiş. Karakola gelindiğinde Sultan Abdülaziz'in yaşadığını gösteren hayat belirtileri, Hüseyin Avni Paşa gelinceye kadar kaybolmuştu. Doktorların hazırladığı raporları beğenmeyen paşa, doktorlar sultanın vücudunu gör-

mek isteyince; 'Bu basit bir adam değil, padişahtır, size diğer yerlerini gösteremem' deyip sultanın sadece bileklerini gösterdi ve raporu hazırlattı. Lakin cenazeyi yıkayan Sultan Ahmet Camii imamı, sultanın dişlerinin kırık, sakallarının yolunmuş, vücudunda özellikle göğüs kafesinin üzerinde büyük bir çürük olduğunu söylüyordu. Zaten bileği kesilmiş bir adamın diğer bileğini kesmesi de tıbben mümkün değil beyim."

İhtiyar adamın tarihe ışık tutan sözleri bitecek gibi değildi.

"Üzücü olan taraf şu beyim. O gece Feriye Sarayı'nda olan padişahın ailesi askerler tarafından tartaklanıyor. Hatta Kadın Efendi Neşerek Hatun'un kulağındaki küpeler bile kendini bilmez bir asker tarafından yağmalanıyor. Düşün beyim, bunları yapanlar aslında birer Çeri. Arkasına aldığı güçle serasker oluyor ve Türk Devlet Geleneği'nin utanç gecelerinden birine imza atıyor. Peki, utanç bitiyor mu beyim?"

Han, beklemediği bu soru karşısında ne cevap vereceğini bilemez halde "Hayır" cevabını verdi. İhtiyar adam Han'ın durumuna gülmeli miydi bilemiyordu ama anlatmaya devam etti:

"Abdülaziz'in yerine Osmanlı tahtına akli dengesi çok da iyi olmayan V. Murad getirildi. Her ne kadar Osmanlı Padişahı V. Murad olsa da devleti, İngilizlerin desteğini alarak Sultan Abdülaziz'i tahttan indi-

rip şehit eden paşalar yönetiyordu. Ama beyim, ne demişler: 'İnsan plan yapar, kader gülermiş.' İngilizlerin bir planı vardı muhakkak ama Allah'ın da bir planı vardır beyim!"

Sesini kalabalığa seslenir gibi yükseltmişti ihtiyar adam. Tekrar motoru çalıştırıp sandalı Boğaz'ın sularında yüzdürmeye başladı. Derin nefesler aldığı sigarasından dumanlar yükseliyordu.

"Beyim, üzerinde telefon var mı?"

"Evet, beybaba."

"At beyim, bunu kullanacaksın artık" derken cebinden çıkardığı, üzerinde ASELSAN 1919 yazılı telefonu[9] Han'a uzattı.

---

9 "ASELSAN 1919" adlı telefon 1997 yılında yapılmış, 1998 yılında satışına başlanmıştı. İlk üretimi 500 adet gerçekleştirilen telefonu ilk alan devletler Azerbaycan ve KKTC olmuştu. Bir buçuk ayda 5500 adet satış yapılmıştı. O dönemde muadili olan Nokia ve Samsung ürünlerinin çok üzeri bir teknolojide olan ASELSAN 1919, İngiltere'de yapılan araştırmalarda rakiplerini geride bırakmıştı. ASELSAN 1919, Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkışını simgeliyordu, telefonda zil sesi olarak da İzmir Marşı çalıyordu. Artık Türkiye bir teknoloji üssü olabilirdi ASELSAN öncülüğünde. Çin, Malezya, İspanya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya ve Avusturya gibi devletler ASELSAN 1919'un patentini alıp üretim yapmak için sıraya girmişlerdi. ASELSAN 1919'un ardından ASELSAN 1920 ve ASELSAN 1923 adlarıyla serinin devamı için çalışmalara hız verilmişti. Ancak ASELSAN'ın cep telefonu üretiminin başına yabancı bir şirketten

"Sultan V. Murad'ın delilik emaresi göstermesini, Hüseyin Avni Paşa'nın Sultan Abdülaziz'in kayınbiraderi Yüzbaşı Çerkes Hasan tarafından öldürülmesi takip etti. Sultan V. Murad'ın yerine Osmanlı tahtına Cennetmekân Sultan Abdülhamid Han çıktı. Abdülhamid'in tahta çıkışıyla Genç Osmanlılar umuda kapıldılar. Namık Kemal, Ziya Paşa ve Şinasi'nin de aralarında bulunduğu heyet Kanun-i Esasi'yi hazırlayıp Abdülhamid'e ilan ettirdiler. Söz verdiği üzere meşrutiyeti ilan eden Abdülhamid Han, Kanun-i Esasi'ye 'Meclisi feshetme yetkisi padişaha aittir' maddesini ekletti. Padişahlığının yedinci ayında, kendisinin istemediği ancak paşaların ısrarıyla Rus-larla girilen ve bir yıl süren 93 Harbi hezimetle sonuçlandı. Ruslar karşısındaki yenilgi ve kaybedilen topraklar üzerine sultan Kanun-ı Esasi'ye eklettiği o maddedeki yetkiyi kullanarak meclisi feshetti. Tahta çıkmadan önce amcasının ölümü üzerine tahkikat yaptıran Abdülhamid Han Mithat Paşa'yı sürgüne gönderdi. Daha sonra, bu olaydan ötürü suçlu bulunup sürgün edildiği Taif'te boğularak öldürülmesine hükmedildi."

Son sözünü daha keskin ve yüksek sesle söyleyen

---

bir mühendis getirildi. Yabancı mühendis işini gayet iyi yapıp ASELSAN'ın telefon projesinin çalıntı olduğunu söyledi. ASELSAN patent ve telif sorunlarıyla karşı karşıya kaldı. Dönemin hükümeti de ASELSAN'a destek ol(a)mayınca, ASELSAN 1919'ların ve serinin üretimi durduruldu.

ihtiyar adam sanki Sultan Abdülaziz'in intikamını alıyordu. Dudakları arasında bitmek üzere olan sigarasıyla bir yenisini yaktı. Uzağa bakan gözlerini Han'ın gözlerine kilitleyerek konuşmaya devam etti:

"Koca sultanın yaptıklarını ben anlatırım da yol yetmez beyim. Ne imarethaneler yaptırdı, ne okullar açtı. Kuşkusuz en büyük hizmeti demiryolları inşaatı oldu. Onun da sonunu bu demiryolları hazırladı."

"Nasıl yani beybaba? Adam halkına hizmet ediyor diye mi indirildi tahttan?" diye sordu gülerek.

"Yok, beyim! Yaptırdığı hizmetleri İngilizlere değil Almanlara yaptırdığı, Alman şirketlerini Ortadoğu'ya taşıdığı için tahttan indirildi. İngiliz şirketleri gözünü Ortadoğu'nun zenginliklerine dikmişti. Almanları bu topraklarda istemeyen İngilizler, Alman hayranı olduğu herkesçe bilinen İttihatçıları uyandırmayı planladılar. Makedonya'da sorun çıkardılar. Makedonya'da suni sorun çıkaran İngilizler, bir genelge yayınlayarak İttihatçıları harekete geçirdiler. Hareket Ordusu İstanbul'a yürüdüğünde, ordunun başında Mahmut Şevket Paşa vardı; ordunun kurmay başkanı ise Mustafa Kemal Paşa idi. Bu ordu Yeşilköy'e ulaştığında kurmay başkanlığını Berlin'den gelen Enver Paşa devraldı. Bu komutanlar Sultan Abdülhamid'in açtırdığı ve sistemini düzenlediği okullarda eğitim gören subaylardı. Hareket Ordusu'nda Karabekir Paşa da vardı, Ali Fethi Okyar da... İsmet İnönü de Rauf Orbay da..."

Han duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. İttihatçılar, Alman yanlısı ve hayranıydı ancak ihtiyarın anlattığına göre planı yapan İngilizlerdi. İhtiyarın söylediklerine karşı çıkmak istiyordu.

"Beybaba! Saydığın isimler cumhuriyeti kuran kadro, bu işte bir yanlışlık var."

Gülümsedi ihtiyar, başını iki yana sallıyordu.

"Beyim, Hareket Ordusu İstanbul'a geldiğinde koca hünkâr himayesi altında bulunan askerlere emir verir: 'Asker zinhar kurşun sıkmasın, eğer kurşun sıkacaklarsa önce beni öldürsünler.' Bu emir üzerine hiçbir asker kurşun atmaz ve malumun 31 Mart Vakası yaşanır. Emanuel Karaso, Esad Toptani, Aram Efendi ve Arif Hikmet Paşa sultanın yüzüne Elmalılı Hamdi Yazır'ın kaleme aldığı hal' metnini okurlar.[10] Sultan bu hadsizlik karşısında vakarını kaybetmeden 'Hüküm Allah'ındır!' deyip tahtı bırakmıştır. İşte gerçek tarih burada başlar beyim..."

"Nasıl yani beybaba?"

"Beyim, sultan tahttan inmiş olduğunda herkes onun öldürülmesini beklerken, öldürülmedi. Bey-

10 Elmalılı Hamdi Yazır'a hal' mektubunun ölüm tehdidiyle yazdırıldığı bilgisi vardır. Ancak Elmalılı'nın meclis kürsüsünde bu metni vekillere okumasına kimse anlam veremez. Elmalılı'nın sonraki dönemlerinde "Hayatımın en büyük hatası Sultan Abdülhamid'in hal' edilişine katılmamdır" demesi sadece kendi vicdanını rahatlatmıştır.

lerbeyi Sarayı'nda hapis kaldığı 6 yıl boyunca devleti perde arkasında kurtarmaya çalışan güç hep Abdülhamid oldu. Osmanlı Devleti'nin Birinci Dünya Savaşı'na girmesine sürekli karşı çıksa da başarılı olamadı."

Han, ihtiyar adam anlattıkça daha da dikkat kesiliyordu. İhtiyar bunları boşuna anlatıyor olamazdı.

"'Benden sonra bu devleti on yıl idare etsinler, yüz yıl idare ettik desinler' sözü yerine geliyor yani öyle mi beybaba?"

Sigarasından nefeslenen ihtiyar adam, konuşmasına öksürmek ile öksürmemek arasında devam etti:

"Yıldırımlar, gök gürültüsünden önce hedeflerine varır beyim. Düşman Çanakkale'ye dayandığında kendisine Konya'ya kaçması teklif edildiğinde 'Ben Konstantin kadar şerefli değil miyim? Verin elime bir tüfek bir de kılıç, ben de savaşayım!' deyip bu alçak teklifi geri çevirmiştir. Mekânın cennet olsun sultanım."

"Âmin."

"Kaderin cilvesi. Kendisini tahttan indiren komutanların birçoğuna üzerinde yaşadığımız topraklarda can vermek bile nasip olmadı. Hareket Ordusu'ndan bir kısmı böyle iken, bir diğer kısmına da cumhuriyeti kurmak nasip oldu. Hareket Ordusu'nun üç önemli paşasından ikisi Talat ve Cemal Paşalar Er-

meniler tarafından, Enver Paşa[11] ise Ruslar tarafından öldürülürken; Mustafa Kemal, Rauf Orbay, Kazım Karabekir, Refet Bele gibi isimler ise İstiklal Harbi'nin kazanılmasını sağlayarak cumhuriyetimizi kurdular beyim. Allah hepsinden razı olsun."

Han sağ elini kalbine götürerek ihtiyar adamın anlattıklarını ve duasını tasdik etti.

"Beyim, işte siyasetin tarihle oynaşması bu noktada başlar."

Han, 'anlamadım' der gibi bir ifadeyle ihtiyar adamın yüzüne baktı. İhtiyarın yüzüne kattığı tebessümün güzelliğini ilk defa yakalamıştı.

---

11 Enver Paşa, tarihe Osmanlı sevgisiyle bakan nice kişiler tarafından hain ilan edilir ama gerçek hiç de öyle değildir. O, hatalar yapmış olabilirdi ama kesinlikle hain değildi. Sultan Abdülhamid onları "gafil" diye adlandırmıştır. Sarıkamış'ta donarak şehit olan askerlerin komutanı da Enver Paşa'dır, Çanakkale'de başarılı olan ordunun da... 1921 yılında, Mustafa Kemal Paşa'ya İstiklal Harbi'ne katılmak istediğini belirten mektuplar yazmış ancak bu isteği Mustafa Kemal Paşa tarafından reddedilmiştir. 1922 yılında Bolşeviklerle girmiş olduğu çatışmada şehit olmuştur. Birinci Dünya Savaşı öncesi, Enver Paşa savaşa İngiltere'nin yanında girmek için birçok görüşme yaptı ancak İngilizler bunu kabul etmedi. Zaten savaşın amaçlarından biri Osmanlı Devleti'ni parçalayıp zengin petrol yataklarını ele geçirmekti. Hal böyle iken Osmanlı savaşın dışında kalamazdı. Enver Paşa'nın kararı keyfî değil mecburiyetti. Paşa'nın naaşı Belçivan kentine bağlı Obtar köyüne defnedilmiştir. 1996 yılında naaşı İstanbul'a getirilerek Şişli'de bulunan Abide-i Hürriyet Tepesi'nde Talat Paşanın mezarının yanına defnedildi.

"Beyim, Abdülhamid büyük bir siyasi zekâydı. Bunu dostu da düşmanı da kabul eder. Hatta Alman Prensi Bismarc 'Dünyada 100 akıl varsa, bunun 90'ı Abdülhamid'de, 5'i bende, diğer beşi de tüm siyasilerdedir' der. Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmesiyle aslında Devlet-i Aliyye kendini tasfiye etmeye başlamıştı. Tıpkı Moğollar tarafından istila edilen Anadolu Selçuklu Devleti'nin sultanı gibi düşmanlarını oyalama siyaseti gütmüştür. Anadolu'ya silahlar kaçırtmaya başlar. Emrinde olan başarılı ve teşkilatçı subayları, askerleri Anadolu'ya gönderir."

"Beybaba, bizlere Âl-i Osman'ın Mustafa Kemal Paşa düşmanı olduğu öğretildi, sen şimdi neler anlatıyorsun?"

"Beyim, dedim ya, bizler gerçek tarihle büyüdük, sizler yalan bir tarihle büyütüldünüz."

Tebessüm etti ihtiyar adam, tarihteki bu ikilem yeni nesillerde kapatılması zor yaralar açmıştı, biliyordu. Acı tebessümü devam etti.

"Devlet-i Ebed Müddet anlayışına hizmet etmek kolay mıdır beyim?"

"Değil beybaba" derken parmağındaki yüzüğüyle oynuyordu. Gözleri geldiği yöne doğru kaydı ama artık kıyı görünmüyordu.

"Beyim! Ecdadımız, senin benim evladım birbirini öldürmesin diye kendi evlatlarını öldürtürken, bizler devlet için tırnağımızı kesmeye korkuyoruz."

Can vermek kolaydı devlet için ama sevdiğinden vazgeçmek hatta onun ölümüne hükmetmek zoruna gidiyordu Han'ın. Gökyüzü bir helikopterin sesiyle dolmaya başladığı anda...

"Beyim, benimle yolculuğun buraya kadar. Bundan sonrasını ne ben bilirim ne de sen! Şunu bil ve unutma: Çeri deyip küçümseme. Bir Çeri çıkar; sultanı öldürür, sultanı tahttan indirir. Bir Çeri çıkar; surlara bayrağı dikip hanı kendine hayran bırakır. Senin yolun ikinci olan Çeri'yle keşişsin beyim. Selametle..."

"Beybaba, ben buradan nereye, nasıl gideceğim?"

İhtiyar adam hiç oralı değildi. Sandalın halatını topluyordu.

"Benim görevim bu kadar beyim ama denizciler Üsküdar'dan yola çıkarken Selimiye Kışlası'nı kendilerine pusula ederler. Çam ve kozalak ile uğraşma. Toprağa ve suya yürüyorsun."

"Eyvallah beybaba."

Çam ve kozalak ile uğraşma beyim!
Toprağa ve suya yürüyorsun...

Mart 2007, Selimiye Kışlası...

Fabrikaların ve evlerin bacalarından, egzozlardan çıkan zehirli gazların meydana getirdiği kirliliği ve kışın yorgunluğunu üzerinden atmak isteyen İstanbul, Mart ayının girmesiyle başlayan ilkbahar yağmurlarıyla temizlenmeye çalışıyordu. Gökte şimşekler çakışıyor, yerden seller geliyor, denizde denizciler alabora olmamak için uğraşıyorlardı. İşte bu sırada bir şimşek daha çaktı.

Selimiye Kışlası'nın avlusunda timini toplayan Erdinç Komutan, yıldırım gibi bu tarihî yapıyı anlatıyordu:

"Selimiye Kışlası, Sultan Üçüncü Selim zamanında kurulan Nizam-ı Cedit askerleri için yaptırıldı. Yeryüzünde bu kadar çok pencere olan başka bir bina bulmanız imkânsızdır. Kesme taşların üzerine, ahşaptan inşa edilen bu eser Yeniçerilerin isyanı son-

rasında yıkılmış, Sultan İkinci Mahmut döneminde yeniden, taş ve tuğla olarak inşa edilmiştir."

Sağanak olarak yağan yağmur ne Erdinç Komutan'ın iştahlı anlatımını kesiyordu ne de timde birbiriyle sürekli didişen Ateş ile Han'ın neşesini... Herkes komutanın anlattıklarına dikkat kesilmişken, timin ele avuca sığmaz iki üyesi şakalaşıyor, gülüşüyorlardı. Gülüşmelere timin sessizliği eklenince tim komutanı iki hayta öğrencisinin yaptıklarıyla burun buruna geldi.

"Han ve Ateş! Bir adım öne çıkın!"

Komutanlarının isimlerini zikretmesinden ziyade, sesindeki kızgınlık tedirgin etmişti ikisini de.

"Oğlum, nedir sizin derdiniz?"

Ateş kendilerine yöneltilen soruya cevap vermek için atak yaptı ama Erdinç Komutan konuşmaya devam etti:

"Hafife aldığınız konular gün gelecek hayatınızı kurtaracak. Eğitiminiz bitti bitecek, siz daha haytalık peşindesiniz."

Gökte homurdanan havanın sesiyle beraber konuşan Han oldu:

"Komutanım, dediğiniz gibi eğitimler bitti bitiyor. Bir daha birbirimizi ne zaman göreceğimizi dahi bilmiyoruz. Ateş arkadaşımız da ilk günden beri güreşte tuş olmadan uyuyamaz."

Tim içindeki gülüşmeler Erdinç Komutan'ı da tebessüm ettirmişti, ellerini arkasında birleştirdi. Tebessümle baktı timinin başarılı elemanlarına. Hak da verdi. Eğitimleri bittiğinde kim bilir hangisi nerede, nasıl bir göreve gidecekti. Kaçı hayatta kalacaktı, hangisi şehit düşecek, hangisi gazi olacaktı?.. İşte bu belli değildi.

"Selimiye Kışlası'nın denizcilere sağladığı kolaylığı anlatırsan, burada herkesin ortasında güreşmenize izin vereceğim" dedi.

Başı yerde olan Ateş, komutanının bu sözünden sonra başını yerden kaldırıp Han'ın bu soruyu bilmesi için yalvarır gibi baktı gözlerine.

"Hadi, şu soruyu bil de sırtının üstüne dikeyim seni."

Timin gülüşmelerine Erdinç Komutan'ın konuşması son verdi. Tim bilirdi ki Erdinç Komutan eğitim alanında avına kilitlenmiş bir aslan kesilirdi.

"Soruyu bilemezsen, ikinizi bir balıkçı sandalına bindireceğim. Şu fırtınada kürek çekerek Çanakkale Boğazı'na göndereceğim."

Sesini Erdinç Komutan'ın istediği gibi gür çıkarmak için boğazını temizledi Han. Ateş ile göz göze gelip komutanın sorusunu cevaplamaya başladı:

"Komutanım, üç tarafı denizlerle çevrili olan yurdumuzda denizcilikte en büyük atılımı Yavuz Sultan Selim ve Sultan Abdülaziz gerçekleştirdi."

"Tarihin hikâye kısmını geç efendi, sorduğum soruya cevap ver!" diye kükredi Erdinç Komutan. Gökteki şimşek, komutanın sesinde çakıyor gibiydi.

"Komutanım, sanıldığının aksine denizler hep çarşaf gibi düz değildirler. Hepsi birbirinden tehlikeli tuzakları barındırır. Hele iç denizler; gizli dehlizlerin ve ters akıntının en çok olduğu, yağışlı ve rüzgârlı havalarda sandalların, firkateynlerin en çok alabora olduğu denizlerdir. Yapmış olduğu büyük imarethanelerde, yuvasız kuşları, dağlarda aç kalan kurtları düşünen ceddimiz denizcileri de düşünmüş. Deniz kenarında yapılan birçok yapı denize paralel yapılmışken, Selimiye Kışlası denize dik olarak imar edilmiştir. Dört Kulesi olan bu bina ters çevrilmiş bilardo masası gibidir. Tophane'den hareket eden gemiyi Hayırsız Ada karşılar. Gemi kaptanı küpeştesinde[12] olan bayrak direğiyle, Selimiye Kışlası'nın en yakın kulesindeki bayrak direğini bir hizaya getirir. Bu hizalamaya önce uzak kuledeki bayrak direğini, daha sonra Çamlıca Tepesi'nde yükselen bayrağı ekler. Denizciler bu hizalamaya kerteriz[13] almak derler. Kerteriz hesabını doğru yapan kaptan için artık korku yoktur. Dümenini kilitlediği zaman, hiçbir deniz tuzağına düşmeden hızlıca Çanakkale Boğazı'na gi-

12 Küpeşte, gemilerde borda kaplamalarının en üstü, güverteden yukarıda kalan bölümler.

13 Kerteriz, geminin hangi noktada bulunduğunu gemi pusulasıyla ölçmek.

recektir. Bu sebeple Selimiye Kışlası, denizcilere Çanakkale Boğazı'nı gösteren bir yol tabelasıdır."

Erdinç Komutan, askerinin verdiği bu yanıttan gayet memnun bir şekilde;

"Eğer bir gün, vatan toprağımız olan bir deniz kenarında yolunuzu bulmak isterseniz üç bayrağı aynı hizaya getirerek gideceğiniz yönü bulabilirsiniz. Şimdi meydanı iki yiğide bırakıyoruz. Bu günlük dersimiz bu kadar" dedi.

Tüm tim yüksek sesle tek bir ağızdan gökyüzünde çakan şimşeklere inat haykırdı:

"Sağ ol!"

Han, hatıraları hatırladıkça hüzünlendi. Ne Erdinç Komutan kalmıştı ne de Ateş... İhtiyar adamın kendisini getirdiği sandalda dalgalanan ay yıldızlı bayrağı ilk hiza noktasına koydu. Dikkatli gözlerle etrafını süzdü. Büyükada Merkez Camii'nin kubbesinde dalgalanan bayrak ikinci hiza noktası oldu. Adımlarını atmaya başladığında sandalcının motor sesini duydu. Arkasına döndü, sandalcı yüzüne takındığı masum ifade ve ağzında sigarası ile sağ elini önce kalbine götürdü, sonra havaya kaldırarak;

"Çam ve kozalağı geç beyim! Toprağa gidiyorsun!" diye bağırdı.

İhtiyarın selamını sağ elini kalbinin hizasına götürerek alan Han yürümeye başladı. Büyükada bambaşkaydı. Daha önce Hatice ile geldiklerinde fark

edemediği birçok güzelliği şimdi fark edebiliyordu. Bisiklet kiralayanların rakipleri olan eşek kiralayanlarla atışması dikkatini çekmişti. Kedi ve köpek seslerini martıların çığlıkları bastırırken, her taraftan çiçeklerin kokusu geliyordu. İhtiyar sandalcının eline tutuşturduğu ASELSAN 1919 telefonuna baktı. Tuşlu telefon kullandığı zamanlar gelmişti aklına, yürümeye devam etti. İçinde bulunduğu buhranlı durumdan önündeki birine çarpmasıyla çıktı. Biraz dalgınlıkla çarptığı turistten özür diledi. Genci yerden kaldırırken başını çevirdiğinde üçüncü bayrağı da görmüştü. Artık kerteriz hesabı tamamdı. Yanına yaklaşan bisikletçinin;

"Kuzum, Aya Yorgi'ye çıkacaksan ayakçağınızı yorma. Vereyim sana sağlam bir bisiklet" teklifi yerine, eşeklerin başında duran adamın;

"Beyim, cin atına binme, şu garibin karakaçanını kirala da şu yaşlı amcan bir bardak çay içsin" teklifini tercih eder gibi gülümsedi. "İstemeyi bilmek, almanın yarısıdır." İşte bir hatıra daha... Müslüm Baba'nın lafı değil miydi bu söz? Niye gelmişti, nasıl gelmişti aklına? Eşeklerin başında duran adama çevirdi adımlarını, yüzüne tebessüm takındı.

"Amca, karakaçan huysuzluk yapar beni kaçırırsa?"

"Amma yaptın beyim, benim karakaçanım birçok insandan akıllıdır. On beş yıldır şükrüme sebep olurlar da kimseyi kaçırmadılar."

"Ya ben huysuzluk yapar da senin karakaçanını kaçırırsam?"

"Sen kaçırırsan, kozalağı toprağa atan getirir beyim."

Han doğru iz peşindeydi, kiraladığı karakaçanı Aya Yorgi Kilisesi'ne doğru dehlerken, biraz önce burnuna gelen hoş kokulu çiçeklerin serencamını izliyordu. ASELSAN 1919 telefonunda bir titreşim olduğunu hissetti. Telefonda "1071" koduyla kayıtlı olan kişiden rakamlarla yazılmış bir mesaj gelmişti. Her rakam, bir harfin karşılığıydı. Rakamla şifreli mesajı çözdü.

"Kozalağın toprağa düştüğü yerde, çamı sulayan bahçıvan seni bekliyor."

Telefona gelen mesaja sevinmeli mi üzülmeli miydi? Bilemedi. Karakaçanın üzerinde seyrüsefer ederken hatıralar canlandı gözünde. Gözü puslanmıştı ama gönlü uslanmamıştı. Gözlerine oturan yaşları sildi. Yaşlı adamın dediği gibi karakaçan birçok insandan akıllıydı.

Yolunu şaşırmıyor, üzerinde oturanı rahatsız etmiyordu. Karakaçan üzerindeki ağırlığı taşırken, Han, İstanbul'un eşsiz manzarasını seyrediyor, neler olacağını kestirmeye çalışıyordu. Aya Yorgi Kilisesi'nin önüne geldiğini ancak karakaçan durunca fark etti.

Karakaçanın üzerinden indi, kilise kapısına doğ-

ru yürüdü. Ellerinde telefonlarıyla selfie çekenlerin, manzarayı yakalamaya çalışanların arasından etrafına dikkat kesilerek yürüdü. Hatice'nin yaptıklarından sonra artık kimseye güvenemezdi. Bayrak direğinin yanında ilgisiz gibi duran iki kişiden birisi ona mı bakmıştı? Elini yavaşça beline doğru götürdü. Gerekirse vuracak, vurulacak ama ele geçmeyecekti. Elini beline götürmüştü ama silahını yanına almamıştı. Bayrak direğinin yanında duran iki kişi de farklı yönlere doğru hareket ettiler. Birisi güneşin doğduğu, diğeri güneşin battığı yöne doğru ilerliyordu. Hangi tarafa gitmeliydi?.. Gözlerini kapadı bir dem. Hatıralarından, geçmişte kendine öğretilenlerden imdat bekler gibiydi. Kulağına Tarih Öğretmeni Adil Bey'in "Her şeyin battığı yerde biz yeniden doğarız" sözü geldi. Bu söz on iki yaşında Müslüman olduktan sonra Abdülkerim ismini alan Satuk Buğra Han'ın sözü değil miydi? Ona savaşlarında yol gösteren, Ebu'l Muhammed Hasan, Balasagun'u fethettikten sonra Yusuf'u yetiştiren İslam âlimi değil miydi? Yusuf, Kutadgu Bilig'i yazan Yusuf Has Hacip değil miydi? Öyleyse kendisini kozalağı sulayan adama götürecek şifre bu cümlede saklı olmalıydı.

Saatine baktı, gözlerini gökyüzünde gezdirdi. Güneş ziyasını kaybetmiş, batmaya geçmişti. Adil Bey'in sözüne uydu ve güneşin battığı yöne yürüyen kişinin peşine takıldı. Adam kilisenin arka bahçesinde bulunan çamlığa doğru ilerledi. Durdu, arkasına

baktı. Han, adımlarını hızlandırdı, artık adama bir adım uzaklıktaydı. Omzundan tutup kendisine çevirdi. Genç adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Yüzüğü gösterdi. Genç adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini vakur bir edaya bıraktı.

"Toprağa düşmüş kozalağı sulayan adamı arıyorum, kimdir? Nerede bulabilirim?"

"Kozalak toprağa düştü. İhtiyar suyunu dökmeden yetiş beyim."

Bütün bu olanlara anlam veremeyen Han:

"Nasıl?" diye sordu.

"Parmağında kapıların anahtarı, gönlünde vatan aşkınla yürü beyim."

"Nerde?"

"Kozalak çamdan düşer beyim. Sen çınar altında kozalak arıyorsun."

Han, yanlış tarafta olduğunu anlayıp genç adamın omuzuna vurarak yanından ayrıldı. Biraz önce indiği merdivenleri koşar adımla birer ikişer çıkıp kilisenin sağ tarafına yöneldi. Biraz ileride çamların altında elinde ibrikle toprağa su döken birini gördü. Bu adam, kilisenin papazı olabilir miydi? Üzerindeki kıyafetten, başındaki serpuştan öyle anlaşılıyordu.

Nasıl bir işti bu? Kendisini zirveye ulaştıracak kişi bir kilise papazı mıydı?

Kafasında bu sorularla ilerledi, iki ileri bir geri

adım atıyordu. İlerde duran papaz, elindeki ibrikle toprağı sulamaya devam ediyordu.

"Müslüm Baba'nın kozalağı, acele et! Güneş batmak, su bitmek üzere!" diye bağırdı papaz.

Müslüm Baba'nın adını duyduğu için rahatlamıştı. Yürüyen bir insan değil avına ulaşmak isteyen vahşi bir kurt gibi adımlarını hızlandırdı. Nihayet papazın yanına gelmişti.

"Bu şaşkınlık nedir beyim?"

"Zirveye ulaşan yolculukta mihmandarımın bir kilise papazı olmasını beklemiyordum beybaba. Şaşkınlığım bu yüzdendir."

"Kilise papazı değiliz beyim, kıyafetimize aldanma. Çok şükür kalubeladan beri Müslüman'ız."

"Elhamdülillah beybaba!"

"Müslüm Baba'nın tezgâhından geçtiğine göre neden bu halde olduğumu bilirsin beyim."

"Eyvallah beybaba."

"Mete Han ile başlar bizim hikâyemiz. Çin Sarayı'nda Budist olduk. Cengiz'in çadırında Şaman. Bizans koridorlarında papaz olduk. Sultan Fatih bu canım İstanbul'u fethettiğinde çocukluk arkadaşı olan Sadık'ı ve birbirinden habersiz güvenebileceği kırk adamını Hıristiyan olarak tamir ettirdiği kiliselere yerleştirdi. Bu adamlardan bazıları azmi ve Sultan Fatih'e olan bağlılığı ile kardinalliğe kadar yükseldi.

Kardinalliğe çıkarken de bir silsile oluşturuldu. Artık Vatikan'da alınan her kararı biliyordu. Bu silsilenin devamında I. İbrahim zamanında Mehmet Bey, monsenyörlük[14] makamına kadar yükseldi. Silsilenin halkalarından birisi büyük dedem Avram Efendi'ydi. Dedemin gizli görevi Abdülhamid Han döneminde açığa çıktı. Bu hata büyük dedemin son hatası oldu. Onun emaneti bendedir beyim. Bizim bu dine, bu devlete hizmetimiz de Martoloslar[15] gibi olacakmış. Ne yaparsın, kader..."

Papaz, başka bir ibriği eline alıp yürümeye devam etti. İhtiyar önde, Han birkaç adım arkasında yürüdüler. İhtiyar mütebessim, Han üzerindeki tedirginliği atmış durumda. Vakitlice sulanmış, fidana dönmüş bir çamın yanına geldiler. İhtiyar durdu, etraftan izleniyor olabilirlerdi, bir papaz gibi davranmaya devam etti. Yapmış olduğu duası bitince, yere koyduğu ibriği alıp Han'a uzattı.

"Haydi beyim, emanetini aldığın Müslüm Baba'nın nefesi kadar var mısın görelim?"

14 Monsenyör, papa öldükten sonra yerine geçecek kişi.

15 Martoloslar, Osmanlı Devleti'nin beylik döneminde Osman Bey'e Bizans tekfurlarından haber getiren Hıristiyan inancına sahip casuslardır. Bu casuslar sayesinde Osman Bey birçok olayı önceden haber almış ve ona göre hareket etmiştir. Bu casuslardan birisi de Tekfur Köse Mihal'dir. Onun verdiği bilgilerle Osman Gazi Bizans'ın suikast girişimlerinden kurtulmuştur. Köse Mihal sonrasında Müslüman olup Mihal Gazi adını almıştır.

Han kendisine uzatılan ibriği aldı, suyu dökerken Müslüm Baba ile ağaç diktiği ânı hatırladı. Başını göğe kaldırıp güneşin battığı yöne baktı. Sonra yüzü kıbleye gelecek şekilde dönüp; *"Şimdi gördünüz mü, o diktiğiniz tohumu siz mi bitiriyorsunuz Allah mı?"* mealindeki ***"Eferaeytüm ma tahrusûn. Eentüm tezraûnehû em nahnüzzariûn"*** ayetini okudu. İhtiyar papaz ***"Amen"*** deyip istavroz çıkararak izlendiklerinin sinyalini verdi.

"İnsanın ustası Müslüm Baba gibi olmalı beyim, her şeyi öğretmeli yerine yetiştirdiğine."

"Allah razı olsun, mekânı cennet olsun."

"Amen."

Biraz önce tedirgin geldiği yolu, Müslüm Baba'nın hatıraları ve ihtiyar adamın mihmandarlığı sayesinde selametle yürüdü. Çamlığın arasından Yüce Tepe'nin mükemmel manzarasıyla kilisenin kapısına geldi. Papazın açtığı kapıdan içeri girdi. Sütunlar arasından papaz kürsüsüne geldiklerinde başını kaldırıp duvarda olan Hz. İsa ve Meryem Ana temsillerine baktı. Han kendisini bu yapıya kaptırmıştı.

"Haydi beyim! Güneş battı, suyumuz bitti, gitmemiz lazım."

İhtiyarın sesiyle kendine gelen Han, papaz odasına girdi. İhtiyarın kendisine uzattığı papaz kıyafetlerini giydi. Aynanın karşısına geçip kendine baktığın-

da yüzünde kendini tanıyamamış gibi bir ifade vardı. İhtiyar adam elini Han'ın omuzuna koyup;

"Beyim, bu hayatta duyduklarının yüzde doksan beşine, gördüklerinin yüzde seksenine inanma" dedi.

Yaşlı papaz önde, yeni yetme papaz arkada, biraz önce kullandıkları kapıdan kilisenin salonuna çıktılar. Han'ın gözleri yine tavana yakın yerde duran Meryem Ana ikonalarında ve Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğini gösteren resimdeydi. Biraz önce elleri mıhlanmış, çarmıha gerilmiş İsa Peygamber resminin yerini Meryem Ana'nın kucağında yeni doğmuş bir bebeğin resmi almıştı. Han'ın kafası karışmıştı, tam ihtiyar adama soru soracak oldu.

"Papaz ef..."

İhtiyar adam arkasını dönmeden yürümeye devam etti.

"Gördüklerin beyim, gördüklerin..."

Artık dilini damağına yapıştırma vaktinin geldiğini anlamıştı Han. Odaya girdiğinde değişen tablolardan çıkardığı sonuç, Müslüm Baba'nın vefatından sonra emanetin kendisine verilmiş olmasıydı. Attığı her adımı ağır aksak yürüyen bir çocuğun yürüyüşüne benzetti. Belli ki düşecek, toprağa bulanacak ama kaldırılacaktı. Ekibiyle beraber yapmış olduğu icraatın hata olduğunu düşündü kapıdan çıkarken. Konuşmuyor, düşünüyordu. İleri atılan her adım, yeni bir görevin yaklaştığının habercisiydi. İhtiyarı

takip etti. Geldikleri yerde, ihtiyarı kendisine gösteren genç ulağı gördü. Daha da ferahlamıştı. Pervanesi henüz çalıştırılmış olan bir helikopter vardı Yüce Tepe'de.

İhtiyar adam, genç ulağın yanına geldiğinde, ulak diz çöktü. İhtiyar adam, bir kilise papazı edasıyla istavroz çıkardı ve ardından genç adamın açtığı kapıdan helikoptere bindi. İhtiyarın helikopterdeki yerini almasıyla Han yürüdü. Biraz önce yaşanan nümayiş yeniden yaşandı. İçindeki fırtınaları helikopterin pervanesine bıraktı ve genç ulağın davetiyle helikoptere bindi. Yüce Tepe'nin manzarasını helikopterden kuşbakışı izlemek daha keyifliydi sanki. Arkasına yaslanmış, kulaklığı takmıştı. İhtiyar adam, bacağına dokunup kulaklığı çıkarmasını istedi.

"Beyim, yanında telefon var mı?"

"Var beybaba, ihtiyar sandalcının ver..."

İhtiyar adam, Han'ın sözünü bitirmesini beklemeden;

"At evladım o telefonu, artık bunu kullanacaksın" deyip bir telefon uzattı.

Yolculuğa çıktığında ilk mihmandarı olan ihtiyar sandalcının verdiği ASELSAN 1919 marka telefonu helikopterin penceresinden Marmara Denizi'nin soğuk sularına bırakıp ihtiyarın kendisine uzattığı ASELSAN 1920 marka telefonu aldı.

"Hafızasında kayıtlı olan numaralar sana ulaşmak

istemedikçe ulaşamazsın beyim. Telefon mühendislerimiz tarafından yeniden kodlandı. Bu telefon dinlenemez, takip edilemez. Dönüşte sana beş telefon daha vereceğim. Elindeki telefonla sadece bu beş telefonu taşıyacak kişilerle görüşebilirsin."

Han, ihtiyarın konuşmalarından daha fazla dikkat etmesi gerektiğini anlıyordu ama daha ne olabilirdi ki? Böylesine olağanüstü tedbirler alınıyordu. Evet, Müslüm Baba öldürülmüştü. Bu bir kayıptı. Yavuz öldürülmüştü. Bu da bir kayıptı. Ancak onları öldüren tetikçiler de öldürülmüşlerdi. Hatta tetikçileri besleyenlere çok büyük bir darbe indirilmişti. Öyleyse bu tedbirler nedendi?

"Beybaba" diye seslendi. Kulağındaki kulaklıktan mı yoksa kafası içinde çözüme ulaştırmak istediği soruların kargaşasından mı nedir bağırarak konuşmuştu. İhtiyar adamın eliyle sakin ol işareti yapması sonrasında kulaklığı çıkardı.

"Sabah otomobille başladı gezintim. Sandalla devam etti. Şimdi kanat taktık uçuyoruz. Bu gidiş nereyedir?"

İhtiyar adam sükûnetini koruyordu. Bu haliyle sanki Müslüm Baba vardı karşısında.

"Beyim" dedi. Yüzündeki ciddiyet, sesindeki vakarlığa daha bir ağırlık katmıştı.

"Siz Mustafa Baki'nin dalında yetişen kozalaktınız. Müslüm Baba'nın toprağına düştünüz. Orada

yetiştiniz. Adil Bey suyunuz oldu. Şimdi güneşe gidiyoruz."

İhtiyar adamın söylediklerini kafasında kurmaya çalışıyordu, zihnini toparladı.

Çam, lise Tarih Hocası Mustafa Baki.

Toprak, Müslüm Baba.

Su, Adil Bey.

Durum eğer böyleyse ağacın büyümesi için gerekli olan güneş kim olabilirdi? Hayatına girip çıkanlardan olamazdı güneş. Hayatına giren ama çıkmamış olanlardan biri olmalıydı.

"Beyim, kışın bitkilerin sararıp solması güneş ışınlarının zayıflığındandır. Siz kışı atlattınız. Artık yetiştiniz. Şimdi yetiştirmeniz lazım. Müslüm Baba postun emanetini laf olsun diye vermedi size. Yine parmağınızdaki yüzük laf olsun diye takılmadı. Gönlünüzdeki ateşi söndüremezseniz, akıbetiniz kiliseye girdiğinizde duvarda gördüğünüz resme döner. Ormancı da kurumuş ağacı, yeni fidanların ağaca dönmesi için kesmekte tereddüt etmez. Bunu ne biz isteriz ne de siz."

Han kilisede gördüğü iki resmi farklı yorumlamıştı. İkinci resimden yola çıkarak yeni bir görev verileceği yönündeki düşüncesi ihtiyarın sözlerinden sonra ilk resimdeki korkuya döndü. İhtiyar tehdit mi ediyordu, teselli mi? Gittiği yerde kuruyacak mıydı yeşerecek miydi?

"Yağmurlu havalarda gökyüzünde kara bulutları görürsünüz ama bilirsiniz ki güneş hep orada sizi ısıtmaya ve aydınlatmaya devam etmektedir."

"Bu söz..."

Bir şey söyleyecekti, durdu. Helikopter inişe geçmişti.

Tek millet, on yedi devlet...

Helikopterden önce ihtiyar adam, sonra Han indi. Aklındaki soruların cevaplarını arıyordu kendince. Niçin gelmişti buraya? Kimle görüşecekti? Neden bu kılıktaydı? Ve en önemlisi buradaki görüşmeden sonra akıbeti ne olacaktı?

İhtiyar adam önde, Han arkada yürümeye başladılar. Han yaşayacağı bir aksilik ve olası bir kaçış için etrafı süzüyordu. İhtiyar adam onu önce kulübe gibi küçük bir yere soktu. Askıya asılmış kıyafetleri giyip kendisine kasvet veren giysilerden kurtuldu. Kuş gibi rahatlamıştı artık. İhtiyar adam, Han'ın parmağındaki yüzüğü isteyip duvarda asılı duran tablodaki boşluğa bastırdı. Tablonun asılı olduğu duvar bir tünele açılan kapıydı. Han merakla ihtiyarı takip etmeye devam etti. Tünel bitmişti, ihtiyar elini duvarda gezdirmeye başladı. Eliyle bir şeyler arıyordu. Bir lahza sonra aradığını bulmuştu. Yüzüğü sol elinin işaret parmağının olduğu yere bastırdı. Duvar bir tekkeye açılmıştı. İçerideki dervişler rabıta yaptıkları için kendilerini fark etmediler. İhtiyar adam üzerini

değiştirirken, Han'a da giymesi için yeni kıyafetler uzattı. Papaz kıyafetiyle başladığı yolculuğa beyazlara bürünmüş bir derviş olarak devam edecekti. "Kader" dedi, gülümsedi. Hayatı da tuttuğu takımın rengi gibi siyah beyazdı. İhtiyar adamın bir bildiği vardır diye geçirdi içinden. Sadece olanları izliyordu. Artık düşünmüyordu. İhtiyar adam rabıtaya bağlanmış bir Derviş'in omzuna dokundu.

"Emanetin sırrı seninle, sırrını kalbine göm. Kalbini ruhuna teslim et."

İhtiyarın dokunduğu Derviş sağ elini kalbine götürerek başını öne eğdi, yavaşça ve edeple kalktı. Hürmetle ihtiyar adamı selamladı. Derviş, Han'a dönüp; "Hayırla geldin beyim, hayra geldin" dediğinde, Han daha da rahatlamıştı. Kendini bu şekilde Rafet Efendi karşılardı.

"Hayır buldum."

Han, bir derviş edasıyla sağ elini kalbine götürdü.

"Hayır murat edersen hayır bulursun beyim, şer murat edersen dört yiğitle çıkarsın buradan. Şimdi beni takip edeceksin ve hiçbir şey sormayacaksın."

Han, kendini üstü kapalı tehdit eden Derviş'e bakarak olur manasında başını kalbine doğru eğdi. Zaten olanlardan bir şey anlamıyordu. Ne oluyordu böyle? Kimdi bu dervişler? 'Biraz daha sabret' diyordu içinden. 'Olmadı, Derviş'i tutar sorguya çeker, konuşana kadar da bırakmazsın.' Han bunları aklından

geçirirken önünde yürüyen Derviş durdu, arkasına döndü, tebessüm etti. Han mahcup olmuştu. 'Aklımdan geçenleri biliyor mu? Bunlar Allah dostu, bilir mi bilir. En iyisi bir şeyler düşünmemek. Şimdi yalan yanlış, olmaz bir şey gelir aklıma, rezil olurum' diye düşündü. Kafasını sağa sola salladı. Sanki aklından geçenler böyle gidiyormuş gibi. En sonunda Derviş durdu. Dergâhın meclisine gelmişlerdi. Ayakkabısını çıkardı Derviş, kapıyı aralayıp mescide ilk adımını attı. Han da Derviş'in arkasından onun yaptıklarını tatbik etti.

"Beyim, benimle yolculuğun buraya kadar. Bundan gayrısının sırrı sizin boynunuza."

"Sen neden gelmezsin?"

"Korkmayın beyim, yolumuz daha bitmedi. Siz hele mescitten çıkın, yine beraberiz. Şimdi buyurun."

Olanları anlamakta, anladığına mana vermekte zorlanıyordu Han.

"Yoksa sen erenlerden değil misin?"

Başını yere eğmiş olan Derviş kaldırdı başını, gözlerini Han'a çevirdi. Tekrardan başını yere eğip konuşmaya başladı:

"Hamdolsun, Rabbimiz bize de bir şeyler nasip etti ama benim makamım bu meclise girmeye yetmez. Mescit ayrı bir okuldur. İçerde bir değil on şeyh vardır. Bizdeki keramet sadece zihin okumaktır."

Han bir kez daha mahcup olmuştu. Yakalanmışçasına biraz da telaşlı ve korkuyla sordu:

"Herkesin mi aklını okuyorsun?"

Derviş beklemediği bu telaş karşısında gülümsedi, Han anlayacağını anlamıştı. Derviş, Han'a bakıp;

"Merak buyurma beyim, herkesin aklını okusak da bizden sır çıkmaz. Sırrımız kalbimizde, kalbimiz ruhumuzda kilitlidir ve o kilidi ancak Azrail (AS) açar" dedi.

Han, Derviş'in bu cevabıyla rahatlamış bir şekilde mescide girdi. Girdiğinde şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Karşısında duran kişi, üniversiteden Hocası Hasan Mutlu'dan başkası değildi.

"Hayırdır evladım, şaşırmış gibisin?"

Yaşadıklarının şokunu üzerinden atmaya çalışırken, üniversite yıllarında kendisine ağabeylik eden Hoca'sını karşısında görmenin şaşkınlığı vardı bu kez yüzünde.

"Şaşkınlığımı mazur görün Hocam."

"Şaşırma evlat, gördüğünün değil, görmediklerinin peşinden gidersen başarırsın."

"Hocam neredeyiz?"

"Blagay Köyü. Alperenler Tekkesi..."

"Bosna Hersek?"

Hasan Hoca, Han'ın cevabını tasdikler gibi kafasını salladı.

"Hocam, ben tekkenin kapatıldığını, sadece turizm için kullanıldığını biliyordum."

"Hiç değişmeyeceksin değil mi?"

Sorusunu sorarken eski öğrencisini hem azarlıyor hem de hesaba çekiyordu Hasan Hoca.

"Görmediklerin evlat, göremediklerin..."

Hocasının söyledikleri ve söylerken takındığı tavır karşısında sustu Han, başka da çaresi yoktu zaten.

"Devlet-i Aliyye Bosna Hersek'i ele geçirince Sultan Fatih buraya bu tekkeyi yaptırdı ve güvendiği Bektaşi dervişlerini gönderdi. Dervişlerin hakkaniyetli tutumları, Bosna halkına olan yardımseverlikleri hep karmaşa ve savaş içinde yaşamış bölge halkına Müslümanlığı sevdirmiş ve binlerce kişinin Müslüman olmasını sağlamıştır. Bektaşi Tekkesi olarak kurulan Alperenler Tekkesi, sonraki zamanlarda yerini Nakşibendi dervişlerine bırakarak bu günlere kadar geldi. Her tekkenin bir dervişi, her dervişin bir hikâyesi ve her hikâyenin bir efsanesi vardır evlat. Buranın efsanesi de Sarı Saltuk'tur.[16] Seni buraya ge-

16 Sarı Saltuk, Cem Sultan'ın himayesinde derlenen ve "Saltukname" adıyla bilinen ilk halk efsanesinin kahramanıdır. Anadolu ve Rumeli'nin fetihleri sırasında önemli rol oynamış bir Bektaşi babasıdır. Güçlü, korkusuz ama bir o kadar da bağlayıcı ve hakkaniyetli bir kişidir Sarı Saltuk. Bu karakteri nedeniyle de sadece Müslüman halk tarafından değil, Hıristiyanlarca da sevilen ve saygı duyulan biridir.

tiren papaz kılığındaki kişi de tekke içerisinde sana refakat eden kişi de Sarı Saltuk'un soyundan gelmektedir."

Anlatılanları şaşkın şaşkın dinleyen Han, Hoca'sının sözünü yarıda kesip sordu:

"Hocam, İstanbul alev alev yanarken ben neden Bosna'dayım?"

"Evlat!"

Hasan Hoca'nın kükreyen sesi yankılandı mescitte:

"Anadolu'da huzurlu olmak istiyorsan Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da, Orta Asya'da da olmak zorundasın."

"Eyvallah Hocam. Onu demek istemedim. Ben burada olduğuma göre Anadolu'da olanları biliyorsunuzdur."

"Elbette biliyoruz lakin aceleci davrandın."

"Hocam, biz harekete geçmesek onlar bizi bitirecekti."

"Yanlış çözümleme yapıyorsun evlat. Siz harekete geçmeseniz onlar hareket etmeyeceklerdi. Seni yıllardır takip ederim, ilk defa hissî davrandığına şahit oldum. Yavuz'a olan sevgin, Müslüm Baba'ya olan bağlılığın ve çevrendeki kişiler seni yanlış yönlendirdiler ve sen de bu oyuna geldin."

"Çevremdeki kişiler yanlış mı yönlendirdi?"

"Evlat, devletimiz görünen hainlerden ziyade görünmeyen düşmanlarla savaş halinde ve maalesef bu düşmanların uşakları devletimizin sinir uçlarına kadar sızdı."

"Hocam ben bunları rapor ettiğimde beni kızağa aldılar; ses çıkarmadınız. Dinime, inancıma laf ettiler; duymadınız. Ekibimi dağıttılar, çoğunu şehit ettiler; 'Vatan sağ olsun' dediniz. Çoğu sürgün edildi; 'Orası da bizim vatanımız' dediniz. Şimdi bana savaşıyoruz diyor ve buna inanmamı bekliyorsunuz."

"Han, evladım! Devletleri insanlar yönetir ve devletler insanlara benzer. Ancak hissî davranamaz. Mete Han babasının hatasını gördüğünde bir karar verdi: Ecdat mı devlet mi? Sultan Fatih evlatları arasındaki çekişmeleri gördüğünde bir karar aldı: Evlat mı millet mi? Devletimiz bu vakte kadar susmuşsa mutlaka nedenleri vardır. Devlet dediğin ayağında nasır olan ihtiyar adamdır. Ne nasıra basanı unutur ne nasırın acısını. Sen sen ol, ihtiyarın ayağının dibinde zıplama."

"Hocam, belki hissî davrandım. Yavuz benim candan öte canım, kandan öte kanımdı. En son 2009 yılında Kerkük'te görüşmüştük. Onun kurtlanmış cesedi, Müslüm Baba'nın şehadeti... Hatice ve Murat'ın ihaneti beni örse yatırılmış çelik gibi biledi. Ama bu aceleci davranışım, yapılmış olan operasyonun başarısını gölgelemez. Bu zamana kadar kimsenin cesaret edemediğini yaptık ve bunları yaparken sadece

sekiz kişiydik. Şimdi bana kilisedeki tablolarla mesaj veriyorsunuz. Bu kadar başarılı bir operasyonun illa ki karşılığı olacaktır. Eğer vermiş olduğumuz diyet yetmemişse, canım da kanım da bu vatana fedadır."

"Seninle yaptığın operasyonun başarısını tartışmıyorum evlat. Bu operasyon kaçınılmazdı ancak vakti vardı. Senin operasyonun sadece bu ihanet şebekesinin ticari ve medya ayağını ön plana çıkardı. Siyasi ve askerî ayakta istediğimiz noktaya gelemedik. Genelkurmay başkanlığına isimli isimsiz gün aşırı onlarca ihbar mektubu geliyor askeriyede bir grubun ayaklanıp darbe yapacağına yönelik..."

Hasan Hoca sözünü bitirmemişti, Han fırsatını bulup söze dâhil oldu:

"Hocam bu malumun ilanı olmuş. Bu ülke ne zaman atılım yapsa başına meşe odunuyla vurulur. Abdülaziz, Abdülhamid, Adnan Menderes, Erbakan Hoca örnekleri varken çok yadırgamamak lazım bunları. Sanayileşiyoruz, savunma sanayisinde çağ atladık resmen. Kendi helikopterimizi, tankımızı, insansız hava araçlarımızı, askerimizin silahını hatta mühimmatlı İHA'larımızı üretiyoruz. Dışa bağımlılığımız en geç beş yıl sonra bitecek. Dünyaya hâkim olmak için savaşan güçler bunun farkındalar. Güçlü bir Türkiye'nin ne anlam ifade ettiğini de çok iyi biliyorlar. İşte bunun için de sürekli bu ülkenin başına terörü bela ediyorlar. ASALA, PKK, DHKP-C... Şimdi de cemaat. Söylediklerinizi şaşılacak şeyler de-

ğil. Şaşılacak olan, devletin sinir uçlarının neyle ve nasıl uyuşturulduğu..."

Han'ın söylediklerini tasdikleyen Hasan Hoca mescit mihrabına doğru yürümeye başladı. Mihraba geldiğinde önce dizleri üzerine çöktü, sonra tespihlerin asılı olduğu askıyı çevirdi. Hasan Hoca'nın bu hareketiyle sürgülü bir kapının açılış sesi çınladı mescidin içinde. Han, sesin geldiği yöne kulak kesildi, gözleriyle minbere bakıyordu, ses oradan gelmişti. Hasan Hoca yerinden doğruldu, minbere doğru yürümeye başladı; Han da onu takip ediyordu. Kapıdan geçmek için minber merdivenlerine atılan her adım beraberinde merakı da getiriyordu. Açılan kapıdan önce Han'ın geçmesini sağladı Hasan Hoca. Kendisi bir adımını kapıdan atmış diğer ayağı dışarda dururken, minberin üzerinde bulunan yıldızı çevirip tüm vücuduyla kapıdan içeri girdi. Tüneli andıran karanlık odayı cebinden çıkardığı çakmakla yaktığı meşale sayesinde aydınlığa kavuşturdu. Yanan meşaleyi eline alıp yürümeye devam etti. Karanlık tünelde birçok kapı vardı. Hepsinin üzerinde dünyada zulme uğrayan memleketlerin isimleri vardı: Afganistan, Irak, Bosna, Arakan, Myanmar, Suriye...

Devlet-i Ebed Müddet yazılı kapının önünde durdu Hoca. Parmağındaki yüzüğü kapının kilidine dokundurdu ve kapı açıldı. Hasan Hoca aradan geçen yıllara rağmen babacanlığından bir şey kaybetmemişti. Han'ın omuzundan tuttu ve odadan içeri

girdiler. Odanın içi beyaz soft ışıkla aydınlatılmış, dekor olarak Türklerin kurduğu on yedi büyük devletin bayrakları, makamı andıran masanın arka tarafına yerleştirilmişti. Neden sonra Han, gayriihtiyari konuşmaya başladı:

"Herkes on altı devlet yıkıldı, on yedincisini kurduk diye sevinir. Kimse diğer on altısı niye yıkıldı diye düşünmez."

"Düşündüğünü söyle evladım."

"İhanet."

"Büyük devletler ihanetlerle yıkılmazlar evladım."

"Büyük devletler ihanetlerle küçülür Hocam. Devletin klik noktasında yer tutanlar hain olabilirler. Gerekçeleri de vardır. Hiçbir şeyi düşünmemişse evlatlarının geleceğini düşünmüştür. Ama sizin makamınızda olan birisi karşıma geçip bana hatalı olduğumu söylüyorsa ve bu yüzden emperyal devletler nezdinde itibar kaybettiğimizi söylüyorsa işte bu kabul edilemez. En azından ben kabul etmem. Mesele ben, sen, o değil... Alırlar kellemi olur biter. Han gider, Paşa gelir. Ancak siz beni ve ekibimi bu şekilde yaftalayıp kenara atarsanız ben bu dava hatta bu devlet için mücadele edecek, can alıp can verecek kişileri buna inandıramam. O hainler ne kadar kendi evlatlarını, ceplerini düşünüyorsa, ben de bu vatanı, bu vatanın evlatlarını düşünmek zorundayım. Onların bir ailesi varsa, benim üç yüz milyon ailem var.

Han, son cümlesini eliyle bayrakları işaret ederek yapmıştı. Nefeslenmek için durduğunda Hasan Hoca söze girdi:

"Böyle düşünmek bizim için erdem değil, elzemdir evladım. Böyle düşünmemek gafletten öte ihanettir. Ben seni ilkokul yıllarından beri tanırım. O günden bugüne çok şeyin değişti ama bir o kadar da değişmeyen huyun var. Kerkük'e gittiniz, Amerikalılarla boğuştunuz. Arakan'a gittiniz, Çinlilere kafa tuttunuz. Kafkaslar'ı Ruslara dar ettiniz. Balkanlar'da Avrupa'ya, Ortadoğu'da dünyaya meydan okudunuz."

Birden arkasını döndü Hasan Hoca. Eliyle bayrakları işaret ederek konuşmasına devam etti. Sesi tonluydu.

"Aslanım! On yedi devlet... Biz bu meydanlarda çok dik durduk. Masadakiler dik durmuyor diye götürüp uçurumdan atma. Bu devletin artık bir vatandaşının dahi burnunun kanamasına rızası yok. Hele bu savaşlar başkalarının daha zengin olması içinse. Ama bunun yolu senin yolun değil. Devlet deniz, sen de o denizin bir damla suyusun. Sen vazifeni yaptın, diğerleri de vazifelerini yapsınlar."

Hocasının söylediklerini tebessüm ederek dinlediği anda içinden geçirdiği sözleri dili dışarı vurdu:

"Bunun adı erken emeklilik mi?"

Han'ın bu sözüyle tekrar yüzünü dönen Hasan Hoca, konuşmasına devam etti:

"Devlet görevinde emeklilik olmaz evladım. Ne devlete küsülür ne de acele etmesi beklenir. Su her zaman yolunda akar. Ben seni bırakmış olsaydım çoktan helvanı yedirmişlerdi. Şunu unutma, devletimizin bir politikası vardır ve harfiyen uygulanmaktadır. Şimdi sana düşen dinlenmektir."[17]

Hasan Hoca masadan aldığı dosyayı Han'a uzattı.

"Yakup Bayram ile ne işin var?"

Kendine uzatılan dosyayı almak için hareketlendiği sırada sorulan soruya cevap verdi:

"Hatice'nin kardeşi..."

"Vakıfla olan dava neyin nesi?"

"Hocam, delikanlı biraz şımartılmış aile tarafından. Gençlik ve yanlış arkadaş seçimi madde bağımlılığıyla sonuçlanmış. Erdinç Komutan'ın vasıtasıyla ulaştık vakfa. Tedavisi için gerekli olan masrafları vakıf karşılayacaktı ancak Yakup bulunduğu merkezden kaçtı. Tam bu sıralarda da vakıf Yakup Bayram adında bir hastanın merkezde olup olmadığını araştırmış. Haliyle orada olmayınca da kendilerini kandırılmış ve dolandırılmış addettiler ve beni dava ettiler. Savunmamı yaptım, sonucunu bekliyorum."

"Sonucu elindeki dosyada yazıyor evladım. İyi niyeti suiistimalden dört ay on iki gün ceza aldın."

---

17 Kurtlar Vadisi 2003, Sinegraf Yapım. 21. Bölüm'den alıntı yapılarak yazılmıştır. http://www.sinegraf.com/kurtlar-vadisi

"Hocam, olur mu öyle şey! Hem de tam işlerin karışık olduğu şu zamanda..."

"Evladım, gördüğünün değil, görmediğinin peşinde ol. Yaptığın operasyonu düşün ve kabul et. Puslu havada kurşun sıktın. Evet, kurşun adresine ulaştı ama sen de yerini belli ettin. Murat ölümünden önce şirketin hesaplarında oynamalar yaptı. Senin onu kullandığını fark etmişti. Amacı seni hapse attırıp itibarsızlaştırmaktı. Buna da ömrü vefa etmedi. Oynanan hesapları örtülü ödenekten düzelttik ama sen aşikâr olduğun için devletin içinde paralelleşen güruh senin yakalanma emrini çıkarttı. Görüldüğün yerde alınıp sorgulanacak, mahkeme edilecek ve tutuklanacaksın."

Masanın üzerinde duran bir başka dosyayı eline aldı Hasan Hoca, Han'a uzattı. Gülüyordu. Onun bu durumda bu kadar keyifli olması Han'ın sinirine dokunmuştu.

"Ama kader... Rahatsızlığın sebebiyle Yakup Bayram davasının cezasını hastanede çekeceksin. Biz de kurumdan adliyeye belgelerini yollayacağız. Sorgulanman ve mahkeme edilmen için özel izinler gerektiği için de paralel örgüt sana bulaşamayacak."

Hocanın anlattıkları Han'ın da keyfini yerine getirmişti.

"Hocam, hazır eliniz değmişken şu Yakup Bayram işini de çözseydiniz ya..."

Han'ın bu sözü Hasan Hoca'nın yüzünü asmasına neden olmuştu.

"Evladım, o dava senin can simidin. Bu hainler usulsüz dosya, belge hazırlamakta pek mahirler. Hem biraz dinlenirsin, fena mı olur? Hastanede kaldığın sürece sana şifreli mektuplar göndereceğim. Şifreleri ihtiyarın verdiği telefonla çözüp ekibini ona göre yönlendireceksin. Mektubu sana getiren müstahdem Salih Efendi bizim adamımızdır. Güvenebilirsiniz. Mektubu okuyup şifreyi çözdükten sonra, kâğıdı bu özel kimyasal maddeyle sileceksin."

Masanın çekmecesinden çıkardığı şişeyi Han'a uzattı. Kendisine uzatılan şişeyi aldı Han. İçinden geçenleri sormak istiyordu, neden sonra çekinip vazgeçiyordu.

"Aklından geçenleri sor evladım."

Hasan Hoca'nın bu içten konuşması ve yumuşak sesinden cesaret alarak; "Hatice..." dedi, cümlenin gerisini getiremedi. Öğrencisinin bu haline üzülmüştü Hoca. Evet, vatan için birçok fedakârlık yapmıştı ama değer verdiği birinin, en yakınındaki kişinin karşı taraftan çıkmasına içerlemişti Han.

"İçinin yangını kor ateş değil mi?"

"Değil Hocam."

Şaşkınlık sırası bu sefer Hasan Hoca'daydı. Hatice ile evlenmek için can atan, teşkilattan ayrılmayı

düşünen Han, kendinden gayet emin bir şekilde konuşuyordu:

"Ben Hatice'nin hainlerden olduğuna hiç inanmadım. Çalıştığı fabrikadakiler ve Karakaş, Hatice'nin saflığından yararlanmak istediler. Geç olmadan bunu fark ettim. Bu sefer ben onları yanlış yönlendirmek için Hatice'yi kullandım. Yani Murat ve Hatice'nin ihanetlerini kontrol altına almıştım."

"Peki, Şeyda'ya olan ve kontrol edemediğin sadakatin ne olacak?"

Sesi tonluydu, yıllardır sakladığını sandığı sırrın aslında sır olmadığı gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştı.

"Biliyorsunuz demek..."

Hasan Hoca kafasını salladı. Han konuşmaya devam etti:

"Kerkük'te görev yaparken, göklerin yere indiği, Yavuz'un bir ajanı vurduğunu sandığı o gece Şeyda'yı o halde bırakamazdım. Bir şekilde onu zindandan çıkarıp kulübeyi ateşe verdim. Böylece Şeyda'nın resmî kaydı silindi. Tedavisi için yurt dışına gönderdim. Güvenli bildiğim doktorlara tedavi ettirdim."

"Gönlünü tedavi edebildin mi?"

"..."

Hasan Hoca'nın bu soruyu soracağını tahmin dahi etmiyordu.

"Teşkilata girerken bir yemin edersin. Dışarı çık-

tığında bildiğin, sevdiğin, değer verdiğin ne varsa yemin ettiğin o masada kalır. Artık senin için önemli olan tek şey vatanın ve vatanın için alacağın görevlerindir."

Hasan Hoca'nın bu çıkışı karşısında ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu, bir kez daha yutkundu... Gözleri nemlenmiş, yüreği gamlanmıştı. Haykırmak istiyordu ama yapamazdı. Sustu ve Hasan Hoca'yı dinlemeye devam etti.

"Sen o gün zaaf göstermeyip erken davranmış olsaydın; ne Şeyda kızımız bu hale düşerdi ne de Yavuz oğlumuz şehit olurdu!"

Hasan Hoca'nın Şeyda'nın vurulmasını ve Yavuz'un şehit edilmesini Han'ın gösterdiği zaafa bağlaması Han için bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Hocam, benden ölmemi isteyin. Ben dinim, devletim, bayrağım ve sevdiklerim için ölürüm. Hem de binlerce kez ölürüm. Son operasyonda duygusal davranmış olabilirim ama o gün benim görevim Yavuz'u Kerkük'ten çıkarmaktı. Bunu yaptım. Bununla kalmadım, bizim için değerli olan Yavuz'un vurduğu Şeyda'yı da kurtardım."

Hasan Hoca, Han'ın sözünü bir bıçak gibi kesti.

"O gün kanlar içinde yerde yatan Şeyda değil de bir başkası olsaydı bu riski göze alacak mıydın?"

"Erdinç Komutan bize silah taliminden önce vicdan dersi verirdi. Şeyda değil de başkası olsaydı yine

o halde bırakmazdım. Ama yurt dışına kaçırmak için de kendi hayatımı riske atmazdım."

"Üniversitede sana bir hatırlatma yapmıştım."

'Hatırlayamadım' der gibi başını iki yana salladı Han.

"Ben sana gönlüne hâkim olacaksın demedim mi? Bunu derken devletin derin meseleleriyle uğraşacak kimselerin zaafları olamaz, zaafı olan var olamaz; var olamayan devlet olamaz demedim mi?"

Hasan Hoca'nın ciddi tutumu karşısında başı yere düşmüştü Han'ın. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, başı ayak uçlarına bakıyordu. Kısık sesle;

"Bu rezil bir şey Hocam" dedi.

"Rezil ama gerçek, çok eski bir gerçek. Ve sadece bizim gerçeğimiz değil. Mete Han'dan bu yana gelen bir gerçek. Teşkilata girerken ettiğin yemini hatırlatmama gerek var mı?"

"Yok, hayır yok. Ben de bir insanım Hocam. Etten kemikten bir insan... Robot değilim. Şunu bilin, insanlar eskir ama sevdaları eskimez. Bende de Şeyda eskimeyecek."

"Peki, Hatice?"

"Ne olmuş Hatice'ye?"

"Şu anda teşkilatta arkadaşlarımızın misafiri."

"İşte hata bu Hocam! Ben arkadaşlara talimat vermiştim. Hatice'yi takip edecekler ve varsa ki ben

olduğuna ihtimal vermiyorum, bağlantıda olduğu kişilere ulaşacaktık."

"Doğru dersin de evladım, Müslüm Baba'nın emanetini bilerek ölüme gönderemezdik, değil mi?"

Han duydukları karşısında yerde olan başını havaya kaldırdı, birkaç adım attı ve Hoca'ya yaklaştı.

"Hocam, siz ne söylüyorsunuz?"

"Doğru duydun evlat! Hatice, Müslüm Baba'nın hastaneden çalınan kızı."

Duyduklarına inanamıyordu Han. İnanmak istedi, zorladı kendini, kafasında oturtamadı.

"Bu nasıl olur Hocam?"

"1987 yılında, Müslüm Baba Güneydoğu'da görevdeyken rahmetli eşi doğum yapıyor. Doğumdan sonra albay, hastanedeki nöbetçi doktoru para karşılığında ayartıyor. Doktor, kuvözden bebeği alıp albaya teslim ediyor. Albay da daha önceden belirlediği Bayram Ailesi'nin kapısının önüne bırakıyor bebeği. Kapıda ağlayan bir bebek bırakıldığını gören Bayram Ailesi de Hatice'yi alıp büyütüyorlar. Diğer çocuklarından ayırt etmeden..."

"Vay şerefsiz albay. Müslüm Baba gerçeği biliyor muydu?"

"Sanmıyorum ama bir şeylerden şüphelenmiş olacak ki öldürülmeden önce Hatice'nin dükkânında dökülen saç örnekleriyle DNA testi için başvuru

yapmış. Gerçeği öğrenmesine de eceli izin vermedi. Hatice ile karşılaşır mısın bir daha bilmem ancak karşılaşırsan Hatice'nin alnının sağ tarafına bak, Müslüm Baba'da olan lekelerin aynılarını göreceksin. İstersen DNA sonuçlarına bakabilir hatta yenisini yaptırabilirsin."

"Ne gerek var Hasan Hoca?"

Bunu söylerken sitemkârdı. Konuşmasına aynı üslupla ve sesini yükselterek devam etti:

"Hayatıma girdiğinizden beri benim gerçeklerimin önemi hiç olmadı. Şimdi de olmasın. Hatice, Müslüm Baba'nın kızıymış, umurumda değil. Sizin de umurunuzda olmasın. Yeni görevim ne ise onu söyleyin yapayım. Siz zaten benim yerime düşünmüşsünüz her şeyi."

Hasan Hoca huyuna giderek sakince cevap veriyordu:

"Bu devlet, sınırlardan ibaret değil evladım. Sınırımız içinde 80 milyonuz, sınırları aşınca 2 milyar. Dünyadaki bütün Müslümanların, mazlumların gözü bu devletin üzerindeyken şahsi düşüncelerin ne anlamı var ki? Seni bu devlet yetiştirmedi mi? Büyütmedi mi? Biz senin mahalle arkadaşlarını da biliyoruz."

Hasan Hoca'nın son sözü, bir ata vurulan kırbaç gibi canını yakmıştı Han'ın. Oturduğu yerden ayağa kalktı, sesi yüksekti:

"Yetiştirmeseniz ne olurdu Hocam! Bir işim, bir eşim, çocuklarım olurdu. Sabah işime gider, akşam evime gelirdim. Mahallede hükümet düşürür, sosyal medyada vatan kurtarırdım. Ama sevdiğim insanla diz dize olurdum. Gözlerine her baktığımda dalıp gitmez, vicdan azabı yaşamazdım."

Hasan Hoca, Han'ın bu çıkışına daha fazla dayanamadı. "Yeter!" diye kükredi odada. Hocanın kükremesiyle Han sustu. Hasan Hoca konuşmasına sesini alçaltarak devam etti:

"Benim için bunları söylemek kolay mı sanıyorsun? Başkaları gibi yaşamak, başkaları gibi hayat sürmek hatta başkaları gibi ölmek bize göre değil. Sen yanmazsan, ben yanmazsam, biz yanmazsak bu milleti diri diri yakacaklar. İnsanlar eskir. Dün senin yerinde Kuşçubaşı vardı, ondan önce de sayısız vatan evladı... Dersen ki artık yapamıyorum; sırtına yüklediğimiz yükü, parmağına taktığımız emaneti alırız. Ancak seni tanırım; ülke yangın yerine dönmüşken köşesine çekilip oturacak adam değilsin. Şeyda'yı ayağa kaldırmak, Müslüm Baba'yı yattığı yerde rahat ettirmek, Hatice'nin boynuna geçirilen ipi çıkarmak istiyorsan ve dahası mahşer günü şehitlerimizin yüzüne bakabilmekse, Yavuz'a huzurla sarılabilmekse muradın, devletin görünmez bir savaş verirken düşmanlarına karşı geçmişinde yaşadıklarını unut. Ankara'ya dön, hastaneye git, dinlen. Sana göndere-

ceğim mektuplarla ekibini yönlendir. Vazifeni yap ve sonra huzur içinde öl."

"Ben hastanedeyken, ekibimi dışarda rahat bırakmazlar."

"Merak etme, Yadigâr'a yardımcı olacak yeni bir arkadaş vereceğiz."

"Kim?"

"Çeri..."

Hasan Hoca'nın cevabından sonra Han, bir an duraksadı. Bu kod adı hatırlıyordu.

"Tanıyor musun?"

"Birkaç kere operasyonda bulunduk. Son operasyonda öldü diye biliyordum."

"Bilmediklerin, bildiklerinin önünde evladım."

"Beni ofisimden çağırıyorsunuz. Bana siyaset yapacağız diyorsunuz, görev verdiğiniz kişi tam bir savaşçı."

"Sen siyasetini yapacaksın, senin çizdiğin çizgiye gelmeyenin kellesini de Çeri koparacak."

"Onun dişine kan değerse üç beş kişiyle tatmin olmaz."

"Hainlerin boynunu koparsın da gerisi mühim değil evladım. Cerrah Serkan'ı tanıyor musun?"

"Serkan Dadakoğlu mu?"

"Evet... Nerden tanıyorsun?"

"Vaktiyle aynı hastanede görev yaptık."

"Nasıl bilirsin?"

"Dinine, devletine sadık; milli ve manevi değerlere bağlı biridir Serkan Dadakoğlu. Bende de emeği çoktur. Gerek beraber çalışırken, gerek özel hayatta çok desteğini gördüm."

"Öyledir. Çok hizmeti oldu devlete. Şimdilerde Ankara – Batıkent, Kentkoop mahallesinde Paşa Kebap adında güzel bir mekân açtı. Müşterileri de gayet memnun."

"Dakos diye bir kafesi vardı."

"Dakos'u, Paşa Kebap yaptı. Ankara'ya döndüğünde mutlaka uğramalısın. Şimdi buradan çıkacaksın, seni bana getiren Derviş seninle Ankara'ya gelecek. İstanbul'daki ekibin, Müslüm Baba'nın emanetiyle Ankara'ya doğru yola çıktı."

Bu son sözle görüşmenin bittiğini anlamıştı Han. Odada duran bayraklarda gezdirdi gözlerini. Devlet, ebet müddet olacaktı. Bu devlet kurmuş, imparatorluk yıkmış atalarının töresiydi. İçindeki yangını söndürmeli, devleti ele geçirmek isteyen hainlerle mücadele etmeliydi. Öyle de yapacaktı; yoksa Mete Hanlar, Alparslanlar, Fatihler haklarını helal etmezdi.

Hasan Hoca ile göz göze geldi. Gitse sarılsa, ağabey olarak bildiği sinede hıçkıra hıçkıra ağlasa rahatlar mıydı? Hasan Hoca hiç beklemediği şekilde kolla-

rını yanlara açtı, öğrencisine yürüdü. Üniversiteden mezun olduğunda bu sahneyi yine yaşamışlardı.

"Hocam, hakkınızı helal edin, eğer benim de nasibime arkadaşlarım gibi şehitlik yazılmışsa..."

Hasan Hoca öğrencisinin sözünü kesti:

"Her vefat edene şehit demeye alıştık. Sana da deriz. Nasibinde bir Fatiha olur eğer hatırımıza düşersen. Şimdi yarım bıraktığını tam etmeye gidiyorsun. Böyle konuşma. Bu devletin ayakta kalmasını istiyorsan ölme! Şimdi git, geçmişini düşünmeden görevini yap. Şehit kardeşlerine haklarını helal ettir. Bahtın açık, Hak Teâlâ muinin olsun evladım!"

"Eyvallah Hocam."

Kato yamaçlarında Çeri efsanesi başlıyor...

Baharın gelmesiyle çiçeklenen dağlara koyunlarını gütmek için çıkıyordu Sait. Her çoban gibi yanında kavalı, ayrı özenle yetiştirdiği iki tane Karabaş'ı ve atadan kalma tüfeği ile... Görünürde o bir çobandı ama amacı bambaşkaydı: Dağlara korku salan, köylere baskın veren, Mehmetçikleri şehit eden Neçirvan adlı eşkıyayı öldürmek. Günün belli saatlerinde sürüsüyle yola düşer, dağa çıkardı. Dağa çıktığı vakit sürüsünü Karabaşlara emanet eder, kendisi terörist takibine başlardı. Bölgeyi iyi tanımasına, almış olduğu askerî eğitim de eklenince tam bir avcı olmuştu. Omzunda tüfeği, kepeneğinin altında sakladığı silahıyla Kato Dağı'nda adımlamadık kaya bırakmıyordu. Hırslıydı. Aldığı her ölüm haberi onu daha da hırslandırıyordu. Kızgındı. Buraya koyun gütmeye gelmemişti, yapılacak daha çok işi vardı.

Kato Dağı'nı PKK'lı teröristlerden temizlemek amacıyla gözükara bir şekilde kendini terörist takibine verdi. Bu sarp yamaçlı dağda Neçirvan ve ekibine bir başına meydan okuyacak, ne pahasına olursa olsun onları öldürecekti. Köy halkının "Dağlar güvenli

değil" demesine aldırmadan en sarp, en geçilmez denilen yerlerden elini kolunu sallayarak geçiyordu. Bir gün PKK'lı teröristlerle karşılaşmış, onları koyunlarından sağdığı sütle yolcu etmişti. Giderken sürüden koyun götürmek istemelerine bile ses çıkaramamıştı. O günden sonra öfkesi daha da çoğalmıştı. Herkes bu hainlere yardım edebilirdi ama o yapamazdı, yapmamalıydı.

"Görev" dedi susturdu içinde büyüyen öfkesini. O gün, kendisine emanet edilen koyunu götürdükleri günden sonra harekete geçmişti. Dağda gecelediği günlerde gruptan ayrılmış PKK'lıların izini sürüyor, sessiz sedasız kimini boğazını keserek, kimini boynunu kırarak öldürüyordu. Elinden kaçırdığı da oluyordu. Onların da arkasından bağırıyordu; "Neçirvan'a söyle ÇERİ onun da kafasını koparacak."

Elinden kaçırdığı teröristi takip etmiyordu. Korkuyla yeniden gruba dâhil olan teröristin sonu zaten belliydi. İtirafçı olduğu gerekçesiyle infaz edilir ve dağ yamaçlarından atılırdı. Konuşmasına bile izin verilmezdi.

Çoban kılığında olduğu, yöre halkı gibi konuştuğu, karşılaştığı teröristlere ikramlarda bulunduğu için kimse ondan şüphe etmiyordu. Bu sayede Çeri için hazırlanmış tuzaklardan haberdar oluyordu. Nereye nasıl tuzaklar kurulur, hangi tuzaktan nasıl kurtulunur öğreniyordu. Artık o eğitim almış bir asker değil, teröristlerden öğrenmiş olduğunu tatbik

eden bir gerillaydı. Almış olduğu eğitim ile gerilla taktiklerini birleştirdiğinde ortaya müthiş bir sezinleme kabiliyeti çıkmıştı. Bir dalın aniden salınması, kırılmış olması, bir yaprağın zamansız düşüşü, hayvan sesine benzeyen parolaları ayırt edebilmesi ve tuzağın kokusunu alabilmesi onu başka biri haline getirmişti. Artık dağları, dağ tuzaklarını, kim nerede nasıl barınıyor ya da konaklıyor; adı gibi biliyordu. Bunun için de hiçbir şeyden korkmadan, canını hiçbir şeyden sakınmadan sürüsüyle dağlarda koşturmaya devam ediyordu.

Neçirvan, zulüm ve zorbalığını arttırmıştı. Her gün başka bir köy basıyor, küçük çocukları kaçırıp dağa yeni isimler kazandırıyordu. Şehit ettiği askerlerin üniformasını sırtına geçirerek gündüz vakti köy basıyor, özellikle küçük yaşta çocukları öldürüyor, kadınlara ve kızlara tecavüz ediyordu. Böylece halk askere düşmanlık besliyordu.

Koyunlarını otlattığı yerde dinlenen bir grup terörist gördü. El selamıyla yanlarından geçiyordu ki içlerinden biri seslendi:

"Heval!"

Yürümeye devam etti Sait. Öfkesinden kuduruyordu, elini yavaşça kepeneğinin altındaki silahına götürdü. Saydı, yedi kişi vardı. Silahına ve nişancılığına çok güveniyordu. Dönüp bir çırpıda keklik gibi hepsini avlayabilirdi. Derin nefes aldı. Duymak istemediği o ses tekrar çınladı kulaklarında.

"Heval, heval..."

Durdu, sesin geldiği yöne dikkat kesildi. Kulaklarını kabarttı. "Neçirvan ve baskın" seslerini ayırt etmişti. İşte beklediği fırsat ayağına gelmişti. Kepeneğin altında silahını tutan elini yavaşça çekti. Yüzünü sesin geldiği yöne doğru döndü.

"Dostê emir."

"Em nekir avê tî hene?"

Kendisinden su isteniyordu. 'Aradığım fırsat işte bu' diye geçirdi içinden. Elindeki kırbasını göstererek;

"Gelo ev ne bes."

"Bîne bes."

Yöreye ait bir türkü söyleyerek terörist grubun yanına doğru yürüdü. Onun bu hali teröristlerin hoşuna gitmişti. Kendisinden su isteyene kırbasını uzatırken hem türkü söylüyor hem de halay çekiyordu. Onları şirin gözükerek oyalayacak ve ağızlarından laf almaya çalışacaktı. Suyu isteyen terörist, kırbayı yanında olana uzatıp karşısındaki çobanın halayını seyre daldı. Farkında olmadan elinde tuttuğu silahı bırakmıştı. Sait hem halay çekiyor hem de karşısındakileri gözlüyordu. Suyu içen gevşiyordu. Dağdan topladığı otlar işe yaramıştı.

"Salih Baba sağ ol!" dedi bir ara. Çocukluğunda peşine takılıp geldiği dağlarda Salih Baba ona otları tanıtır, hangi ot neye şifa olur öğretirdi. Nihayet halayı bittiğinde son terörist de suyu yudumlamıştı.

Yanlarına oturdu. Sersemleşen iki teröristin haricinde diğerleri uyumuştu. Artık harekete geçmeliydi. Kepeneğin cebinden aldığı kasaturasıyla bir teröristin boğazını kesti. Hızlı hareket ederek diğerinin de kafasına silahını dayadı.

"Tek soru soracağım. Hızlı cevap ver, hemen öl."

Terörist içtiği suyun etkisiyle ne yapacağını bilemiyordu, şaşkındı, korkuyordu. Karşısındakinin bir çobandan fazlası olduğunu gözlerine baktığında anladı. Sait silahın üzerindeki baskıyı arttırdı. Şimdi susturucunun izi teröristin alnında daha belirgin bir hal almıştı, sordu:

"Bu gece hangi köye baskın verecekler?"

Korkusundan titreyen terörist, "Akşam namazı sonrası Güzelkaya köyü..." dedi. Cümlesini bitirmeden namludan çıkan kurşun alnının ortasına çivilenmişti. Diğerlerinin de işini bitirip koyunlarının yanına döndü.

Güzelkaya köyü, koyunları aldığı Ali Rıza Emmi'nin köyüydü. İç geçirdi. Görevi birilerini korumak değildi, aksine birilerini öldürmekti. Şimdi vicdanı ve aklı ile çelişkide kalmıştı. Aklı "Emredileni yapmalısın!" diyordu, vicdanı "Masumları korumalısın!" Zihninde Erdinç Komutan'ın sesi çınladı:

"Savaş alanında vicdanınız hep namlunun arkasında olsun. Bu bize tarihin yüklediği sorumluluktur."

Vicdanının sesine kulak verip koyunlarını Güzelkaya köyüne doğru sürdü. Öncü grubu öldürdüğüne göre, diğerlerinden önce köye varabilirdi. Bu düşünce biraz daha acele etmesine sebep oldu. Tedirginliğini gizlemek ve biraz sonra geçeceği yerdeki teröristlerin dikkatini çekmemek için kavalını çalmaya başladı.

***

Güzelkaya köyüne geldiğinde koyunlarındaki değişikliği sezmişti. Koyunları bu köyde otladıkları için doğruca Ali Rıza Emmi'nin evinin önüne gelmişlerdi. Sadece kerpiçten yapılmış bir köy eviydi burası, etrafı tel çitlerle çevrilmişti. Seslenmesine gerek kalmadı, koyunların yürüyüşündeki değişiklik melemelerine de yansımıştı. Özlem ve hasret ile meliyordu koyunlar. Evin bahçe kapısına bakan penceresinde Ali Rıza Emmi belirdi.

"Hayırdır oğul?"

"Hayır, Ali Rıza Emmi. Sana diyeceklerim var."

"Gel hele."

"Emmi, sen gelsen?"

Yaşlı adam, Sait'in bu tavrından şüphelenmişti. Sait'in ne niyetle tekrardan bölgeye döndüğünü bilen tek kişiydi belki de yaşlı adam. Ayağına giyemediği potiniyle koşar adım bahçe dışına çıktığında koyunlardaki neşe görülmeye değerdi.

Koyunlarıyla hasret giderdi yaşlı adam.

"Ali Rıza Emmi, rahat konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Eve buyur evladım."

"Hane halkını telaşa vermeyelim emmi. Muhtar... Muhtara gidelim."

"Evladım, konuyu bir anlatsan da öyle karar versek."

"Eşkıya Neçirvan, köyü basacak Ali Rıza Emmi."

Sait'in söylediği son sözle yaşlı adam sanki vurulmuş gibi dondu kaldı. Bu köy kaç kez eşkıya baskını yemişti. Gözünün önüne dağa kaldırılan kızlar ve öldürülen delikanlılar geldi. Hepsi gözünün önünden akıyordu.

"Ali Rıza Emmi?.. Ali Rıza... Emmi!"

Sait'in birkaç kez seslenmesiyle kendine geldi ihtiyar adam.

"Muhtara mı gitsek?"

"Muhtar olmaz evladım."

"Niye olmaz emmi, nahiyeden o sorumlu değil mi?"

"Köy bizim köyümüz ama ev kira evladım. Muhtar bizim değil, onların adamı. İmam... Köy imamına gidelim."

Hızlı adımlarla köyün merkezinde olan camiye

doğru yürüdüler. Vakit ikindiye yakındı. İmamın evinde aldılar soluğu. Sait renk vermeden dağda şahit olduklarını anlattı. İmamın tavsiyesiyle jandarmalara haber verildi. Jandarmanın yolda pusuya düşmesi ihtimaline karşı, kendileri de plan yaptı. Yapılan plana göre imam ikindi namazında akşam namazına gelemeyeceğini, yerine Sait'in imam olacağını söyleyecekti. Ali Rıza Emmi de köyde teröristlerle iş yapmayan kişileri durumdan haberdar edecek, silahı olanların camiye silahlı olarak gelmesini isteyecekti. Bu arada, köyün kadınları ise köyün çıkışındaki Ali Rıza Emmi'nin evinde saklanacaklardı. Çünkü teröristler köy baskınlarında evlerdeki insanları meydana toplar, mallarını isterlerdi; vermeyenin, karşı koyanın canını alırlardı. Evin köyün çıkışında olması zaman kazandıracaktı. Direnecekler ama teslim olmayacaklardı. Kendileri için değildi, çocukları için, gönül verdikleri atalarının kan akıttığı vatanları için bunu yapacaklardı.

İkindi namazı, camiye gelen cemaat durumdan haberdar edilmişti. İçlerinde eli silah tutanlar silahlarıyla geldiler akşam namazına. İmam efendi, minareye çıkıp gözetleme yapıyordu. Sait'in sesi yankılanmaya başladı çevre dağlarda. İmam daha da dikkat kesilmişti. Görünürde ne asker vardı ne de terörist. Sait'in kıraat ettiği sureleri dinliyordu. Bir baykuşun feryadıyla uzaklara dikkat kesildi. İşte geliyordu it sürüleri. Yaklaşıyorlardı...

Köye iyice yaklaşmışlardı, imam efendi minareden camiye inip gördüklerini aktardı. Sait silahlı olan herkesi pencere kenarına yerleştirmişti; silahı olmayanlar ise yere sıfır şekilde yatmış, ellerini başlarının arasına almışlardı. Sait'in gördüğü sadece on kişiydi. Ortalarındaki, peşinde olduğu Neçirvan'dı. Nişanını sadece ona almıştı. Tek gözünü kapattı, tek bir kurşunla onu indirmeliydi. Biraz daha sıktı gözlerini. Üzerine yattığı silahından başını kaldırıp tekrar baktı. Yeniden nişanını almıştı ki kızılca kıyamet koptu. Jandarma, grubun üstüne ateş açmaya başlamıştı.

Jandarmanın açtığı ateşle sağa sola dağılan teröristler karşı ateşe başladılar. Cami içinde siper almış olan köy halkı ise dışarıda ne olup bittiğini merak ediyordu. Sait hızla minareye çıkarak avını elinden kaçırmış avcının hırsıyla teröristlere ateş ediyordu. Şimdi aşağı inmeli, jandarmayla birlik olup bu hainlere günlerini göstermeli ve Neçirvan'ı yakalamalıydı. Olduğu yerde birkaç saniye düşündü. Buradan inerse köye hâkim olamazdı. Köyün en yüksek ve her tarafını gören nokta bu minareydi. Aşağı inse belki Neçirvan'ı yakalar, görevini yerine getirirdi ama kendilerine pusu kurulduğunu anlayan bir teröristin köyün çıkışındaki eve ulaşması onlarca kişinin ölümüne sebep olabilirdi. Minarede kalıp köyün girişinde ağaçlıklara sıkışmış teröristlere ateş açtı. Tek isteği Neçirvan'ı yakalamaktı ama hırsına yenilirse bir masumun ölümüne sebep olabilirdi. Vicdanının

sesini dinledi. Çatışmanın ilk başlarında kıyameti koparan silah sesleri giderek azalmıştı. En sonunda silah sesleri uzaktan gelmeye başladı. Yoksa Neçirvan, jandarmanın çemberinden kurtulmuş muydu?

Hızla minareden indi. Camiden çıktığında silahını beline takmış, ellerini havaya kaldırmıştı. Jandarma komutanı yavaş ve temkinli adımlarla Sait'e yaklaşıyordu. Silahını Sait'e doğrulttu komutan ve yüksek sesle bağırdı:

"Üzerinde silah varsa hemen yere at!"

Sait şaşkındı, ellerini kaldırmış teslim olma vaziyeti almıştı. Komutanın bu tavrı onu tedirgin etti. Komutan emri tekrarladı.

"Üzerinde silah varsa hemen yere at!"

"Komutanım, ben köydenim, silahım belimde. Şimdi atacağım. Askerleriniz yanlış bir hareket yapmasınlar."

Bu söz üzerine sağ eliyle belindeki silahı çıkarıp komutanın ayaklarının dibine attı. Komutan önüne düşen silahı almak için hamle yaptığında uzaktan Kanas sesi duyuldu. Sesi fark eden ilk kişi Sait'ti. Komutanın üzerine atlayarak onu yere yatırdı. Askerler de bunun üzerine silah sesinin geldiği yöne ateşe başladılar. Komutan bağırdı:

"Herkes siper alsın!"

Sipere çekilen asker, sesin geldiği yöne ateş edi-

yordu. Sait yerde olan silahına hamle yaptığında bir mermi de onun önüne düştü. Geri çekildi, biraz sonra bir hamle daha yaptı. Bu sefer almıştı silahını. Cami şadırvanını kendine siper ederek caminin arkasına dolandı. İşte aradığı fırsatı bulmuştu. Evlerin aralarından fırsat bularak kendini patikaya attı. Artık ok yaydan çıkmıştı, ne pahasına olursa olsun bu işi bitirecekti. Gelen sese dikkat kesildi, bir kurt gibi gözlerini karanlıkta gezdirdi. İşte şimdi Neçirvan'ın peşine düşebilirdi.

Kato Dağı, iç içe geçmiş birçok tepeciği içinde barındırıyordu. Birçok vadiden, yüksek tepelerden, çağlayan derelerden oluşuyordu. Bir tepenin önü bazen derin bir vadiyle aniden kesilir, sarp bir yol uçurumun ucunda biterdi. Bilinen ana yollar dışında sayısız patika ve gizli geçit dağların, tepelerin bağrında yer alırdı. Nereye nasıl uzanır bunları teröristler haricinde çok az kimse bilirdi. Sadece dağı değil, dağda yaşayan canlıları da bilmek gerekirdi. Hayvanları, ağaçları... Dağın bazı bölgelerinde ağaç kümeleri vardı. Bunları bilmeyen biri teröristlerden önce dağın kurbanı olurdu.

Sait, Kato Dağı'nı gayet iyi biliyordu. Gecenin karanlığından ve dağın sessizliğinden faydalanarak Neçirvan'ın mağaraya gideceği yol üzerinde bulunan ağaçlığa saklandı. Neçirvan askerlerden saklanmak istiyorsa dağın diğer yamacını aşmalıydı, en kestirme yolu ise burasıydı. Geceki çatışmada adam-

larından birkaçını da kaybetmiş olabilirdi. Şimdi Neçirvan'ı gözlüyordu. Küçük kaya kovuğunu sıkıca örten bir böğürtlen öbeğinin arasında beklemeye başladı. Gece boyu yeri belli olmasın diye sigara dahi içmedi. Sabahın ilk ışıkları da doğmuştu. Emindi, bu yoldan geçeceklerdi. Nihayet beklediğine değdi. Kurt ulumasına benzer bir sesle irkildi. 'Kurtlar gece ulurlar. Bu olsa olsa teröristlerin parolasıdır. Demek yaklaşıyorlar' diye düşündü. Elini silahının tetiğine götürdü. Biraz bekledi, acele edip hata yapmak istemiyordu. Sesi bu sefer daha yakından duydu. Geliyorlardı. Güneşin ışıkları ağaçların aralarından bulunduğu yere düşüyordu. Gizlenmek için biraz daha sindi böğürtlenlerin üzerine, dikenleri batıyordu. Bu noktadan görülmesi çok zordu. Tabancasının emniyetini açtı, iri gövdeli ağaçlar arasından patikaya dikkat kesildi. Yolu tam göremiyordu. Etrafı kontrol etti. İleride bir kuşun aniden havalanmasını görünce yerini değiştirmeye karar verdi. Çünkü teröristler beklediğinin aksi yönden geliyorlardı. O ise gelenleri tek hat üzerinde yakalamak ve gafil avlamak istiyordu. Bulunduğu yerden ayrıldı. Sürünerek ilerdeki iri gövdeli, kökleri topraktan dışarı sarkmış meşe ağacını kendine siper edindi.

Birazdan teröristlerden biri, sonra da üçü patikanın üst noktasında belirdi. Bir lahza sonra dört kişi olmuşlardı. Hesabına göre diğer altı terörist akşam eşek cennetine girmişlerdi. Aklına bunun tuzak ola-

bileceği geldi. Ya yemlemişlerse, kendinden haberleri varsa. Beklemeliydi. Yavaşça süründü, ağacın kökünde sararmış otlara doğru ilerledi. Başını otların içine soktu. Az ötede teröristlerin ayakları görünüyordu. Birinin ayağında siyah lastik ayakkabı vardı, diğerlerinde sarı mekaplar. Bulunduğu yerden görüş açısı bu kadardı. Adamların yüzünü göremiyordu.

Silahını kavradı. Çok heyecanlanmıştı, boncuk boncuk terliyordu. Birkaç kere yutkundu. Adeta nefesini yuttu. İyice yaklaşan teröristlere baktı. Ortada uzun boylu, diğerlerine göre daha uzun saçı olan, elinde Rus yapımı silah taşıyan adamı fark etti. İşte hedefiyle artık burun burunaydı. Kuşların uçmasına sebep olan diğer teröristin ayağı artık kafasına değecekti. Silahını ateşlediği anda diğerlerinin hedefi olacaktı. Belindeki kasaturasını adeta nefessiz bir şekilde eline aldı. Tabancasını yanına koydu. Teröristler biraz yürüyor, anlamsız bir şekilde duruyorlardı. Belli ki onlar da tedirgin olmuşlardı. Artık fazla beklemenin yararı olmayacağını düşünerek yanı başında duran teröristi alaşağı etti. Adam yere düşerken çenesinden tutup çekerek boynunu kırmaya çalıştı, başaramayınca elindeki kasaturayı teröristin kalbine sapladı. İşte yine o sesti, insan vücuduna giren bıçak sesi onu daima huzursuz ederdi. Ürperdi. Yüzünü buruşturdu. Kasaturayı sapladığı yerde bir sağa, sonra tekrar sola çevirdi. Bu hareketle kalbi ve kalbe giden damarları kesmişti. Tabancasını eline aldı,

yaklaşmakta olan diğer teröristlere dikkat kesildi. İçlerinden biri biraz önceki gibi ulumaya başlamıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini onlar da anlamışlardı artık. Siyah giyimli olan olduğu yerde yere attı kendini, hedefi küçülmüştü. Sağ tarafta duran teröriste sıktı ilk kurşunu. Alnının orta yerine yapıştırmıştı. Diğer terörist önündeki kayayı siper etmişti kendine, karşılık veriyordu. Biraz önce öldürdüğü teröristin Kalaşnikof marka silahını alarak ateşe başladı. Kendine ateş geldiğinde ise iri gövdeli meşeye sığınıyordu. Karşı taraftan ateş sesi kesilmiş, derin bir nefesin son sesi duyulmuştu. Şimdi Neçirvan ile teke tek kalmışlardı. Meşenin köklerine iyice sinmişti. Karşısındaki adam çok tehlikeliydi ve belki kimse ona bu kadar yaklaşamamıştı.

Bütün dikkatini bir şey duymaya ve görmeye vermişti. Avını bekleyen avcının sabrını göstermekte zorlansa da beklemek gerektiğini çok iyi biliyordu. İçindeki his daha dikkatli davranması gerektiğini telkin ediyordu. Aniden ensesine bir şeyin değdiğini ürpererek hissetti.

"Hey adamım, senin maceran buraya kadar. Şimdi usulca silahını bırak ve yüzünü bana dön."

Sait yolun sonuna gelmişti. Önce tuttuğu silahı bıraktı, sonra yavaşça döndü. Herkesin efsane gibi anlattığı Neçirvan'a göz ucuyla baktı. Önce tabancayı gördü. Bu İngiliz yapımı, Contender marka taban-

caydı. Dürbününün üstünden silahın sahibini gördü. Mavi gözleriyle, lakayt tavırlı bir adam. Tabancanın sahibi kısık sesle;

"Kıpırdarsan son gördüğün yüz ben olurum" derken elinde tuttuğu tabancayı Sait'in alnına bastırdı.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, ben Neçirvan. Aradığın kişiyim yani. Siz Türkler nasıl diyor, ava giderken avlanmak işte böyle oluyor demek ki."

"Bizi iyi tanımışsın hain domuz."

Neçirvan tabancadaki ağırlığını biraz daha arttırdı.

"Çok zekisin Türk. Gözü karasın ama bir yerde hata ettin, açık verdin. Yattığın yerde ayaklarını ıslak olup olmadığını bilmediğin otlara sokmayacaktın. Fark etmeden yaptığın her harekette parladılar. Hatta gözlerimi aldı. Yanımdakileri öldürmene izin verdim ki seni yakalayabileyim."

Sait böyle basit bir hata yaptığına pişman olmuştu. Şakağına dayanmış namluya ve pis pis sırıtan adamın yüzüne baktı. Sessizlik hüküm sürüyordu. O anda gözlerinin önüne kendi gibi bir asker olan babasını getirdi. ASALA köpeklerinin babasını öldürüşlerini bir dolabın içinden seyretmişti. Tabancayla ölüm ona uzak değildi.

"Sakın kıpırdama Türk. Acımam yoktur. Bu topraklarda Türkiye'nin hiçbir şeyini istemiyoruz. Burası Arz-ı Mevud..."

Karşısındaki dağa çıkmış isyancı bir terörist değildi. İsrail'in namı hesabına çalışan biriydi.

"Benim adım Neçirvan, Türk. Bu dağlarda ancak benim istediğim olur. Benim istediğim ölür. Her taşın kovuğundan ben çıkarım. Hayalet gibi her kovuktan ben beliriveririm ve istediğimin nefesini keserim, tıpkı Azrail gibi."

"... ... ..."

Neçirvan, namluyu şakağına bastırdıkça Sait'in canı acıyordu. Neçirvan'ın sakalları çok uzamıştı. Sol kaşının üstünde çok belirgin bir bıçak izi vardı. Bu izin bir kısmını saçlarıyla kapatıyordu. Başında siyah derimsi bir şapka vardı. Gözleri maviydi. Sırtında, elinde tuttuğundan hariç bir silah daha vardı. Silahının mermileri çapraz bir şekilde vücudunu sarmıştı.

"Birazdan şenlik başlayacak Türk. Demek beni arıyordun, işte bak karşındayım."

"Ben seni arıyordum, buldum. Söyle bakalım; sen ne arıyorsun bu dağlarda?"

Alaycı bir tonla güldü Neçirvan:

"Özgürlük, eşitlik, adalet..."

"Bu insanlar özgür değil mi? Bak dağa bile çıkıyorlar. Eşit değiller mi? Bu memlekette istediği mevkide görev alabiliyorlar. Mahkeme salonlarında Kürt olduğu için daha fazla ceza alanı da görmedim."

"Sus Türk! Sus! Bana ne Kürtlerden. Bu topraklar

bize vaat edilmiş topraklar. Kürtlere bırakılmayacak kadar değerliler bizim için."

"Bugün beni öldürürsün ama bu toprakların kahramanı bitmez hain köpek. Bir Yavuz soylu gelir, kelleni gövdenden ayırır."

Sait artık hiçbir şansının kalmadığını anlamıştı. Son bir hamlede bulunmalı ve bir şeyler yapmalıydı. Alnından gözüne doğru inen teri silmek için ellerini kaldırmak istediğinde;

"Sakın ha" dedi Neçirvan, "Kıpırdarsan yersin kurşunu."

O anda yakınlarda bir ses belirdi. Neçirvan sesin geldiği yöne döndüğünde Sait'in yoldaşı Karabaş atladı üstüne. Bunu fırsat bilen Sait yerde olan tüfeği alıp Karabaş'ın bacakları arasından taşan Neçirvan'ın ayağına bir el ateş etti. Ortalığı bir inilti kaplamıştı şimdi. Kan ve barut kokusu keskindi. Tüfek sesiyle irkilen Karabaş bir çırpıda ağacın diğer tarafına atladı. Şimdi Neçirvan yerde kıvranıyordu. Son bir hamleyle ateş etti Sait'e. Kurşun omzuna isabet etmişti. Tiz bir "Ahh!" sesi yayıldı boşluğa. Artık bitmeliydi bu iş. Gücünü toplayıp seri atış yapmaya başladı Sait. Biraz önce doğrulup ayağa kalkan Neçirvan, aldığı kurşun darbeleriyle kalbura dönmüş bir şekilde yere düştü. İşte bitmişti. Görevini layıkıyla yerine getirmenin haklı gururunu yaşıyordu Sait. Bu uğurda çok badireler atlatmıştı. Karabaş'a sarıldı, sevdi. Karabaş

da ona aynı şekilde merhametle bakıyordu. Etrafta koşuşmalar duydu. Hemen olduğu yere yatıp gözetlemeye başladı. Gelenlerin Türk askeri olduğunu görünce rahatlamıştı. Gelenler akşam köye baskın yapan teröristleri püskürten jandarma kuvvetleriydi. Komutan yerde yaralı şekilde oturan Sait'e elini uzattı.

"Geçmiş olsun. Yaran ağır mı?"

Kendisine uzatılan eli tutup ayağa kalktı Sait.

"Sağ olun. Çok önemli değil komutanım."

"Neçirvan sonunda hak ettiğini buldu. Kendini Azrail olarak tanıtırdı hep."

"Kuldan Azrail olmaz komutanım."

"Doğru ama..."

"Kendisi Kürt değil, uyruğunu bilmiyorum ama İsrail ajanı gibi duruyor."

"Araştırırız, buluruz yiğidim. Sen ismini bağışlamadın. Nerden, nasıl haber aldın baskını? Gecenin karanlığında bir başına dağın yolunu neden tuttun?"

"Komutanım, ben Özel Kuvvetler'denim. Bölge halkından olduğum için Neçirvan'ı öldürme görevi bana verildi. Altı aydır takipteydim, dağlarda izini sürdüm. Eceli bu güneymiş. Bir nefes aldı ama veremedi. Bir nefes verdi ama geri alamadı."

"Neçirvan bu dağların zalimiydi yiğidim. Çok canlar aldı bizden. Sen onu öldürdün, bir efsaneye

son verdin. Görüyorum ki artık bölgede yeni bir efsane doğacak. Bunu kimseye yapmam ama istersen bu leşin kafasını kopar, sana bu görevi verenlere götür hepsi görsün; istersen biz birliğimize götürelim. Bu dağın aslanları Mehmetçiklerimiz, bu dağların bunun gibi ite, çakala bırakılmayacağını görsünler."

Sait eliyle omzuna bastırıyordu. Sadık dostu Karabaş hemen yanındaydı. Mehmetçiklerin paketlediği Neçirvan'ın leşine baktı. Hırsını boşaltmıştı, yere tükürdü.

"Sait, Özel Kuvvetler'de isimler değil namlar yürür. Senin adın şanın nedir?"

"Çeri derler bana komutanım..."

Komutan, duyduğu isim karşısında tebessüm etti. Oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Çin Sarayı'nı basan Kürşad gibi sen de Neçirvan denen çakalın inini dağıttın. Seni doğuran ana hayatta mıdır bilmem ama sana sütünü helal etmiş yiğidim."

Bu sözler üzerine öne doğru adımlarını attı komutan.

"Emanet yanında mı?"

"Yanımdadır komutanım."

Sait göğsünden çıkardığı ay yıldızlı bayrağı üç kere öpüp alnına koydu, komutana uzattı. Komutan

da kendisine uzatılan bayrağı aynı şekilde tören havasında devraldı.

"Nedim, evladım. Uzunca bir dal getirin de bayrağımızı layık olduğu yere dikelim."

Biraz sonra Nedim elinde uzunca bir sırıkla geldi. Tüm askerler bayrak yere düşmesin diye bir ucundan tutup bayrağı sırığa bağladılar.

Dağın yamacına doğru elinde sırıkla yürüyen komutan uçurumun kenarındaki kayaya çıktı ve bayrağı sallayarak bağırdı:

"Çeri, Neçirvan'ı gebertti!"

"Çeri, Neçirvan'ı gebertti!"

"Çeri, Neçirvan'ı gebertti!"

Siyasette hiçbir şey tesadüf değildir.
Bir şey vuku buluyorsa o şeyin önceden planlandığından emin olabilirsiniz...

27 Nisan 1909 tarihinde dünya büyük bir kırılma noktası yaşamış, Sultan II. Abdülhamid tahttan İttihatçılar tarafından indirilmişti. Payitahtta sevinen azınlıkların çığlığı İngiltere ve Fransa sokaklarında yankılanıyordu. Zira dönemin sömürgeci ve en güçlü devletleri olarak bu, onların hakkıydı. Rusların "Hasta Adam" dediği yorgun ve bitkin Osmanlı Devleti'ne nefes veren sultan artık tahtta değildi ve onlar şimdi "Yeni Dünya İmparatorluğu"nu kurabilirlerdi. Yeni Dünya İmparatorluğu'nun bayrağı para, özgürlüğü silah, sınırları ise uçsuz bucaksızdı. Milleti olmayan bu imparatorluk gözünü; açlık, susuzluk, hastalık ve fakirlik ile boğuşmakta olan ve ayaklarının altında yeni dünya düzeninin sınır belirleyicisi zenginliklerinin farkında olmayan devletlere dikmişlerdi. Sultanın tahtta oturduğu dönemlerde buna cesaret edemeyen bu devletler, artık birer ikişer Afrika ve Ortadoğu'daki devletlere sömürge valileri atayarak işe başladılar.

Sözde atadıkları valiler o bölgelere huzur ve özgürlük getireceklerdi. Ortalıkta fiilen görünmeyen devletler atadıkları adamlarla bu devletlerin sahip olduğu zenginlikleri çok ucuza alıyorlar, üstüne bu insanları çalıştırıp köleleştiriyorlardı.

Fransız İhtilali'yle başlayan plan eksiksiz ve hatasız bir şekilde uygulanmış, Osmanlı Devleti zayıflatılıp parçalanmak için hazır hale getirilmişti. Artık Fransa, 1870 yılında Almanya'ya devrettiği üstünlüğü geri almalı ve Ortadoğu'daki zengin topraklardan payına düşeni ele geçirmeliydi. Savaş kaçınılmazdı. Hedef, sanayileşen yeni dünya düzeninin en çok ihtiyaç duyacağı petrol yataklarıydı. Bunun için de Devlet-i Aliyye mutlak suretle savaşın içinde yer almalıydı. Sultan Abdülhamid'in ihanetle suçlamayıp "gafil" dediği Enver Paşa, yapmış olduğu hataya bir yenisini daha ekleyerek cihan harbine, donanması ve teknolojisi çok güçlü olan Almanya'nın yanında girdi. Dört yıl süren, milyonlarca insanın ölümüne sebep olan, insanlık onurunu hiçe sayan Birinci Dünya Savaşı'nı kazanan İtilaf devletleri olmuştu ve her kazananın yaptığı gibi kaybeden devletlerle anlaşma imzalamışlardı. Osmanlı Devleti, Sevr Anlaşması'nı imzalamış, bütün askerlerini terhis etmişti. Artık işgale hazırdı.

Devlet-i Aliyye'yi Almanya'nın yanında savaşa sokan Enver Paşa, acaba ihtiraslarına ve hırslarına mı yenilmişti yoksa İngilizlerin oyununa mı gelmişti?

Sultanı tahttan indirdiğine nedamet getirse de gerçek değişmiyordu. Devlet-i Aliyye parçalanmak üzereydi.

13 Kasım 1918 tarihinde, İngiliz donanması Boğaz'ın sularına demir atmış, İstanbul caddelerinde İngiliz askerleri geçişler yapmaya başlamıştı. Fransız ve İngiliz komutanların gururlu yürüyüşleri azınlıklar tarafından yüksek sesler, alkışlar ve ıslıklar ile karşılanıyordu. İçten içe kin ve öfke dolan Türk Milleti, ecdadının kanlarıyla sulanmış toprakları bu şımarıklara bırakma niyetinde değildi. Milli direniş, Kuvva-yı Milliye hareketiyle başladı. Osmanlı Devleti bu süreçte oyalama siyaseti güderek Anadolu'da başlayan bu direnişe sürekli yardımlarda bulunup üzerine düşen görevi yerine getirdi, dahası Osmanlı Devleti önceden planlanan İstiklal Harbi'ni kazanabilecek genç subayları ve generalleri Mustafa Kemal komutasında Anadolu'ya gönderdi. Anadolu'da gerekli önlemler alınmadığı sürece, Mustafa Kemal Samsun'a gönderilmedi. Ali Fuat Paşa Ankara'ya, Nuri Paşa Konya'ya ve Kazım Karabekir Paşa ise Erzurum'a atandı. Bu üç paşa, Anadolu'yu güvenli hale getirip halkı örgütledikten sonra Mustafa Kemal Paşa bizzat Sultan Vahdettin'in emriyle, yanına istediği kadar para ve çalışmak istediği isimleri alarak Bandırma vapuruyla Samsun'a hareket etti.

Önceleri sadece milis güçlerle ilerleyen direniş Büyük Millet Meclisi'nin kurulmasından sonra İs-

tiklal Harbi'ne döndü. Dönemin süper güç diye tabir edilen devletlerine karşı kazanılan zaferlerin ardı arkası kesilmiyordu. Özellikle yeni kurulan Türk devletinin Bolşevik İsyanı nedeniyle savaştan erken çekilen Rusya ile yakınlaşması can sıkıyordu. Birilerinin bu duruma sessiz kalması beklenemezdi.

İngiltere'den kaçan para baronları Amerika kıtasına yerleşmişti. Zaten ABD, on üç İngiliz kolonisinin bir araya gelerek kurduğu devlet değil miydi? Yeni Dünya İmparatorluğu'nun bayrağı olan para artık Amerika'da dalgalanıyordu ve bu imparatorluğun yeni sahibi ABD, Türk topraklarında yaşanan olaylara el attı. Savaşın başladığı tarihte bağımsızlığını açıklayan ancak İtilaf devletlerine sürekli destek veren Washington hükümeti 1917 yılında Almanya'ya savaş açarak bizzat taraf oldu. Savaşın kazanan tarafı olarak ileride olası Türkiye-Rusya yakınlaşmasıyla yaşayacakları zorlu günlerin hesabını yapan ABD, kendi topraklarında kulaktan kulağa komünizmi düşman ilan ederek 8 Ocak 1918'de Wilson Prensipleri'ni yayınladı. Ortadoğu zenginliklerini kaybetmek istemeyen ABD, Türkiye'yi de kaybetmek istemiyordu. Bunun için barış görüşmelerine garantör ve hakem devlet olarak katıldı. Yeni kurulmuş olan Türkiye Cumhuriyeti'ne yardım etmeliydi. Mustafa Kemal döneminde hızla sanayileşen ve gelişen Türkiye, yapmış olduğu bölgesel paktlarla tarihte kurduğu büyük devletlerin mirasçısı olarak tekrar sahneye

çıkmaya hazırlanıyordu. Mustafa Kemal'in yerine daha ılımlı ve kendi politikalarına hizmet edebilecek birisi lazımdı. O kişiyi buldukları anda Mustafa Kemal'in ecelini hızlandıracaklardı. Öyle de oldu. Mustafa Kemal, dış görevle İsmet İnönü'yü 1937 yılında partiden uzaklaştırdı. Partiden uzaklaştırılan sadece İsmet İnönü de değildi. O dönem partinin en yetkili ismi Recep Peker de 1936 yılında partiden ihraç edildi. İsmet İnönü, işte Mustafa Kemal'in vefatından sonra Milli Şef olarak göreve başladı.

Bölgesel paktlar kurarak "Bölgemde savaş istemiyorum" diyen Mustafa Kemal'in vefatından sonra dünya siyaseti yeni bir savaşın eşiğine gelmişti. Birinci savaşın sebebi olan petrol, İkinci Dünya Savaşı'nın sebebi olan teknolojik ilerlemenin gereksinimi olarak yine ön plandaydı. Büyük devletlerin çekişmesine bu sefer uzak kalan Türkiye, kuşkusuz savaşın kazananıydı. Onlar savaşırken Türkiye gelişim kaydediyordu. Mustafa Kemal zamanında kurulan uçak fabrikasında üretim yapacak kadar ilerlemiş hatta ürettiği uçaklardan Hollanda'ya on altı tane satmıştı. Birinci Dünya Savaşı'nın hakem devleti ABD, İkinci Dünya Savaşı'nı Japonya'ya attığı iki atom bombasıyla bitiren yegâne güçlü devlet olarak tarih sahnesinde boy göstermeye başladı.

Önceki kısımlarda da bahsettiğimiz gibi Sovyet Rusya tehdidine karşı bölgesel güç oluşturulmalıydı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada Doğu

Bloğu ve Batı Bloğu ülkeleri olmak üzere iki kutuplu bir yapı oluşmuştu. Burada Batı Bloğu ülkelerinin liderliği ABD'deyken, Doğu Bloğu ülkelerinin liderliğini Sovyet Rusya elinde bulunduruyordu. Çünkü bu iki devlet dünyanın iki süper gücü konumundaydı. ABD liderliğinde güvenlik ve işbirliği amacıyla NATO'nun kurulmasına karşılık, Sovyet Rusya 1955 yılında Doğu Bloğu ülkelerinin de dâhil olduğu Varşova Paktı'nı kurdu. Böylece dünyada resmen Soğuk Savaş dönemi başlamış oldu.

Soğuk Savaş döneminde NATO ülkeleri, Sovyetler'in Avrupa'yı işgal etmesine karşı mücadele edecek bir teşkilat kurdu. Bu teşkilat üye ülkelerin hükümetlerini doğrudan etkileyebilecek, gerektiğinde yönetimlerini değiştirecek kadar güçlü, tanımlanmayacak kadar gizlidir. Bu teşkilatın adı Gladyo'dur.

Mustafa Kemal'in ölümüyle yerine geçen İsmet İnönü tam aranılan adam niteliğindeydi ve ABD ne isterse anında yapıyordu. Eğitimden ekonomiye, sanayiden ziraata kadar birçok yenilik bizzat ABD'nin istediği normlarda gerçekleşti. Mustafa Kemal döneminde kurulan uçak fabrikası ABD'den gelen talimat üzerine kapatıldı. Yerine Türk Traktör Fabrikası kuruldu. Çünkü Türkiye sanayi ülkesi değil, tarım ülkesiydi. Tarıma yönelmeliydi. Hem tarıma yönelirse ABD destek de olurdu.

Eğitim, 1949 yılında Fullbright Anlaşması'yla Amerikalı uzmanlara bırakıldı. Artık Türkiye'de

okutulacak dersleri Amerikalı uzmanlar belirleyeceklerdi. Yetmezdi. Eğer Türkiye ilerlemek istiyorsa, 250 kelimeden oluşan İngilizce'yi öğrenmeliydi. Yetmezdi. Eğitimde dil de İngilizce olmalıydı. Bu anlaşmayla üniversitelerde eğitim dili İngilizce yapıldı. Yetmezdi. İngilizce lise sıralarına inmeli, müfredatlar ona göre düzenlenmeliydi. 90'lı yıllara kadar birçok üniversitemizde ABD'nin karanlık odalarında yazılmış kitaplar ders kitabı olarak ülkemizde okutuldu.

Sanayi ve eğitimi onların dizayn etmesi yetmezdi. Tarım ve ziraata da karışmalılardı. ABD kesenin ağzını sonuna kadar açtı. İçinde Türkiye'nin de bulunduğu 16 ülkeye hibe olarak Marshall Yardım Paketi vermeyi teklif etti. Marshall Yardımı kesinlikle kabul edilmeliydi. Bu tarım için gerekliydi. Bu yardımın en ilginç ve önemli kısmı ise süt tozlarıydı. Peki, ABD hibe mi etmişti? Hibe etmişse neden okullarda okuyan çocuklara bu sütlerin içirilmesini şart koşmuştu? Süt tozları 1960 yılına kadar zorla okullarda çocuklara içirilmişti. Şimdi halka açmak lazımdı. Raf ömrü uzun olduğu için esnaf atladı. Sütten ucuz olduğu için dar gelirli aileler atladı. Zengin kesimde ise süt tozu kullanmayan kimseler geri kalmış ilan edildi. İneklerden süt sağmak yerine, bu yardımla gelen süt tozlarını kullanmak daha az maliyetliydi. Süt tozundan sonra ülkede meydana gelen çocuk felcindeki artış için de yardım yapılmalıydı. Çocukta görülen hastalığın sebebi anne ve babaydı. Tedavi edilmeli-

lerdi. Tedavi için de ilaçlar ABD'den gelmeliydi. Öyle de oldu. Ülkenin hızla artan nüfusunda seyrelmeler, doğurganlıkta azalmalar ve ölü çocuk doğurmalar sıkça görülmeye başlandı. Bunun için nüfus planlaması şarttı. Yapıldı da...

Yardımlar sadece süt tozlarıyla sınırlı değildi. Tereyağının, zeytinyağının yerini margarin almıştı. Para yardımı yapıldı. Hurda savaş gemileri, bir giden bir duran dandik tanklar verildi. Bunların kullanımı için gönderilen Amerikalı mühendislerin maaşları dahi yardım olarak kaydediliyordu. Kıbrıs'ta İngilizleri yenemeyen ABD, Türkiye'de askerî üs açmak için izin istedi. O izin İncirlik'e konuşlandırıldı. Abdülhamid zamanında başlayan, Mustafa Kemal zamanında hızlandırılan, Adnan Menderes zamanında yeniden faaliyete geçirilen demiryolu çalışmalarımız sekteye uğratıldı.

Yetmezdi, Amerikalı heyet davet edilmeli ve hoş karşılanmalılardı. İlk heyet ve beraberinde Amerikan askerleri ülkeye davet edildi. Beşiktaş'tan Eminönü'ne kadar olan evler aynı renge boyandı. Camilere İngilizce hoş geldiniz levhaları asıldı. Misafirperverlikte o derece ileri gidildi ki Amerikalılara özel genelev hizmeti verildi. Polis kıyafetleri yeniden düzenlendi. Eski üniformalar yerini Amerikan şeriflerini andıran üniformalara bıraktı. Amerikalıların duracağı yoktu. Yüzlerce yaralama, tecavüz ve hırsızlık vakasının yaşandığı günlerde bizzat İsmet İnö-

nü tarafından "Onlar bizim misafirimiz, ülkemizde petrol yataklarını ortaya çıkaracaklar" denilip halk susturuldu.

Bir millet yardım ayağıyla tembelliğe alıştırılıyordu. "Siz zahmet etmeyin, biz verelim" politikası tutmuş, yerli üretim durdurulmuş, bağımsızlık savaşından yeni çıkmış millet yeniden bağımlı hale getirilmişti. Yardım ayağına, hazıra alışmış bir millet inşa edildi. "Milli çıkarların" yerini "beleş" aldı. O dönemde bir kısım "Allah ABD'ye zeval vermesin" diye dua ederken, bir kısım İsmet İnönü döneminin kapanması için seçim gününü bekliyordu.

Yeri gelmişken ifade etmek lazım, İnönü döneminde başlayan Amerikan hayranlığı, Menderes döneminde fezaya ulaştı çünkü mecbur bıraktırılmıştı. Demokrat Parti döneminde Adnan Menderes ile birlikte Türkiye yeniden sanayileşmeye başladı. Ülkenin ulaşım yolları yeniden yapılıyordu. Dört tarafı denizlerle çevrili, su kaynaklarının bol olduğu ülkede bir anda baraj inşaatları artmaya başladı. ABD'yi hoş tutup Rusya ile dirsek teması kuran Adnan Menderes, Irak Kralı Faysal ile petrol anlaşmasında mutabık kaldı. Kral Faysal'ı İstanbul'a davet eden Menderes bu mutabakatı anlaşmaya çevirmek istiyordu. Bu anlaşmaya göre Irak'ın Avrupa'ya sattığı petrolün yolu Türkiye üzerinden gidecekti. Böylece Türkiye hem sanayi için gerekli olan hammaddeyi daha ucuza alacak hem de petrol trafiğini kontrol edecekti.

Yeşilköy Havaalanı'ndaki bekleyişi, Kral Faysal hükümetine yapılan darbe haberi sonlandırdı. Aslında bu darbe Adnan Menderes'e uyarı niteliğindeydi. Petrol anlaşmasını hayata geçiremeyen Menderes, sanayi atılımları için ABD'den kredi istedi. ABD'nin olumsuz tavrı sonunda aynı kredi için Rusya ile görüştü. Bu görüşme sonrasında da Rusya kredi için olumlu cevap verdi. Artık Menderes başta kalamazdı çünkü ABD bunu göze alamazdı.

Öteden beri hazırlanan darbe planı harekete geçirilmeden önce bizzat Başbakan Menderes'in emrinde çalışan subay tarafından Adnan Menderes'e bir mektup ulaştırıldı. Mektup açıldığında ise şok olan Başbakan Menderes değil, mektubu getiren subaydı. Bu subay, yıllarca bu darbeye neden ve nasıl alet olduğu anlaşılmayan Alpaslan Türkeş'ti. Türkiye onun adını 1944 yılında Türkçülük Davası olarak bilinen davalarda Nihal Atsız ile olan mektuplaşmasıyla duydu. Sonrasında NATO'ya gönderilen ilk Türk subayları arasında yer aldı. Kıbrıs'ta yetişmiş olması, İngilizce'ye hâkim olması mı onu cazip hale getirmişti? Yoksa Almanlarla olan sıkı diyaloğu mu? Ve Türkeş'in davudi sesini halk sabah namazına kalktığı 27 Mayıs günü radyolarından duydu. O artık ihtilalin kudretli albayı idi. Darbede cunta tarafında olan Türkeş, sonraki yaşamında MHP'yi kurarak hayatına siyasetle devam etti. 27 Mayıs'ta Milli Birlik Komitesi'nde olan Türkeş'in 80 İhtilali'ni hazırlayacak

süreçte kurduğu komando kampları çok fazlaca konuşulmuştu. Sonrasında meşhur 14'ler olayında sürgün edildi. Darbede kullanıldığını anladığında ise artık çok geçti. Zira mahkemeler yapılmış, davalar görülmüş, darağacı kurulmuş, Adnan Menderes ve arkadaşları idam edilmişti. Seçimle gelenin darbeyle gitmesi bir tarafa, Başbakan Menderes'in kefen parası ve cenaze masrafları da ailesinden tahsil edilmişti. Menderes'in şahsı devlet nazarında hiçbir şeydir. Ancak oturduğu makam çok farklıydı. Menderes'in idam edilmesiyle canı alınmıştı belki ama o idamdan sonra o makama oturacak kişilere gözdağı verilmişti. Nitekim bunu dokuzuncu cumhurbaşkanı da ifade etmiştir.

27 Mayıs Darbesi'nin diğer darbelerden çok farklı özellikleri vardır. Öncelikle bu darbe cumhuriyet tarihinin ilk askerî darbesidir. Ordu içerisindeki bir cunta tarafından doğrudan doğruya Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yapılmıştır. Ordu-Millet olan Türk halkının dengesini bozup halk ile orduyu karşı karşıya getiren güç, bir gecede TSK'dan yedi binin üzerinde subayı emekliye sevk etti veya içeri aldı. 7380 kişi tasfiye edildi. Bu sayının içinde 253 de general vardı. O dönemde TSK'da görev yapan 286 general vardı. 30 Mayıs günü ise kurulan hükümeti tanıyan ilk devlet ABD oldu. ABD'yi takip eden de İngiliz Kraliyet Ailesi olacaktı. Bu durumda şaşılacak bir şey yoktu. ABD Büyükelçisi Fletcher, Türkiye'deki

Amerikan askerlerinin eğiticisi ve yöneticisi Frank Heinze ve NATO Kuvvetler Komutanı Norhstand'ın kripto telgraflarına bakılsa yeter. 1960 Darbesi sadece Menderes hükümetine yapılmadı. Aradan geçen elli yılda elimizde belgeler varken kimse darbenin bu tarafını konuşmuyor, niye?

İşte bunun içindir ki 27 Mayıs Darbesi diğer darbelerden farklıdır.

Soğuk Savaş döneminde Türkiye'yi en yakın müttefiki olarak gören ABD, yardımlar yapmakla da kalmayıp ülke genelinde komünizmle mücadele dernekleri kuruyordu. Bu derneğin en önemli şehirlerinden biri Erzurum, diğeri Malatya idi. Buralar Rusya'ya yakın olması nedeniyle çok önemli yerlerdi ve burada derneğin başına geçecek insan sağlam olmalı, sadık kalmalı ve çok iyi çalışmalıydı. Bölge halkının dinî hassasiyeti ve imanı da gözardı edilmemeliydi. CIA bu nitelikleri taşıyan işbirliği yapabileceği isimleri aramaya başladı ve çok geçmeden de buldu. Bu isim Fethullah Gülen'di. İzmir Kestane Pazarı'nda başlayan serüven, CIA desteğiyle cemaat yapılanmasına döndü. Artık yurtlar kurulmalıydı ve bunlar için para lazımdı. CIA bu konuda hiç cimri davranmadı. Zira devlete sızmanın zamanı gelmişti. 1968 yılında CIA, Pentagon ve NATO'nun teklifiyle, MİT Başkanı Org. Fuat Doğu, bizzat Fethullah Gülen'e devlet unsuru olma teklifi yaptı. Bu kararın ne kadar yanlış bir karar olduğu sonraki dönemlerde

gerçekleşecek olaylarda kendisini gösterecekti. 1971 yılından itibaren Gülen cemaati mensupları önce emniyet teşkilatına, sonra askerî okullara yerleştirilmeye başlandı. Cemaatin güvenlik sorunu kalmamıştı, sırada üniversiteler vardı. Üniversitelerdeki ilk hedef hukuk fakülteleri, siyasal bilimler ve tıp fakülteleriydi. Sanıldığının aksine bu ülkede sınav soruları 2010 yılında çalınmadı. 1973 yılında yapılan üniversite sınavı soruları da çalındı. Sorular Fatih'te bir caminin imamında çıkmıştı.

Menderes'in idam gerekçesi, "Ülkede başlayacak kardeş kavgalarının önüne geçmekti." Onun idamı sonrasında ise ülke daha karışık bir hale geldi. Özellikle üniversitelerde karşıt görüşlü öğrenciler arasında başlayan tartışmalar kavgalarla, kavgalar ölümlerle biter olmuştu. Türkiye'de bunlar yaşanırken, komşu ülkelerde de karışıklıklar baş gösterdi. Özellikle Yunanistan kaynıyordu. 3 Kasım 1944 ayaklanması bahanesiyle ülkeye yerleşen CIA boş durmuyordu. Balkan ülkelerinde Sovyetler'in etkisini kıran ABD, Kıbrıs'a yerleşmeli ve zengin topraklara yakın olmalıydı. Ayrıca yeni kurulmuş İsrail'in de güvenliği önemliydi. İngiltere'den kaçıp Amerika'ya yerleşen Yahudi para baronları İngilizlerle tekrar temas kurabilirdi. NATO'nun "Stay Behind"ına dâhil olan iki ülkenin arası da 6-7 Eylül Olayları'yla zaten bozulmuştu. İki ülke Kıbrıs'ta kozlarını paylaştı. Ülkeleri birbirine düşüren yine CIA idi. 1963 yılında

ise adadaki Türklere karşı büyük bir vahşet başladı. EOKA terör örgütü, kadın-kız, genç-yaşlı, çoluk-çocuk demeden Türkleri öldürüyordu. Dünyanın hakem devleti ABD ve onun başkanı Kennedy ise Makarios'u uyarmakla yetiniyordu.

1967 yılında Yunanistan adaya asker çıkardı. Türkleri yıldırma politikası işe pek yaramadı. Can verilir, kan dökülür ama vatan namert ellere bırakılmazdı.

1968 yılına kadar CIA emrinde Alman istihbaratını yönetmiş olan Reinhard Gehler'in öğrencisi Fuat Doğu'nun emri ve bilgisi dâhilinde kurulan Özel Harp Dairesi, Yunanistan'da kurulan Sheepskin (Koyun Postu) teşkilatıyla Kıbrıs'ta boy ölçüştü. İngiltere'nin çıkarlarını korumak için Rumlar ve Yunanlar savaşırken, ABD için Türk askeri adaya çıkmıştı. Ayşe tatile çıkabilirdi artık. 1950'li yıllarda başlayan sorun, 1974 yılında son bulurken ortaya bir "Karaoğlan Efsanesi" çıkarıldı. Her zaferin bir mimarı vardı, Kıbrıs'ın mimarı ise dönemin başbakanı Bülent Ecevit olmuştu. Ancak perdede hiç görülmeyen gerçek bir kahraman vardı: Necmettin Erbakan.

1571 yılında Devlet-i Aliyye topraklarına katılan Kıbrıs, 93 Harbi'nde Rusya İmparatorluğu karşısında yenilen Osmanlı Devleti tarafından Ruslara karşı fazla ödün vermemek amacıyla Birleşik Krallık'ın isteği üzerine 92.799 sterline İngilizlere kiralandı. Osmanlı mülkiyeti devam ediyor sayılmakla birlik-

te, yönetim tamamen Birleşik Krallığa geçti. Birleşik Krallık, adayı "komiser" diye tabir ettiği yüksek rütbeli yöneticilerle idare etti. 1914'te başlayan Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın Birleşik Krallık karşısında Almanya'nın yanında savaşa girmesi üzerine Birleşik Krallık ilhak ettiği adaya kendi valisini atadı. 1923'te imzalanan Lozan Barış Anlaşması'nın 21. Maddesi gereğince Kıbrıs'ın Birleşik Krallığa ilhakı tanındı. 1925 yılında Kıbrıs Kraliyet Kolonisi olarak ilan edildi ve adaya ilk Türkiye Cumhuriyeti konsolosu atandı.

1976 yılında ise durumlar daha da karıştı. Ada, kuzey ve güney olmak üzere ikiye ayrıldı. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olarak 1983 yılında bağımsızlık ilan edildiğinde, hayatı Siyonizm karşısında mücadeleyle geçmiş Necmettin Erbakan, belki de Siyonistlere en büyük tokadı patlatmış oldu.

İsrail'in Arz-ı Mevud olarak tariflediği "Vaat Edilmiş Topraklar"ın simgesi olan bayraklarına karşılık olarak, beyaz üzerine iki çizgi ve arasına İslam'ın hilalini ve Türk'ün yıldızını nakşetti. Fırat ve Dicle arasında Büyük İsrail düşleyenlere, "Bu topraklarda ben de varım!" dedi.

12 Mart 1971 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri Komutanı Celal Eyiceoğlu ve Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur'un imzasıyla Cumhurbaşkanı

Cevdet Sunay'a bir muhtıra verilerek hükümet istifaya zorlandı. Menderes'i kardeş kavgasını önlemek için idam ettiklerini söyleyenler, şimdi oluk oluk kardeş kanı döküyorlardı.

1969 yılında, İstanbul Beyazıt Meydanı'nda ABD'nin 6. Filo'sunu protesto etmek için 76 gençlik örgütünün toplandığı sırada meydana gelen olaylar, CIA'in kaçıramayacağı cinsten olaylardı. Gösteri için valilikten izin alınmıştı. Gösteri yapılmadan önceki günlerde Komünizmle Mücadele Derneği uyarılarda bulunarak halkı tepkiye çağırdı. O gün, diğer bir grup da Beyazıt Meydanı'nda taşlı sopalı beklemeye koyuldular. İki grup meydanda karşılaştı. Olaylar sırasında Ali Turgut Aytaç ve Duran adlı gençler bıçaklanarak öldürüldü. Bu olay tarihimize "Kanlı Pazar" olarak geçti.

Siyasi krizler ve işçi sendikaları tarafından gerçekleştirilen eylemlerin yanı sıra hükümetin üstesinden gelmesi gereken bir başka durum da üniversitelerdeki öğrenci olaylarıydı. Solun bir nevi yükselişe geçtiği yıllardı. Üniversiteliler, hükümeti politikaları nedeniyle ağır bir şekilde eleştiriyor ve Türkiye'yi Amerikan bağımlılığından kurtaracaklarını iddia ediyorlardı. Fakat bu durum üniversiteleri bir nevi çatışma merkezi haline getiriyordu çünkü karşıt görüşlü gruplar pek çok zaman karşı karşıya geliyorlar ve olaylar çıkıyordu. İngiliz büyükelçiliği de bu duruma dikkat çekmiş ve üniversitelerin içinde bu-

lunduğu bu durumun askerlerin ülkeye müdahalesine zemin hazırladığı yönünde bir değerlendirmede bulunmuştu. Dört Amerikan askerinin kaçırılması da durumun ciddiyetini ortaya koyması açısından önemlidir. Deniz Gezmiş ve arkadaşları tarafından kaçırılan bu dört asker daha sonra serbest bırakılmışlarsa da 12 Mart Muhtırası'ndan kısa süre önce meydana gelen bu olay ülke gündemini oldukça meşgul etmişti.

Ordu, 12 Mart 1971'de bir muhtıra verdi. Parlamento feshedilmedi, partiler kapatılmadı, anayasa askıya alınmadı ama koşullar çok değişmişti. Askerler bir teknokrat hükümeti istiyorlardı. Eğer böyle bir tarafsız başbakan meclis içinden çıkar da güvenoyu alırsa, sorun kalmazdı. Bunun için tarafsız bir milletvekili aranmaya başlandı. CHP Kocaeli Milletvekili Nihat Erim ismi üzerinde anlaşıldı. 26 Mart günü Nihat Erim CHP'den istifa etti. Böylece artık bağımsız başbakan olan Erim partiler üstü reform hükümetini kurdu. Sonraki icraatlarında ise boştan yere seçilmediğini kanıtladı. Yapmış olduğu icraatlar 12 Eylül'ün hazırlayıcısı olarak karşımıza çıktı. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilme sürecini hızlandırdı.

Türkiye'de genç nüfusu sağ ve sol olmak üzere bölenlerin ülke gençliği üzerindeki planları henüz bitmemişti. Bir grup diğer grubu "Moskof uşağı" olarak tanımlarken, diğer grup karşı tarafı "Amerikancı, fa-

şist" olarak tanımladı. 71 Muhtırası'ndan sonra baş gösteren üniversite olaylarında karşıt görüşlü öğrenciler Eskişehir'de kahve taradılar, Ankara'da ev bastılar. Mersin'de sinema kuyruğunda bekleyen 4 kişi öldürüldü, İstanbul ve Malatya'da da birer kişi öldürüldü. Darbe geliyorum diyordu ancak darbe için bir kılıf şarttı. 23 Temmuz 1980'de İsrail'in Kudüs'ü başkent ilan etmesi sonucu Milli Selamet Partisi 6 Eylül Cumartesi günü Konya'da "Kudüs'ü Kurtarma Yürüyüşü ve Mitingi" düzenledi. Bu mitinge 100 bin kişinin üzerinde katılım sağlandı. Bazı kişilerin şalvar, cübbe ve sarık, eski harflerin bulunduğu pankartlar ile gelmiş olması darbe için gerekçe arayanların ekmeğine yağ sürdü: İrtica geliyordu.

Çorum ve Kahramanmaraş'ta siyasi ve dinî temelli çıkan olaylarda onlarca insan ölmüştü. Böylece hükümet sıkıştırılmıştı. "Güneş Moteli" olayları yaşanmış, devletin geleceği sokaklarda, otel odalarında "bir oya bir bakanlık" pazarlığı yapılır hale gelmişti. Artık halk da askeriyenin harekete geçip duruma el koymasını istiyordu. Madem asker el koyduğunda her şey sütliman oluyordu, neden beklenilmişti ki?

Bunu yıllar sonra darbeyi yapan Kenan Evren şöyle açıklayacaktı:

"1970'lerin ortalarında halk henüz bir askerî yönetim fikrine tam olarak hazır değildi. 1980 yılı sonbaharına kadar olayları izleyerek koşulların iyice olgunlaşmasını bekledik."

Bu açıklama malumun ilanıydı. 27 Mayıs'ta askeriyeye yönelik yapılan askerî darbeden sonra 12 Eylül'de düşünen, sorgulayan, araştıran, dahası sistemi kuranlara karşı durabilecek gencecik vatan evlatlarının birer ikişer can vermesi seyredilirken, Kenan Evren bir açıklama daha yaptı: "Asmayalım da besleyelim mi?" Kısacası suçlu suçsuz ayrımı yapılmadan bir oradan bir buradan idamlar gerçekleştirildi.

Türkiye'de darbe yapmanın yolu CIA koridorlarından geçer. Türkiye'deki askerî darbeyi ABD Başkanı Jimmy Carter'a "Your boys have done it" diye haber veren CIA Türkiye İstasyonu Masa Şefi Paul Henze'di. Darbe sonrası Türkiye Cumhuriyeti kamu kuruluşlarında dönemin devlet yöneticilerinin emriyle anarşist ilan edilen 1 milyon 683 bin kişi fişlendi. Yine Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı, 7 bin kişi için idam cezası istendi ve 517 kişiye idam cezası verildi. Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı (26 siyasi suçlu, 23 adli suçlu, 1'i ASALA militanı). İdamları istenen 259 kişinin dosyası Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne gönderildi. Yine 71 bin kişi Türk Ceza Kanunu'nun 141., 142. ve 163. maddelerinden yargılandı; 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı. 388 bin kişiye pasaport verilmedi. 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı. 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı. 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti. 300 kişi kuşkulu bir

şekilde öldü. 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi. 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı. 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu. 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.

Türkiye bir taraftan bunlarla uğraşırken, diğer taraftan Ermeni Terör Örgütü ASALA, Türk diplomatlara karşı eylemler yapıyordu. Esenboğa Havalimanı'nın bombalanmasından sonra Hiram Abas, kaçak Abdullah Çatlı ile Paris'te bir araya gelerek onu devletle işbirliği yapması için ikna etti. Çatlı'nın istediği tek bir şey vardı: "İdamlar durdurulsun!" Kendisine teklif edilen paraya dönüp bakmadı, arkadaşlarıyla beraber ASALA terör örgütüne karşı başarılı eylemler gerçekleştirdi. Bu eylemler Eyfel Kulesi'ni havaya uçurmaya kadar ilerleyince, başta Fransa olmak üzere diğer Avrupa devletleri ASALA'dan desteğini çekmek zorunda kaldı.

"Türk'ün başında bela olmazsa, Türk dünyanın başına bela olanlara bela olacaktı." Bunu bilen kirli eller Türkiye'nin doğusunda PKK'yı yeni bela olarak ortaya sürdüler. Yıllar yılı Alevi-Sünni, sağcı-solcu ayrışması güdenler şimdi etnik bir tartışma ile Kürt-Türk çatışmasını körüklüyordu. Silahlar veriliyor, paralar dağıtılıyor, teröristlere eğitimler veriliyordu. PKK, ilk baskınını Siirt'in Eruh ilçesinde yaptı. Bölgenin zenginliğinden ve geçiş noktası olmasından dolayı bu terör eylemleri normal karşılanabilirdi ama

bu eylemi üç gün sonra öğrenmek hazmedilecek gibi değildi. Kirli eller önceleri gerçekleştirilen darbeler sonrasında askeriyenin ve emniyetin içine sızmayı nasıl başarmışlarsa, bunu da gizlemeyi başarmışlardı. Örgüt bölgede emperyal devletlerin uşaklığını yapıyor ve bunun karşılığını para olarak alıyordu. Dahası, örgütün asıl para kaynağı uyuşturucu, petrol ve silah kaçakçılığıydı. CIA ve MOSSAD'ın yapmış olduğu kaçakçılıkların önüne geçilemiyordu. Çünkü bu sevkiyatlardan nemalanan devlet görevlileri vardı. Bu ihaneti açık edenler de ya görevden bir sebeple uzaklaştırılıyor ya da operasyonlarda şehit düşüyorlardı.

ASALA terör örgütünün çökertilmesinin hemen ardından PKK'nın ortaya çıkması tesadüf müydü?

ASALA'yı bitiren operasyonlarda kullanılan Çatlı ve ekibinin bölgeye gidecekken bir trafik kazası sonucu ölmesi tesadüf müydü?

Mafya – siyaset - emniyet - askeriye arasındaki ilişkilerin fotoğrafı olarak ortaya çıkan 'Susurluk Kazası'nın ardından bilinmeyenler ortaya dökülür, gizli kalanlar açığa vurulur olmuştu. Ortaya çıkan belgeler Başbakan Erbakan'a sorulduğunda "faso fiso" dedi. Çünkü her devletin kendine ait sırları vardı ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin birçok sırrı ortaya çıkarılarak dönemin hükümeti zorda bırakılmak isteniyordu. Tansu Çiller'in etrafı ise başbakanlığı döneminde Graham Fuller, Alan Makovsky, McG-

regor Stelan, Maximillian Singer gibi gizemli Amerikalılarla sarılmıştı. Dış borç ödemelerini yapmaya başlamış, işçi ve çalışanların özlük hakkını vermeye başlamıştık. PKK ile etkin mücadeleye devam eden Türkiye'de bu tabloyu görenlerin aklına hiç iyi şeyler gelmiyordu. Vaktinden önce çiçek açmazdı bu topraklarda. Uygun zaman kollandı. Necmettin Erbakan'ın MGK toplantısında yumruğunu masaya vurarak "Burada seçilmiş insanlar var, burası demokrasi ülkesi" demesi bardağı taşırmıştı. Artık uygun gerekçeler bulunmalıydı. Erbakan'ın Mısır ve Libya gezisi bu gerekçelerin ilk adımı olarak görüldü. Bu gezinin gizemli tarafı altın rezervi yüksek olan Libya ile bağları kuvvetlendirmekti. Yapılan açıklamalar da bunun göstergesiydi. Kaddafi, Türkiye'de askerî eğitim almış, Kıbrıs Harekâtı'nda Türkiye'ye azami destek vermişti. Öteden beri devlet kurma ve yönetme geleneği olan Türkler ile zengin Arap halkları bir araya getirilmemeliydi. Bu iki güç birleşirse Ortadoğu'da oluk oluk Müslüman kanı dökenlerin sonu gelecekti. Bunu çok iyi biliyorlardı. Artık çiçeğin açma zamanı beklenemezdi. Düzenek kurulmuş, fitili ateşleyecek kibrit Libya gezisiyle çakılmıştı.

Oyunu önceden gören Refah Partili Kayseri Belediye Başkanı Şükrü Kartepe'nin "Refah Partili olarak yeryüzünde tek başıma da kalsam, bu zulüm düzeni değişmelidir. İnsanları köle gibi gören, çağdışı bu düzen mutlaka değişmelidir. Ey Müslümanlar sakın

ha içinizden bu hırsı, bu kini, nefreti ve bu inancı eksik etmeyin. Bu bizim boynumuzun borcudur" açıklaması kibriti fitile biraz daha yaklaştırdı. Ocak ayında Erbakan'ın başbakanlık konutunda tarikat liderlerine ve şeyhlere verdiği iftar yemeği kibritin yanan ucunu fitille kafa kafaya getirdi. Artık "İrtica geliyor!" denebilirdi. 30 Ocak'ta ise Ankara Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ın düzenlediği Kudüs Gecesi'ne İran büyükelçisi davet edildi. Sahnede cihat konulu bir oyun sergilenmesi ise tepkileri arttırdı. Siyasette bu rüzgâr estirilirken, sosyal hayatta ABD destekli Aczmendiler sahne aldı. Uygunsuz durumda yakalanan sözde şeyhler "şok" haberlerle kamuoyuna servis edildiler. İşin komik ve düzmece olduğunu belgeleyen tarafı, yapılan baskınlara polisin medya kanallarını da götürüp canlı yayın yaptırmasıydı.

Çevik Bir komutasındaki Batı Çalışma Grubu, 28 Şubat MGK toplantısında bir dizi yaptırım kararını hükümete iletti. Başbakan Erbakan ise bu kararların ağır olduğunu, yumuşatılmaması halinde uygulamayacağını söyledi. Zaten hazırda bekletilen Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş "Ülkeyi iç savaşa sürüklediği" gerekçesiyle Refah Partisi'ne kapatma davası açtı. Bir tesadüf daha. Refah Partisi'nin kapatılması kararını ileride cumhurbaşkanı olacak Ahmet Necdet Sezer, Anayasa Mahkemesi başkanı sıfatıyla okudu. Kıbrıs bayrağıyla İsrail'e ve Siyonizm'e kafa tutan Nec-

mettin Erbakan'dan intikam alınıyordu. İmam hatip okullarının önünü kesmek için ilköğretim 8 yıla çıkarıldı. Böylece İmam hatip ortaokulları kapatıldı. 12 Eylül'ün fidanı YÖK, üniversitelere girişte katsayı puanı getirdi. Ayrıca başörtülü öğrencilerin okullara alınmayacağını açıkladı. Ülke içten içe kaosa sürükleniyordu. Tarikatlara bağlı okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na devredilirken CIA'in büyüttüğü Gülen cemaatine kimsenin sesi çıkmıyordu. Karşı atak Fethullah Gülen'den geldi. Gülen, Çevik Bir'e bağlılık ve biat mektubu yazdı.

Sahne önünde irtica oyunu oynanırken, sahne gerisinde ülkenin soyulduğunu çok az kişi biliyordu. Necmettin Erbakan'ın 28 Şubat'taki direnci ülkeye faiz lobisini sokmamak içindi. Türkiye on yılda gelen darbelerle kendisine güvenini yitirmiş bir ülke konumundayken, Erbakan bu güveni yeniden aşılamıştı. Bunu yaparken de 60 İhtilali'nin kudretli albayı Alparslan Türkeş ve öğrencisi Muhsin Yazıcıoğlu'ndan çok büyük destek almıştı. Aldığı destekle kaçakçılığın büyük ölçüde önüne geçmiş, IMF'yi ülkeden uzak tutmayı başarmıştı. CIA'in altın çocuklarından olan Frank Terpil'in ülkedeki faaliyetleri neredeyse durma noktasına gelmişti. Bu adam, büyük silah sevkiyatlarını yöneten kişiydi ve meşhur Libya gezisinde Edwon Wilson'un yardımıyla Kaddafi'nin çadırına kadar girmişti. Asıl önemli nokta ise Wilson'un Kaddafi'nin ajanı olmasıydı. ABD bunu öğrendiğinde Wilson'u 47 yıl hapse mahkûm etti.

28 Şubat sürecinde devletten çalınan para Tansu Çiller'in ifadesiyle 251 milyar liraydı. O günün dolar kuruyla 70 milyar dolar.

60 Darbesi'nde askeriyeyi önce tasfiye edip sonrasında kendilerine göre yeniden planladılar.

71 ve 80 darbelerinde düşünen kişileri fişleyip hapislerde çürüttüler ve darağacına çektiler.

28 Şubat'ta ise devletin bankalarını hortumladılar.

28 Şubat'ın izleri hemen silinecek gibi değildi. Post-modern darbenin acısı daha sonraki yıllarda fazlasıyla çıktı. Kıyafeti nedeniyle üniversitelere alınmayan öğrenciler, basılan yurtlar, inancı ve imanı gereği ibadet eden kişiler fişlendi. Nazi Almanyası'nda yapılmayanlar laik ve insan haklarına saygılı olduğunu söyleyen kişilerce ülkemizde yapıldı. Ülke bu durumu yaşarken, 18 Nisan 1999 tarihinde yapılan seçim sonrasında DSP-MHP-ANAP koalisyonu kuruldu. İlk zamanlarda her şey yolunda giderken, 17 Ağustos'ta merkez üssü Gölcük olan depremle ekonomi zor durumda kaldı. Ekonominin zor durumda kalmasından ziyade deprem bölgesindeki yolsuzluk haberleri her şeyi tepetaklak ediyor, insanların güveni yeniden sarsılıyordu. Neyse ki müttefikimiz ABD Başkanı Bill Clinton deprem bölgesine gelmiş, sıcak gülüşü, deprem mağduru bir çocuğu kucaklaması ile gönüllerimize su serpmişti.

Türkiye'de meydana gelen bu büyük afette İsrail ve ABD'nin HAARP teknolojisini denediği sürekli dillendirildi. Bu biraz ütopik ve komplo teorisi gibi gelse de depremin meydana geldiği gün İsrail komutanlarının neden Gölcük Donanma Komutanlığı'nda olduğu hâlâ tam olarak anlatılmadı. TSK tarafından yapılan açıklamaya göre İsrail askerleri rütbe devir teslim töreni için gelmişlerdi. Kurulduğu günden beri hiçbir devir teslim törenine katılmayan İsrailli subaylar neden o gün oradalardı? Hem de Türk askerinin devir teslim töreni uluslararası olmamasına rağmen!

Bir başka soru ise o gün deprem sonrası hemen yardım gönderen Rus gemileri neden Boğazlar'dan içeri sokulmadı?

Deprem sonrası cumhurbaşkanı, başbakan ve TBMM başkanının uydu telefonları neden ve nasıl 4 saatlik bir kesintiye uğradı?

Bunlar cevapsız sorular olarak tarihteki yerini aldı.

Türkiye kendi içinde uğraşadursun, 11 Eylül 2001 tarihinde dünya büyük bir şokla uyarıldı. ABD'de El-Kaide tarafından kaçırılan uçaklarla Dünya Ticaret Merkezi'nin bulunduğu İkiz Kuleler'e intihar saldırısında bulunuldu. 247 kişinin öldüğü, 10 milyar doların üzerinde maddi hasarın meydana geldiği saldırıyı Usame Bin Ladin'in başında olduğu El-Kai-

de üstlendi. Buraya kadar her şey normal gibi görünse de bundan sonrası Yeni Dünya Düzeni için atılan en büyük adım oldu. Bush yönetimindeki ABD üç ülkeyi yani Irak, Afganistan ve İran'ı Şer Ekseni olarak ilan etti. Artık kılıçlar çekilmişti. Ortadoğu, altında yatan "kara suya" sahip olmanın bedelini kanıyla canıyla ödemeliydi. ABD, Afganistan'ı işgal etti ve sonrasında Irak'a karşı savaş kararı aldı. İşin en ilginç tarafı ise Baba Bush ile Baba Ladin'in Zapata Oil ve Arbusta şirketlerinde ortak olmalarıydı. Babalar ticaret yaparken, oğullar Yeni Dünya Düzeni'nin fitilini ateşlemişlerdi. Bu adım yıllarca devam edecek bir sürecin ilk ayağıydı. Domino taşları dizilmiş, ilk yıkılması gereken ise yıllarca emirleri altında bulundurdukları, sonrasında söz dinlemeyen Saddam Hüseyin olmuştu.

Ortadoğu ise tarihinde ilk defa bu kadar yalnız ve çaresizdi. Bu, Ortadoğu'nun kaderiydi. Bağrında beslediği petrol gibi karaydı kaderi. Asırlarca çatışmaların ve savaşların merkezinde olmaktı bahtı. ABD'nin terörist avı için her geliş gidişi artık sadece gözyaşını ve kanı çağrıştırıyordu. Selahaddin Eyyubi ile bölgeye gelen, Devlet-i Aliyye zamanında doruklara çıkan huzur bir anda kaçıvermişti. Kendisinden binlerce mil ötede meydana gelen onlarca olayın sorumlusu tutulmuştu. Birinci Dünya Savaşı öncesi öldürülen elçinin hesabı da bu topraklarda görülmüştü, Sovyetler'in yıkılmasının hesabı da. Ve şimdi

her şeyiyle kurgu olan terör eyleminin faturası da bu topraklarda yaşayan mazlumlara kesilecekti. Ağlıyordu Ortadoğu, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dünyaya medeniyeti taşımış bu Bereketli Hilal toprakları üzerinde haksızlığa baş kaldırmış Müslüman yiğitler düşünüyordu; acaba birisi çıkıp bu haksızlığa "Dur!" diyebilir miydi? Suçsuzdu, güçsüzdü ve yorgundu.

Peki, Türkiye?

Türkiye, Ortadoğu'nun büyük ağabeyi değil miydi? Bu zor zamanda yetişmeyecekti de ne zaman yetişecekti?

Can gelirdi, canandan önce...

Saddam Hüseyin ile dostluğu bilinen Bülent Ecevit'in başbakanlıktan uzaklaştırılması gerekiyordu. Bu planın ilk işareti ekonomik krizin çıktığı toplantıda verildi. Halk Bankası'nın boşaltılmasının ve Ecevit'in DDK çalışmalarıyla ilgili sözlerinin hesabını soran cumhurbaşkanına Hüsamettin Özkan devlet terbiyesine yakışmayacak bir karşılık verdi. Bu karşılığın Irak Savaşı için atılan ilk kurşun olduğu ise henüz anlaşılmamıştı. Özkan'ın Cumhurbaşkanı Sezer'e haddini aşarak verdiği karşılık sır olarak saklanabilirdi. Toplantı salonunda kükreyen Özkan, Başbakan Ecevit'i işaret ederek kameraların karşısında yaşananları anlatmasını sağladı. Dahası ülkenin cumhurbaşkanı, başbakan tarafından nankör kedi olarak lanse edildi çünkü Ahmet Necdet Sezer'i cumhurbaşkanlığı için öneren isim bizzat Ecevit'ti.

Milli Güvenlik Kurul toplantıları her ayın son iş gününde yapılırken, ilk defa hükümetin teklifiyle toplantının ayın 19'unda yapılması istendi. Kimse bu isteğin hikmetini çözemedi; bakanlar ve askerler ayın 19'unda Çankaya Köşkü'nde bir araya geldiler. Bu işin hikmeti ise Kemal Derviş'in IMF'den ayrılıp Türkiye'ye gelmesiyle çözüldü.

21 Şubat'ta devlet 4,1 katrilyona yakın dış borç ödeyecekti. Bunun için ayın 20'sinde düşük faizle kredi alınması bekleniyordu. Bir gün önce yaşanan kriz ise Türkiye'nin kredi alma işini sıkıntıya soktu. Yüksek faizli krediler alındı ve bu kredilerin takipçisi olarak Kemal Derviş gönderildi. "Bir ülkenin para kontrolünü bana verin, o ülkeyi kimlerin yönettiği beni ilgilendirmez." Rothschildlerin ya da Bilderberg üyelerinin önemli bir sözüydü bu. Artık ekonominin başında ABD'den ithal birisi oturuyordu. Tesadüfe bakın ki o yıl Bilderberg toplantısına Kemal Derviş katıldı. Türkiye günden güne eriyor, eritiliyordu.

2001 krizinden sonra yapılan finansal manipülasyonlar ve Başbakan Ecevit'in sağlığı üzerinde yapılan spekülasyonlar Türkiye'de yapılan en büyük soygunlardan biriydi.

Bunu gören Siyasi Çilingir Devlet Bahçeli, kendi koltuğuna tekmeyi vurarak ülkeyi erken seçime taşıdı. Partisi baraj altında kalmıştı ama olsundu; Çilingir'in derdi vatandı, devletti. Ceketinin sağ cebinde

Amerika'dan getirdiği mektupları, Almanya'dan aldığı talimatları, İngiltere'nin emirlerini taşıyan Kemal Derviş'in içinde bulunduğu hükümete göz yumamazdı. Çilingir, ülkenin nereye sürüklenmek istendiğini çok iyi biliyordu. O gün paranın başına getirilen Kemal Derviş, Türkiye'ye Roma'nın valisi olarak atanmıştı. Kemal Derviş'i tasfiye eden Çilingir erken seçimde baraj altında kaldıktan sonra bir açıklama daha yaptı: "Her kaybeden gibi ben de üzerime düşeni yapacağım." Bu açıklama Devlet Bahçeli'nin istifa edeceği şeklinde yorumlanırken, baraj altında kalan Tansu Çiller ve Mesut Yılmaz görevlerinden istifa ettiler. Ama Bahçeli MHP tabanından büyük baskı yapıldığı için istifa etmedi. Çilingir iş başındaydı. Yıllarca küresel sermayenin siyasi adamları olup Türk siyasetini tıkayan parti liderlerini bu siyasi manevrasıyla tasfiye etti.

3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde yeni kurulmuş olan AK Parti, birinci parti olarak mecliste çoğunluğu eline aldı. Ancak ne var ki partinin Kurucu Genel Başkanı Recep Tayyip Erdoğan siyasi yasaklı olduğu için, başbakanlık koltuğuna öğrencilik hayatının büyük bir bölümünü İngiltere'de geçirmiş olan Abdullah Gül oturdu.

Türkiye siyasetine yeni bir ivme kazandıran Erdoğan, 1997 yılında Siirt mitinginde okuduğu şiir için tutuklanmış ve hapse mahkûm edilmişti. Kaderin tecellisi Erdoğan, 9 Mart 2003 tarihinde yeniden

yapılan Siirt milletvekili seçimleriyle meclise girmeye hak kazandı. Bu gelişme üzerine Abdullah Gül, Cumhurbaşkanı Sezer'e istifasını sundu. Böylece Erdoğan'a başbakanlık yolu açılmış oldu. İlk yıllarda bir dizi sıkıntıyı gidermek için belli başlı dayatmalara boyun eğmek zorunda kaldı Erdoğan. Çünkü geçmişte bu millete zulüm yaşatanlarla hesaplaşması için güçlenmeliydi. Devletin sinir uçlarına yerleşmiş kişileri tespit edip bir şekilde tasfiye etmeliydi. Kendisini muhafazakâr – demokrat olarak tanımlayan AK Parti, kendisine yol arkadaşı olarak CIA'in çocuğu olan Gülen cemaatini seçti. Beş yıl sonra ilk kırılma noktası 2007 yılında yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimi oldu. Başbakan Erdoğan partisinin cumhurbaşkanlığı adaylığı için cemaatin işaret ettiği kişilerden birini değil de yol arkadaşı Abdullah Gül'ün ismini açıkladı. Ne var ki seçim süreci hiç de tahmin edildiği gibi gitmiyordu. CHP suyu sürekli bulandırıyor, laiklikten dem vuruyordu. Bütün sorunlar çözülmüş, cumhurbaşkanlığı koltuğuna engel olarak Hayrunnisa Gül'ün başörtülü olması gösterilmişti. Neden eşinin başı açık olan Köksal Toptan ve Vecdi Gönül aday gösterilmemişti de Abdullah Gül seçilmişti? Cumhurbaşkanının eşinin başörtülü oluşu laik düzene aykırıydı.

27 Nisan'da yapılan ilk oylamada Abdullah Gül 357 oy almış; CHP ise oylamanın hemen ardından 367 oya ulaşılmadığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştu.

TSK, eski günleri hatırlatır gibi 27 Nisan gecesi bir e-muhtıra yayınladı. Açıklamada seçimlerde laikliğin tartışma konusu yapıldığı ve genelkurmayın bu konuda taraf olduğu söylendi. Anayasa Mahkemesi 1 Mayıs'ta verdiği kararla, 367 iddiasını kabul ederek yapılan birinci tur oylamayı iptal etti. Bunun üzerine 6 Mayıs'ta yapılan iki yoklamada da toplantı yeter sayısının (367) bulunamayışı yüzünden 11. cumhurbaşkanı seçilemedi. Anayasa Mahkemesi'nin oylama iptali kararı üzerine, cumhurbaşkanlığı seçimi henüz tekrarlanmadan, AK Parti'den erken genel seçim kararı çıktı. Parti, 24 Haziran'da seçimlere gidilmesi için meclise teklif sundu. Daha sonra, Yüksek Seçim Kurulu'nun seçim takviminin işleyebilmesi için 22 Temmuz tarihi önerisine uyularak tüm partilerin desteğiyle seçim kararı alındı.

Tarih tekerrür etmek üzereydi. Türkiye siyasi hayatı yine kilitlenme noktasına geldiğinde Çilingir iş başındaydı. 29 Ekim 2006'da şu açıklamayı yaptı:

"Cumhurbaşkanlığı seçimi Türkiye'yi kaosa sürüklememelidir. Eğer mevcut TBMM cumhurbaşkanını seçemeyecekse, bu durumda 11 Mart 2007 tarihinde erken seçime gidelim. Oluşacak yeni meclis, yeni cumhurbaşkanını seçsin. Eğer erken seçimde de AKP birinci parti çıkarsa Anayasa'daki prosedürü uygulayarak cumhurbaşkanını kendileri seçebilir."

Mecliste seçim kararı alınmasının yanında, anayasada bazı değişikliklere gidildi. Buna göre, genel

seçimlerin yapılma süresi birden bire beş yıldan dört yıla düşürüldü. Cumhurbaşkanlığı seçiminin iptaline yol açan toplantı yeter sayısı konusu, meclisin tüm işlemlerinde üçte bir çoğunluk olarak netleştirildi. Cumhurbaşkanının meclis tarafından değil, halk tarafından iki turlu oylamayla seçilmesi kararlaştırıldı; yedi yıl olan görev süresi beş yıla düşürülerek iki kez seçilebilmenin önü açıldı. Değişiklik paketi mecliste 376 oyla kabul edilmişti. Ancak yeni cumhurbaşkanı seçilemediğinden, görev süresi dolmasına rağmen görevini sürdüren Ahmet Necdet Sezer, yapılan değişiklikleri "Rejimi sıkıntıya sokar" eleştirisiyle veto etti. Değişiklik paketi, tekrar geldiği mecliste, bu kez 370 oyla aynen kabul edildi. Aynı metinle ikinci kez önüne gelen paketi veto yetkisi bulunmayan Sezer, 15 Haziran'da paketi halk oylamasına sunma kararı aldığını, ayrıca Anayasa Mahkemesi'ne iptal davası açacağını duyurdu. Yüksek mahkeme 5 Temmuz'da verdiği kararla cumhurbaşkanlığının iptal taleplerini reddetti. Değişiklik paketi 21 Ekim'de yapılan halk oylamasında %68 oyla kabul edilerek yürürlüğe girdi.

Alınan karar sonucu 22 Temmuz'da erken seçime gidildi. Seçimde %46,6 oy alan Recep Tayyip Erdoğan liderliğindeki AK Parti, 341 milletvekilliğiyle yeniden tek başına iktidar oldu. Ancak partinin oy oranı yaklaşık %12 artmasına rağmen, Devlet Bahçeli başkanlığındaki MHP'nin de %14,3'le barajı geçmesi ve meclisteki üçüncü parti olması dolayısıyla, iktidar

partisinin meclisteki sandalye sayısında düşüş oldu. %20,85 oy alan Deniz Baykal yönetimindeki CHP, ana muhalefet partisi konumunu korudu. Oyları az da olsa artan partinin sandalye sayısı, yine meclise MHP'nin de girmiş olmasıyla 178'den 112'ye kadar geriledi.

Sıra gelmişti cumhurbaşkanlığı seçimine... Herkes yeni tartışmalar, siyasi sıkışma yaşanacak derken Çilingir hiçbir sıkışıklığa mahal vermeyecek bir açıklama daha yaptı:

"TBMM, cumhurbaşkanlığı seçimi gündemiyle toplandığında MHP mecliste yerini alacaktır. Eğer konu Anayasa Mahkemesi'nin son kararına göre 367 sayısı açısından değerlendiriliyorsa, MHP cumhurbaşkanlığı seçiminde orada olacaktır. Bizim anlayışımız budur."

Tarihler dikkate alınırsa, önceki cumhurbaşkanlığı seçiminde meclise girmeyenlerin durumu göz önüne alınarak belirlenmiş bir strateji değildi bu açıklama. Çok önceden açıklanmış bir iradenin tecellisiydi.

Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesinden sonra AK Parti ile cemaat arasında esnemeler meydana geldi. Gülen'e sempati duyan AK Parti ileri gelenleri yapmış olduğu ziyaretlerde arada halledilmeyecek bir durum olmadığını söyleseler bile Başbakan Erdoğan kararını vermişti. Devletin içine nüfuz

eden cemaat üyeleri kesinlikle temizlenecekti. Kendi partisi içerisindeki cemaat oluşumunu çok iyi bilen Erdoğan'a siyasi destek ise Devlet Bahçeli'den gelecekti. Devlet içine sızmış hainleri temizlemek için Beyefendi ve Çilingir artık beraber hareket edecekti. Yıllarca "Reis" takma adı kullanan Ülkücülere bir şeyleri benimsetmek için bu unvan Beyefendi'ye verildi. "Uzun Adam", popülaritesini Reis'e kaptırmıştı.

İki partinin gizli ittifakı çözümlenmeye başladığında sivil itaatsizlik baş gösterdi. Taksim Gezi Parkı'nda yapılacak AVM inşaatı için sökülen ağaçlar bahane edilerek başta İstanbul olmak üzere tüm yurt genelinde eylemler ve protestolar yapıldı. Ağaç bahaneydi tabi ki... Amaç ülkeyi yavaş yavaş iç savaşa sürüklemekti. Boynunda kırmızı fularla Gezi Parkı'na inen CIA ajanları daha sonra dağlarda teröristlerle boy gösterdiler. Halkı galeyana getirmek kolaydı çünkü Türk milletinin ayranı kabarıktı. İşin içerisine FETÖ'cü provokatör polisler de eklenince her şey istenilen noktaya doğru gidiyordu. Halkın partisi olduğunu iddia eden CHP'li ve HDP'li bazı vekiller İmralı'da nefes almaya devam eden cani Öcalan ve Mustafa Kemal'in resimleri önünde poz verdiler. Bunu da demokrasi ve özgürlük adına yapmışlardı. Onların tek bir derdi vardı: Hükümet düşsün, Erdoğan baştan gitsin. Bunun için meydana bir grubun daha inmesi lazımdı: Ülkücüler.

Çeşitli medya kuruluşlarında Ülkücüler aleni bir şekilde sokaklara davet edilir olmuştu. Ülkücü taban içine sızmış kimseler de Bahçeli'yi tenkit edip "durulacak zamanın" olmadığını söylüyorlardı. Siyasi Çilingir yine ülkeyi ferahlatan açıklamasını yaptı: "Sokaklar karanlıktır. Sokaklarda bozkurt işareti yapanlar Ülkücü değillerdir." Hükümetin ve ülke siyasetinin sıkıştığı anda yine sürpriz bir açıklamayla tıkanıklığı açmıştı.

Ağaç bahaneydi Gezi Eylemleri için. Türkiye yıllar sonra IMF'ye olan borcunu bitirmişti. Ülke yeniden karıştırılmalı, Türkiye yine IMF'ye bağımlı hale getirilmeliydi çünkü para almaya alışanlar, emir almaya da alışırlardı. Yurt dışı basınında da geniş yer bulan eylem haberlerinde Türkiye aleyhinde propaganda yapılıyordu. Oysa bu bizim iç işimizdi. 5 Haziran'da İngiltere'de yapılan Bilderberg toplantısında ilk konu Türkiye, ikinci konu ise Ortadoğu'ydu. Bu toplantıya başkanlık eden kişi ise Peter Saterland'dı. Bu kişi Goldman Sachs şirketler grubunun başında olan kişiydi. Goldman Sachs International, çok uluslu bir ABD yatırım bankasıdır. Bu banka ülkelerde finansal operasyonlar gerçekleştirir. Birçok büyük şirkete ise finansal danışmanlık yapar. Ülkemizde de Türk Telekom'un özelleştirilmesi ihalesine beraber giren Koç ve Sabancı holdinglerin bu projede kendilerine danışman seçtiği şirkettir. Bunların hepsi tesadüftü zaten, başka türlüsü olamazdı. Bilderberg

Türkiye daimi temsilcisinin Mustafa Koç olması da bir tesadüfün ürünüydü.

Artık cemaat ile hükümetin arası 2007-2012 yılları arasında iyiden iyiye soğukluğa dönmüştü. 2012 yılında MİT tırlarının FETÖ'cü ekiplerce durdurulması, araçtaki MİT mensuplarının FETÖ'cü savcılarca sorgulanması, FETÖ'nün aleni ve aşikârane bir şekilde MİT Başkanı Hakan Fidan'ın kellesini istemesi sonrası başlayan kavga, 17-25 Aralık 2013'ten sonra açık bir savaşa dönmüştü. Ya Beyefendi gidecek, Gülen ve ekibi ülkeyi işgale hazır hale getirecekti ya da devletin içine sızmış olan hainler ne pahasına olursa olsun temizlenecekti.

17 Aralık operasyonlarında bakan, bakan çocukları, iş adamları yolsuzluk yaptıkları gerekçeleriyle gözaltına alındı, alınmak istendi. Kabinedeki dört bakanın, çocuklarının, Halk Bankası müdürünün ve Fatih Belediye başkanının evlerine eş zamanlı operasyonlar yapıldı. Operasyonların yapıldığı gün İstanbul emniyet müdürüne 17 saat süreyle hiç kimse ulaşamadı. Saatler geçtikçe operasyonun hedefinin Beyefendi olduğu ortaya çıkmıştı. Beyefendi, siyasi bir manevrayla adı yolsuzluğa karışan bakanları görevinden almak yerine onlara sahip çıktı. Kimse Beyefendi'den bu hamleyi beklemiyordu. Hatta operasyonları yapanlar bile... Operasyon için düğmeye basan FETÖ ve arkasındaki gücün planı şuydu: Dört bakan hakkında operasyon başlamadan önce fez-

lekeler hazırlanmıştı. Bu fezlekeler hızlı bir şekilde meclise gelecekti. Dört bakan partiden ihraç edilecek, meclis bakanların dokunulmazlığını kaldıracaktı. Kendilerinin harcandığını düşünen bakanlar ise Erdoğan Bayraktar gibi "Ben talimatı başbakandan aldım" diyecekler ve bir fezleke de Beyefendi için düzenlenip meclise gönderilecekti. Ancak Beyefendi'nin yaptığı ters hamle karşısında ne yapacaklarını bilemediler.

İşler artık sarpa sarmıştı. 25 Aralık'ta ise hedef direk Erdoğan ailesiydi. Muammer Akkaş; Bilal Erdoğan ve birçok iş adamı hakkında yakalama kararı çıkardı ancak cumhuriyet başsavcısı "Operasyonlar için izin vermiyorum" deyince bu plan da bozuldu. Bilal Erdoğan, özel bir ekiple Beyefendi'nin yanına alındı. Ülke bakanlar ve başbakana ait olduğu ileri sürülen ses kayıtlarıyla çalkalanırken, Gezi Parkı Olayları'nı bitiren MİT Başkanı Hakan Fidan'ı almak için harekete geçildi. Fidan'ı almak için evine giden FETÖ'cü polisler, özel ekiplerce geri püskürtüldü. Hakan Fidan'ı alamayan ekip yine Bilal Erdoğan'ı almak için harekete geçmişti. Başbakanlık konutunun etrafı polis kaynıyordu. Bu sefer İçişleri Bakanlığı'ndan kesin bir emir geldi: "Konuta yaklaşan kim olursa olsun vurun!" Bu emirden sonra geri dönen polislere bir emir daha geldi 'Okyanus Ötesi'nden: Yolsuzluk bahanesiyle içeri alınmak istenen Beyefendi, bu sefer terör örgütü PKK ile pazarlık yapma

gerekçesiyle elinde kelepçelerle başbakanlık konutundan çıkarılacaktı. Bu hamle de yine devlet ferasetiyle boşa çıkarılmıştı.

2007 yılından sonra soğuk esen rüzgâr, 2011 yılından sonra kavgaya, 2013 yılından itibaren de savaşa dönüşmüştü. Bir yanda CIA yetiştirmesi Fuat Doğu talimatıyla devlet içine alınan, her darbe sonrası daha da güçlenen, 28 Şubat sonrası denetimden tamamen uzaklaştırılan Gladyo piyonu FETÖ; diğer tarafta her darbeden sonra biraz daha zayıflatılan Türkiye... Emperyalistlerin hedefi hiçbir zaman şahıslar olmadı, direk devletin kendisi oldu. Devlete karşı, milletin dinî duygularını istismar eden Gülen cemaatini kullanarak devleti ele geçirmek istediler. Devlet ve millet el ele vererek teslim olmadı. Bundan sonra da teslim olmayacak. Hedef her ne kadar 2023'te boyunduruklarından kurtulmuş Türkiye olsa da gerçek hedefimiz 2053'te tam bağımsız, 2071'de süper güç Türkiye...

Onlar hedeflerini çoktan belli ettiler. Önce Büyük Ortadoğu dediler, sonra yeni bir dünya haritası çizdiler. Condoleezza Rice "22 ülkenin sınırları değişecek" demişti. Sonra bu sınırları Fas'tan Çin'e kadar uzattılar. Bu oyunda taraflar belli: Bir yanda özellikle Abdülhamid Han'ın vefatı sonrası sistemi kuranlar var, diğer yanda insanlık tarihi kadar geçmişe sahip olan ve her zaman zalimin karşısında, mazlumun yanında, çarpık sisteme karşı duran

Türk milleti. Onların elinde devşirme dervişler var, bizim elimizde vicdan... Onların elinde oyuncak olmuş FETÖ var, bizde millet iradesi... Şimdi maşayı tutup onu kullanan eli kırma vaktidir. Bunu da en iyi mevcut hükümetle yapabiliriz. Çünkü bu yapıyı en iyi bilen kimseler, hükümetin içerisinde mevcut ve biz bu temizliği başka ideolojiye sahip bir siyasi oluşumla yapmaya kalksak ülkeyi iç savaşa sürüklerler. CHP ile yapmış olsak, dinsiz olurlar... MHP ile yapmış olsak faşist olurlar... Böylece ülke yeni bir kaosa sürüklenir. Meydana gelen kaostan kurtulmak için çabaladığımız günlerde medya desteğiyle beraber kaos düzenini kuran güçler karşımıza kurtarıcı olarak çıkabilirler.

1960, TSK'ya...

71 ve 80 darbeleri düşünen, hayal edebilen gençlere...

28 Şubat ve Nisan muhtırası demokrasiye...

17-25 Aralık'ta ise yargı yolu üzerinden hükümete darbeler yapıldı.

Bundan sonra yapılacak darbe...

Han, evladım!

Artık mektubun şifresini çözme vaktin geldi.

Sakın karıncayı incitme ki yuvadan kaçmasın.

ŞİFRE:

99	22	66	440	33	22	77	22	33	66
44	660	44	33	33	33	33	440	33	44
55	44	77	88	66	66	33	880	66	55
22	22	22	55	88	44	77			

Adımız yok, namımız var...

Hasan Hoca ile görüşme bittiğinde geldiği yolu takip ederek dışarı çıktı. Kapıyı kapattığında ellerini önünde bağlamış bir şekilde gördü Derviş'i. Tevazu baştan akıyordu. İçeride olanlar içeride kalmıştı. Artık yeni bir görev bekliyordu onu. Hoca'nın anlattığından ziyade anlatmak istediklerini, duyduklarından çok söylemediklerini merak ediyordu. Derviş'in tebessümü dikkatini çekti.

"Hayırdır, Derviş Baba?"

"Şer olan bizden uzak olsun beyim."

"Ne diye gülümsedin ya?"

"Şu insanoğlu tuhaf beyim. Hiçbir zaman kaderine razı olmaz. Hep daha fazlasını ister."

Derviş'in zihin okuduğunu unutmuştu. Bundan sonra daha dikkatli olmalıydı. Derviş onun mihmandarı olacaktı artık. Ağzından çıkandan çok, zihninden geçirdiklerine dikkat etmeliydi. Derviş'in gösterdiği yoldan yürüdü, yine onun gösterdiği odada üzerini değiştirdi. Odadan hareket ederek dışarı

çıktığında tekkenin etrafını saran Buna Nehri'nin güzelliğiyle karşılaştı. Sağ taraftaki merdivenleri kullanarak nehir üzerindeki küçük balıkçı teknesine bindiler. Küreklere her asıldığında "Ya Hak!" diyen sandalcıya Derviş de katıldı. Küreğin suyla buluştuğu her anda ikisi birden esma zikrini çekiyorlardı.

"Ya Hak!"

Han, meraklı gözlerle etrafı süzüyordu. Sandal nehirde yol alırken ileride duran helikopteri fark etti. Çok geçmeden onlar için hazırlanmış helikoptere bindiler. Artık menzil başkentti.

Yolları denize çıkmasa, rüzgârı deniz tuzu kokmasa da özlenirdi Ankara. Kızılay'da atılan voltalara, çiftlikte yenen kokoreç eklenirdi. Huzur bulmak isteyen, soluğu Hacı Bayram'da alır, aradığını orada bulamayanlar Seyyid Abdülhakim Arvasî'nin dizinin dibine çökerdi Necip Fazıl misali.

Helikoptere bindiklerinden beri Derviş'in yüzündeki tedirginliğin farkında olan Han, kelimelere farklı manalar yükleyen bu esrarengiz adama istemsiz bir şekilde sordu:

"Hayır olsun Derviş Efendi? Işık görmüş tavşan gibisin."

"Yok beyim. Bu pırpıra her bindiğimde Rahmetli Muhsin Ağabey gelir aklıma, hüzünlenirim."

Muhsin Başkan'ın adını duyduğu zaman sarsılırdı Han, ömrünün son iki yılını onun yanında ge-

çirmişti. Vefatından dört gün önce Konya'da sanayi esnafıyla beraber yediği yemekte bizzat bulunmuştu. Pencereden ufka dalmış, rahmetlinin tebessümünü bulutlarda görür gibi olmuştu.

"Rahmetli güzel adamdı, güzel bir hayat yaşadı ve güzel bir şekilde Rahman'a yürüdü. Son seferi kahpenin elinden olmasa daha güzel olurdu. Mekânı cennet olsun."

"Âmin Derviş. Neden öyle dedin?"

"Beyim sen de habersiz gibi beni mi zarflıyorsun?"

"Yok Derviş, sadece senin ne düşündüğünü merak ettim."

Tebessüm ediyordu Derviş. Han, karşısındakinin zihin okuyabildiğini yine unutmuştu. Mahcubiyeti artıyordu. Derviş onun mahcubiyeti ortadan kalksın diye konuşmaya başladı:

"Beyim, rahmetli, öğrencilik zamanından beri birçoklarının hedefi haline gelmişti. Onu sokakların puslu karanlığında öldüremeyenler her zaman Muhsin Ağabey'i kendi saflarına çekmeye çalıştılar. Bu belli bir dönemde oldu ama rahmetli, Türkeş gibi kuvvetli, kudretli, güçlü birine eyvallah dememiş, 'Bizim İslam gibi bir davamız var' deyip yollarını ayırmıştı. Daha sonra bu ayrılma kendisine sorulduğunda; 'Ben MHP'den koparıldım' deyip kendisi üzerinden devlete operasyon yapmak isteyenlerin

farkına vardığını ifade etmişti. Şayet MHP'den ayrılmamış olsaydı çok farklı şeyler olabilirdi ülkemizde.

Derviş, uzamış sakalını sıvazladı, uzaklara bakarak devam etti:

"Onu MHP'den koparanların amacı 12 Eylül öncesi Ülkücü kesimin yapmış olduğu taşkınlıkları ona mâl etmekti ama o bunların hepsine göğüs gererek 28 Şubat zamanı 'Namlusunu millete çevirmiş tanka selam durmam!' diyerek zaten var olan halk teveccühünü arttırdı. O gün Erbakan Hoca'dan sonra Siyonizm'in iki numaralı düşmanı olarak kayıtlara girdi. Vatan dedi mi bir vatan daha çıkardı ağzından. Konya'daki toplantısında ben de vardım."

Han, pencereden dışarıyı izlediği anda birden Derviş'e döndü. Dikkatle gözlerini Derviş'in yüzünde gezdirdi. Bir murakabe halinde gözlerini kapattı. Zihninde Konya'da yapılan toplantıyı taradı. Gördüğü yüzleri, konuşulanları, duyduğu sesleri... Bu haline Derviş'in naif sesi son verdi.

"Zihnini yorma beyim, Muhsin Ağabey'e ikramları sunan kişi bendim. Sana da çorbamızdan ikram edip ekmeğimizi uzatmıştım."

Derviş'in bu sözlerinden sonra zihnindeki arama motorunu durdurdu Han. Derviş'in Mevlana hırkası giydiği figür tam karşısındaydı.

"Adın Abdullah'tı değil mi?"

Bu adı Muhsin Ağabey seslendiğinde duymuştu

sanki. Yoksa zihni onu yanıltıyor muydu? Derviş tebessüm etti. Yerde olan gözlerini Han'ın gözlerine dikti. Bu bakışlar, bu nazar birçok şeyi anlatıyordu. Daha fazla bakamadı bu gözlere Han, başını öne eğdi.

"Senin adın Abdullah değil mi beyim?"

Han bu soruya cevap veremedi, başı hâlâ önündeydi.

"Bizim adımız yoktur, namımız vardır beyim. Kimi Kurban der bize, kimi Derviş..."

"Büyük laf ettin kardeş. Nam icraatla alınır, nefes dediğin Hak yolunda verilirse Kurban olunur."

Gülümsedi Derviş.

"Her nefesimi son nefesim gibi alırım ben beyim. Hem Hakk'a hakkıyla kul olamayan bir kemterin bir ismi hak edecek ne mahareti olabilir ki? Muhsin Başkan, Abdullah derdi. Sen de öyle deyiver. İsimler rahatsız olmasın."

Kelimelere manaları ustaca yükleyen bu adamı hatırlamıştı. Belli ki karşısındaki bu adam daha çok şeylere vakıftı Muhsin Başkan hakkında. Şimdi "Muhsin Başkan'ın görünenden çok, başkaca bilinmeyen bir görevi vardı" dese, misliyle karşılık alabilirdi. Meclisten bahsetse mesela, üst akıl olarak bilgi verir miydi? Han'ın düşüncelerine Derviş'in tebessümü eklendi.

"Beyim, içinde konuşma, açık ol. Bana da söyle düşüncelerini. Muhsin Ağabey, sadece bir partinin genel başkanı değildi elbette. Kafkaslar'dan Balkanlar'a her gönülde kendine yer bulmuş bir gönül adamıydı... Kafkaslar'da, Dudayev'den sonra en çok sevilen isimdi. Kosova'nın bağımsızlığını ilan ettiği ilk meclis toplantısında onur konuğu olarak Türkiye'den Muhsin Başkan çağrıldı.[18] O, salona girdiğinde ise herkes ayakta 'Çırpınırdı Karadeniz' türküsünü söylüyordu. Muhsin Ağabey, bir kişiydi ama savunduğu değerler itibariyle millet meclisinde bir gruptan daha etkindi. Herkesçe sevilir sayılırdı. Dağlıca baskınından ilk haberi o almış, dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü haberdar etmişti. 2007 yılında Lordlar Kamarası'nda yaptığı konuşma sırasında 'Terör bizim iç işimizdir, bu konuyu sizinle konuşmam' deyince anladılar ki Muhsin Ağabey onlara uşaklık etmeyecekti ve savunduğu değerlerle onların nazarında tehlikeli kişiydi. Bu nedenle infazına karar verdiler."

Bunları bilen kaç kişi vardı. Herkes helikopterin havalandığını ve bir suikast sonrası düştüğünü konuşuyordu ama hiç kimse bu Derviş gibi olayları birbirine bağlamıyordu.

---

18 Muhsin Yazıcıoğlu, Kosova bağımsızlığını ilan ettiği gün Kosova Meclisi'nin onur konuğu olarak davet edildi. Onun Kosova Meclisi'ne girerken çekilen görüntüsü Kosova devlet televizyonlarında "Vefalı Türk geldi yine" şeklinde sürekli haber olarak sunuldu.

"Muhsin Başkan'ın savunduğu değerler neden birilerini korkutsun ki Derviş?"

"Beyim, bu topraklarda birlik beraberlik, kardeşlik diyen; Turan ordusu hayali düşleyen; İslam ordusu fikri olan herkes tehlikelidir. Seksen sonrası devlet yeni bir oluşuma gitti beyim. Darbeyi gerçekleştirenler piyasaya Turgut Özal'ı sürdüler. Allah taksiratını affetsin."

"Âmin, âmin..."

"Önceleri her şey, planı kuranların istediği gibiydi. Ancak sonrasında Özal, 'Yeni yüzyıl Türkiye'nin olacak' parolasıyla siyasete yeni bir düzen getirmeye başladı. Özal ile atılıma başlayan Türkiye, başta müttefik ABD için sıkıntılıydı çünkü Özal, bölgedeki Kürtlerin ve Arapların düşman değil kardeş olduklarını savunuyor, her konuşmasında Sultan Abdülhamid'e atıfta bulunuyordu. Mekânları cennet olsun beyim."

"Âmin Derviş. Yüzyıl önce yaşamış bir adam, yüzyıl sonra neden değerli olsun?"

"Beyim, bölgedeki olayları doğru okumak için mutlak suretle Abdülhamid dönemini bilmek lazım. Bu topraklar üzerine kurulan planlar kısa vadeli değil, asırlık yapılır. Anadolu'ya hâkim olan, Ortadoğu'ya hâkim olur. Anadolu kilittir. Ortadoğu kapıdır beyim. Bu ikisine sahip olan Orta Asya'ya sahip olur. Oraya sahip olan dünyaya hâkim olur. Türkistan'da

soydaşlarımızın katledilişine sessiz kalıyorsak bu onları önemsemediğimizden değil elbet. Her şeyin bir zamanı var. Bu vahşeti gözleri kapalı seyreden Kürşad'ın, Bilge Kağan'ın torunları elbet dirilecekler. İşte o hesap günü geldiğinde her şey çok daha başka olacak. Unutma beyim! Türk, nerede mazlum varsa orada olandır. Türk vefalıdır, beklenendir."

"Derviş! Özal ile Başkan'ın bağlantısını kuramadım."

Gülümsedi Derviş, gülümsemesiyle sakalının örttüğü gamze fark ediliyordu.

"Sabır beyim, birazcık sabır..."

Utandı Han, bir daha konuşmamak üzere dilini damağına yapıştırdı.

"Beyim, rahmetli Özal'ın bütününü kimseyle paylaşmadığı ancak adım adım uygulamaya çalıştığı bir planı vardı. Bu planı için kendisinden sonraki dönemi de düşünmek zorundaydı. O dönemde merkez sağda yıldızı parlayan bir genç vardı. Bu genç Alparslan Türkeş ile yollarını ayıran Muhsin Başkan'dan başkası değildi. Çankaya Köşkü'ne çıkmış olan Özal, cumhurbaşkanlığı makamının getirdiği durağanlığa alışkın bir siyasetçi değildi. Yeniden siyasete dönme düşüncesini kardeşiyle paylaşmıştı. Bunun için 'Başkanlık Sistemi' üzerinde çalışmalar yapıyordu. PKK'yı bitirmek üzere planlar hazırlıyor, tıpkı Sultan Abdülhamid gibi bölgenin yer altı zen-

ginliklerini emperyal devletlere yedirmek istemiyordu. Siyasete dönmek için de eski partisini değil, yeni kurulmuş olan Büyük Birlik Partisi'ni düşünüyordu. Kendisinden sonra ise emaneti Muhsin Başkan'a teslim edecekti. Türki Cumhuriyetlere yapmış olduğu ziyaret sonrası 'Musul ve Kerkük bizimdir, bunu bütün dünya biliyor' demesi, maalesef sonunu çabuklaştırdı."

Derviş'in anlattıkları bir dönemin karanlık dehlizlerine ışık tutuyordu. Bu anlatılanlarla Han, içinde bulunduğu olayların büyüklüğünü daha iyi anladı.

"Derviş," dedi gülerek; "Ben Muhsin Başkan ile Özal'ın bağlantısını çözemedim derim, sen olayı taa Sultan Abdülhamid'e götürürsün. Benimle kafa yapmayı bırak."

Derviş kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

"Beyim, ben kış geçmedi derim, sen incir vakti geldi dersin. Ben ahırda koyun yok derim, sen dağdaki otları söylersin."

Han, kendisine söylenen sözlere bozulmuştu ama olsundu, susarak bitmezdi yol. Hem Derviş'in söyledikleri de mantıksız değildi. Türkiye gökten zembille inmemişti. Osmanlı Devleti'nin devamıydı; Osmanlı, Selçukluların devamıydı; Selçuklu, Karahanlıların... Birbirini peş peşe takip eden bu devletlerin miras bırakması da gayet doğaldı. Öyle ki bu bir-

liktelik kopmamış, cumhurbaşkanlığının forsunda[19] yer bulmuştu. Derviş aynı ses tonuyla konuşmasına devam etti:

"Beyim, Türkler İslamiyet'i kabul ettikten sonra kurmuş oldukları devletlere Allah'ın yeryüzündeki devleti gözüyle bakmışlardır. Bunu Mete Han da söylemiştir, papaya merhamet dileten Atilla da... Göktürk Hakanı Bilge Kağan, Orhun Kitabeleri'ne yazdırmıştır. Türkler, Müslüman olduktan sonra ise devleti kuran hanedan veya aile, devlete kendi ismini vermek yerine Devlet-i Aliyye demişlerdir.[20] Ataları-mız kendi isimlerini bu devlete vermeyi ayıp olarak görüyorlardı. Bu, onlar için olağanüstü bir olay değil,

19 Cumhurbaşkanlığı forsunda bulunan on altı yıldız, Türklerin tarihte kurmuş olduğu en güçlü on altı devleti temsil eder. Tarih boyunca Türklerin kurmuş olduğu 16 imparatorluk, 38 devlet, 32 beylik, 17 hanlık, 10 cumhuriyet, 4 atabeylik vardır. Bunların toplamı 117'dir. Tarih boyunca bunu başarmış olan başka bir millet yoktur. Osmanlı Devleti ise Türklerin kurmuş olduğu devletlerin her anlamda zirvesidir. 1655 yılında Kanuni Sultan Süleyman'ın torunu Sultan Üçüncü Murat döneminde 23.683.000 kilometrekareye hükmetmiştir.

20 Atilla kendisine "Tanrının Kırbacı" demiştir. Bilge Kağan, "Tanrı gibi, Tanrı(nın) yaratmış (olduğu) Türk Bilge Kağanı" der. Selçuklularla başlayıp Osmanlı ile devam eden süreçte ise birçok padişah kendisine "Allah'ın yeryüzündeki halifesi" demiştir. Hatta Kanuni Sultan Süleyman, Fransa kralına yazdığı mektupta "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" olarak tanıtmıştır kendisini.

olması gerekendi. Sultan Abdülhamid, hilafet makamını etkin olarak kullanmaya başlayıp yeryüzünde ne kadar zulüm gören Müslüman varsa hepsine kol kanat germeye başlamış, devleti Osmanlı Devleti olarak değil Devlet-i Aliyye olarak yeniden reforme etmişti. Sultan Abdülhamid'e kadar etkin olarak kullanılmayan halifelik unvanı ve hilafet makamı onun döneminde yeniden etkin olarak kullanılmaya başlanmıştı. Hollandalıların Açeli Müslümanlara yaptığı zulme karşı da hareket ediliyordu; İngilizlerin Hintli Müslümanlara yapmış olduğu zulme de. Rahmetli Özal da Sultan Abdülhamid gibi birlikten beraberlikten dem vuruyor, bölgedeki toparlayıcı gücün Türkiye olduğunu savunuyordu. Onlar gibi düşünen, Türkiye'yi Devlet-i Aliyye - yani büyük devlet - olarak zikreden kişiydi Muhsin Başkan. 'En Güzel'e yürüyüşünden önceki konuşmalarında devletin içine sızmış kimseleri deşifre etmiş, bu ihanet şebekelerinin devlet içindeki milli değerlere verdiği zararları milletine anlatmaya başlamıştı. Bundan ziyade bu ihanet şebekesinin devletin en üst makamlarında oturduklarını, yolsuzluklarını, ihalelerde yapmış oldukları usulsüzlükleri, destekledikleri kimselerin vekil hatta bakan olduklarını; bu kişiler tarafından kendisine de başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı teklif edildiğini ayan beyan konuşur olmuştu. İşte bu yüzden Muhsin Başkan tehlikeliydi."

Han, bildiklerini tekrar dinliyor, Muhsin Baş-

kan'ın yokluğunun verdiği acıyı bastırmaya çalışıyordu. Arada söze girecek oluyor, Derviş'in biraz önce yapmış olduğu sabır uyarısını hatırlayıp susuyordu. Derviş anlattıkça Muhsin Başkan'ın sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Camdan dışarı baktığında, aşağıda Marmara Denizi değil sanki Keş Dağları vardı, ürperiyordu. Rahmetli Özal'ın çektirdiği fotoğrafta olan çocuklar, neden Muhsin Başkan'a emanet edilmişti? Derviş'in anlattıklarından sonra her şeyi daha iyi anlıyordu. Fotoğrafta Özal ve dört çocuk vardı. Çocuklar Muhsin Başkan'ın himayesinde yetişmişler ve mühendis olarak okullarından mezun olmuşlardı. Başkan'a yapılan suikast sonrası iki tanesi öldürülmüştü. Öldürülen mühendisler, Milli Yazılım Projesi'ni hayata geçirecek kişilerdi. Onlar bu çocukların, bu çocuklar ise 'Güçlü Türkiye'nin peşindelerdi. Pakistan'da nükleer silah bilimi üzerine eğitim alan ancak intihar süsü verilerek öldürülen arkadaşı Ahmet Serkan geldi gözlerinin önüne. Gözlerini kapatmış, tüm beynini geçmişi hatırlamak için kullanmaya başlamıştı. Zihnini artık kontrol edebiliyordu. Üniversite sınavından sonra tercihleri arasında yazmadığı üniversiteye yerleştiği ânı hatırladı. "Hatice" ismi döküldü dudaklarından. Derviş susmuştu. O ânı hatırladı. Tercihini değiştirebilecek tek kişi Hatice'ydi. Okula kayıt sırasında Ahmet Serkan'la tanıştığı an geldi gözlerinin önüne. Aynı bölümde olmamalarına rağmen çok iyi dost olmuşlar,

aynı evi paylaşmışlardı. Evlerine gelip giden kişileri hatırladı. Zihninin bir tarafına mıh gibi çaktığı o fotoğraf karesini tarıyordu. Öldürülenlerden biri Ahmet Serkan'dı. Diğerlerini anımsadı şimdi: "Bülent ve Akif..." diye mırıldandı. Yavuz'un hazırladığı raporda şifrelediği mühendisler, vaktiyle evinde misafir ettiği kişilerdi. "İnşallah hayattadırlar" derken umutsuzluk dökülüyordu sesinden.

Derviş'in "Beyim, beyim..." diye seslenişiyle kendine geldi. Helikopterde olduğunu unutmuşçasına etrafına bakındı. Derviş'in yüzüne dikti gözlerini. Zihnindeki zaman tünelinden çıkmış, âna dönmüştü.

"İyi misin beyim?"

"İyi... Derviş iyiyim..."

Sesi titriyordu. Derviş'in uzattığı sudan bir yudum aldı. Biraz eline döküp elini ensesine sürdü.

"Muhsin Başkan'ın emanetleri güvendeler beyim" dedi Derviş. Bu ânı da yakalamış, Han'ın düşündüklerini bilmişti. Artık şaşırmıyordu Han Derviş'in bu haline.

"Neredeler?" diye sorabildi sadece.

Derviş üzerine takındığı vakarla; "Güvendeler" dedi tek kelimeyle. Başka bir şey söylemediği anda Han, Derviş'in boğazına hızla sarıldı.

"Bak a Derviş! Onlar sadece Başkan'ın emaneti

değiller. Muhsin Başkan, Müslüm Baba, Yavuz… Bu mühendisler korunan projeleri bildikleri için öldürüldüler. Ya bana şimdi nerede olduklarını söylersin ya da senin de sebebin olurlar."

Derviş, boğazına sarılan bilekleri kavramış, şaşkın gözlerini Han'ın sinirli gözlerine dikmişti. Sesi çıkıyor muydu kendi bile bilmiyordu, konuşmaya çalışıyordu:

"Sakin ol beyim! Hoca beni yanına neden kattı sanıyorsun? Seni onlara götüreceğim. Ya bir oluruz ya da birlikte ölürüz."

Han, bu son sözle kendine gelmiş, Derviş'in boğazından ellerini çekmişti. Yavaşça kendisini koltuğa bıraktı. Yaptıklarına anlam veremiyordu. Elini biraz önce boğazına sarıldığı Derviş'in dizine koydu.

"Hakkını helal et Abdullah, iyi değilim. Hem de hiç iyi değilim."

Derviş baş selamıyla özrü kabul etti. Şu dakikadan itibaren helikopterin içinde sessizlik hâkimdi. Pilot Eskişehir'i geçtiklerini, Ankara'ya yirmi beş dakika mesafe kaldığını söyledi.

"Yanında telefon var mı Derviş?"

"Var beyim."

Derviş cebinden çıkardığı ASELSAN marka telefonu Han'a uzattığında, Han'ın yüzünde tebessüm vardı. Kendisine uzatılan telefonu aldı. Telefon çek-

miyordu. Helikopterin telefonuyla pilota alçalmasını, arama yapması gerektiğini söyledi. Pilot bir kuş misali alçalıyordu. Han, verici sinyalini yakaladığında pilotu uyardı ve Yadigâr'ı aradı.

"Alo, Yadigâr, benim."

"Buyur abi."

"Neredesiniz?"

"Ekiple beraber Çukurambar'daki ofise geçiyoruz abi, sen neredesin?"

"Ankara'ya geliyorum, yanımda misafirim de var. Bir araya gelmemiz lazım. Bir saate inmiş oluruz."

"Tamam abi."

Telefonu kapatıp bir başka numarayı aradı.

"Keçiören Taksi, buyurun."

"Ankara'nın en havalı taksisini istiyorum."

"Peki abi, nereye geleyim?"

"İlker, yirmi dakika sonra havaalanında olacağım."

"Tamamdır abi. VİP'te mi olacaksın, normal yolcu çıkışında mı?"

"Normal yolcu çıkışında olacağım. İlker..."

"Efendim abi."

"Bizim köşedeki simitçiden iki simit alır mısın?"

"Emrin olur abi?"

Han telefonu kapatıp Derviş'e uzattı. Biraz önce yapmış olduğu hareketin pişmanlığını yaşıyordu hâlâ. Derviş'in yüzüne bakamıyordu.

"Mühendisleri ne zamandan beri tanıyorsun?"

Kendisine yöneltilen soruyu cama bakarak cevapladı, kırılmıştı.

"Üniversitede bize emanet edildiler. Mezun oldukları döneme kadar gözetimimiz altındalardı.

"Sonra?"

"Hepsi başka kurumlarda çalışmaya başladılar. O gün emanetin yükü üzerimizden alındı."

"O dönemde kime emanet edildiler?"

"Üniversite hayatlarında 'abilere' devredildiler. Bizler itiraz ettik ama bizim sözümüz, rahmetli Başkan'ın da gücü yetmedi. O yıllarda insansız hava aracı projemiz vardı. Akif bunu hem uçurmuş hem de üzerine mühimmat yerleştirmişti. Keşif uçuşu bile yapıldı. Bizden koparıldıktan sonra bu mühendislerin bütün projelerine o hainler el koydu. Sonrasında da bu projeler tek tek iptal edildi. Hatta Akif'in projesi kitle imha silahı olarak değerlendirildi. Sanki masum insanlara fosfor bombası atan, yağmur gibi mermiler yağdıran onlar değillermiş gibi... Akif bir dönem bunun için ceza aldı. Çalıştığı kurumdan uzaklaştırıldı. Her şeyden uzaklaşıp sessiz sakin bir hayatı seçti. Bülent, ABD'de eğitimine devam ederken; Ahmet Serkan da nükleer füze çalışmalarında

ve Çağrı Milli Yazılım Projesi'nde yer almakta kararlı olunca da öldürüldüler. Ahmet Serkan, benim ev arkadaşımdı. İyi çocuktu. Sigarası bile yoktu, haberlerde okudum vefatını. Güya bonzai içmiş, kendini evinin balkonundan atmış. Aradan iki hafta geçmeden bu kez de Çağrı'nın intihar ettiğini duydum. Allah rahmet etsin ikisine de."

"Âmin beyim."

"Onlar öldüler, kurtuldular. Bana Bülent ve Akif canlı lazım."

"Beyim, görevimiz bu, onları canlı tutmak. İkisi de güvendeler, merak buyurma. Ankara'ya indiğimizde ziyaretlerine gideceğiz."

Tam bu sırada pilotun sesi yankılandı hoparlörde.

"Efendim, inişe geçiyoruz. Kemerlerinizi bağlayın."

Helikopter yavaşça süzülmüştü Esenboğa'nın topraklarına. Uçakların biri iniyor biri kalkıyordu. Ankara'daki bu hareketlilik dikkatleri üzerine çekiyordu hemen. Han'ın dikkati ise inen ya da kalkan uçaklarda değil, havaalanında park halinde bekletilen özel uçaklardaydı. İlk bakışta yabancı ülkelere ait olduğu da uçakların kuyruk numaralarından belliydi. Bu işte başka bir şey vardı. Şüphelenmişti. Helikopterden indiklerinde kendilerini bir apron görevlisi karşılayıp ileride onlar için bekleyen arabaya kadar refakat etti. Şoförün VİP salonuna yöneldiğini gören

Han, müdahale ederek normal yolcu peronuna hareketlenmesini söyledi. Şoför itiraz etmeden denileni yaptı.

Han seri adımlarla koridorları geçiyordu, takip edileceklerini tahmin ediyordu. İhtiyarın sözleri çınladı kulaklarında: "Bu hayatta duyduklarının yüzde doksan beşine, gördüklerinin yüzde seksenine inanma." Derviş, Han'ın hızına yetişebilmek için koşar adım yürüyordu. Bir ara durakladı Han. İstanbul'a çağrıldığında aynı koridordan geçmişti. O zaman burada oturan ihtiyar boyacının yerine bir çikolata markasının satış standı konulmuştu. Yürürken zihnini sorguladı, adadaki eşekleri kiralayan ihtiyar geldi gözlerinin önüne. İçini bir ürperti sarmıştı. Bir sonraki atacağı adım, beş hatta on adım öncesinden başkaları tarafından biliniyordu. Derviş'e baktı, adımlarını yavaşlattı. Yürüyen merdivenlerden inerken etrafı süzüyordu. Bagaj kuyruğunda bekleyen kalabalığın arasından geçip yolcu çıkış kapısından dışarı çıktılar. Sanki uzun yıllar yurt dışında kalmış, memleket hasreti çekmiş bir gurbetçi gibi derin bir nefes çekti. İşte bir daha... Keskin gözlerle dışarda yakınını almak için gelmiş arabaları süzdü. İlker, modifiyeli beyaz kartalıyla oradaydı, şoför koltuğuna kurulmuş şekilde bekliyordu. Han'ı görünce toparlandı ve indi aşağı.

"Abi hoş geldin."

"Hoş bulduk İlker."

Klasik bir selamlaşmanın ardından Han; İlker ile Derviş'i tanıştırdı. Arabaya bindiler. Han ve Derviş arka koltuğa oturmuşlardı.

"Abi, nereye gidiyoruz?"

Han gülümsedi.

"İlker, bu taksici sözü senden hiç gitmeyecek değil mi?"

Han'ın sözüne İlker de tebessümle karşılık verdi.

"Derviş Baba, İlker gördüğün ve görebileceğin trafik kurallarına en çok riayet eden taksicidir. Öyle değil mi İlker?"

Derviş'in baş selamına İlker'in cevabı karıştı:

"Abi, dalga geçme benimle. Hangi taksici trafik kuralına uyar ki ben uyayım? Biz ekmeğinin derdinde olan insanlarız, bazen on saniyeyle günü kurtarırız. Onun için de kurallara çok uymayız. Taksicinin tek amacı vardır, akşam evine ekmek götürmek."

Han söze girdi:

"İşte Derviş, bir de böyle felsefe yapmasını sever bizim İlker. Kendince haklıdır, yol boşken kırmızı ışıkta beklenmez mesela."

İlker dikiz aynasından arkada keyifle oturan Han'ı ve Derviş'i izliyordu.

"Derviş, İlker o kadar iyi şofördür ki buradan benim eve dikiz aynasız gider. Değil mi İlker?"

"Amma yaptın abi, istersen gözlerimi bağla."

"Yok İlker, şova gerek yok ama deneyelim, dikizi bana çevir bakalım kazasız gidebilecek misin?"

Han'ın isteğini hemen yerine getirdi İlker.

"Al abi, tüm dikizler feda olsun sana."

Havaalanı kapısından çıktıkları andan itibaren Han'ın gözleri dikiz aynasındaydı. Ara ara İlker'e laf atıyor, sonrasında yeniden dikiz aynasına kilitleniyordu. Akyurt kavşağına geldiklerinde yol kalabalıklaşmıştı. İlker aradan dereden kendine yol açıyordu. Nam Fabrikası'ndan geçerken;

"Abi, yenge hanımı da alacak mıyız?"

İlker'in patavatsızlığı Han'ı yine derinlere götürmüştü bir an. Fabrikaya baktı.

"Neyse İlker, sen bizi bir an önce götür, ona sürpriz olsun geldiğimiz."

"Tamam abi."

İlker'in kullandığı araç, Akyurt kavşağından geçmiş Saray'a doğru yönelmişti. Han, önündeki ve üç araba arkasındaki araçları takip ediyordu sürekli. Öndeki araçta bir kadın ve bir erkek vardı. Arkasındaki araçta ise üç kişi. Ara ara yer değiştiriyordu araçlar. Kuzey Ankara kapısından geçmişlerdi. Tam alt geçide girecekken;

"İlker, biz açız, simit de getirmemişsin. Sirkeli'ye dön de Mehmet Abi'nin orada karnımızı doyuralım."

"Tamam abi. Simitçi amca yoktu, ondan almadım."

"Biraz hızlı ol ama karnım zil çalıyor."

"Kemerlerinizi takın abi o zaman."

İlker, alt geçide girmeden trafik kurallarına meydan okuyarak direksiyonu sağa kırdı. Arkadaki araçların çaldığı korna seslerine aldırış etmiyordu. Gaza yüklendi. Öndeki araç alt geçide girmişti, arkadaki araç da İlker'in ani manevrası sonrası trafiğe takılmıştı. İlker, Saray mahallesinden Sirkeli köyüne doğru hızlı bir şekilde sürüyordu arabayı.

Nisan yağmuruyla yıkanmış Ankara sokaklarında ilerleyen araba Sirkeli yoluna girdiğinde toprak kokusu çarpıyordu insanın yüzüne. Bu kokuyu alabilmek için camı açtı Han.

"İlker, Derviş de sağlam Beşiktaşlı'dır."

Han'ın bu sözüyle toprak kokan Sirkeli yolunda bir fren sesi duyuldu. Ani frenle sarsılan Derviş, şoför koltuğuna tutunmuştu. İlker arkasına dönüp;

"Senin Allah'ına kurban Derviş Baba! Ben de diyorum neden kanım kaynadı."

İlker'in bu tavrı, Derviş'in bu hali Han'ı keyiflendirmişti. İlker'in koluna dokundu devam et der gibi.

"İlker, radyo yok mu?"

"Var abi. İstersen sesi verelim, inlesin bütün sokaklar."

İlker'in bu temiz halini seviyordu Han.

"Yok yok, ona gerek yok. Hafif ses olsun yeter."

İlker söylenildiği gibi radyoyu açtı. Radyoda hareketli bir müzik vardı. Han'ı bilen İlker değiştiriyordu radyo kanallarını. Han hareketli müzikten ziyade türkü ya da Türk sanat müziği dinlerdi. Radyoda Osman Gazi'nin Ruslara karşı yapmış olduğu cengâverlik anlatılıyordu. Han'ın elini kaldırmasıyla İlker radyo kanallarını değiştirmeyi bıraktı. Han, radyoyla beraber mırıldanıyordu.

Tuna nehri akmam diyor,

Etrafımı yıkmam diyor.

"Eee?.. İlker, mahallede ne var ne yok?"

"Abi değişen bir şey yok, her şey bildiğin gibi. Yalnız sizin caddede asfalt çalışması var."

"Ne zamandan beri çalışıyorlar?"

"Olmuştur abi iki hafta."

"Sadece bizim orada mı var bu çalışma?"

"Abi, ben taksi üstündeyim, sürekli sizin caddede, bir de Çukurambar tarafında gördüm çalışma olduğunu. Benim bildiğim asfalt yağmurlu havada atılmaz. Kimleri zengin ediyorlar ben anlamıyorum abi?"

"Büyüklerin işlerine bizim aklımız ermez İlker."

"Öyle abi ama asıl bomba şu…"

Han, şaşkınlıkla; "Ne?" diye sordu hemen.

"Abi, sen gittikten sonra Hacı Bayram taraflarında bir ihtiyar adamı vurmuşlar dükkânında. Ben bizim duraktakilerin yalancısıyım, vuran kişi kadınmış. Daha sonra aynı adamın dükkânını yakmışlar. Gazetelere hatta televizyonlara çıktı haber. Vay efendim tüp patlamasıymış. Ölmüş adam, dükkânında başka kimse çalışmıyor, kendinden mi patladı bu tüp? Ölen adam sağlamcıymış ama..."

İlker'in anlattıklarının tam ortasındaydı Han. Söylediklerine tepki vermiyordu ancak kamuoyunun bu olaya nasıl baktığı da önemliydi. Zira bir taksici yetmiş iki milleti taşır, hepsinden bir iki haber öğrenirdi. Han bunun farkındaydı. Televizyonlarda söylenilmeyen, gazetelerde yazılmayan ne kadar bilgi varsa şoför esnafı bilirdi. Kim, kime, nerede, ne kadar rüşvet vermiş; hangi arazi kimlere peşkeş çekilmiş bilirlerdi. Onlar zamanın seyyahlarıydılar.

"Nasıl sağlamcıymış?"

"Adamın Samanpazarı'nda da dükkânı varmış abi."

"Eee... Bunda ne var ki İlker?"

"Abi, sen çok temiz kalpli adamsın valla. Adam eski kitapları alıp satan biriymiş güya. Ama şu okunmayan devirde birbirine çok yakın iki dükkânı kim tutar?"

"Bilmem."

"Abi, diyorum ya sen saf adamsın. Bu adam ya karısını aldatan kart zampara ya da derin devlet hesabına çalışan biri."

"Yok, daha neler İlker? Adam yaşlı diyorsun, zamparalık ondan geçmiştir. Derin devlet diyorsun, devletin kendini öldürtecek ajanlarla ne işi olur? Başka bir sebebi vardır."

"Ben sebebini bilmem abi. Ulus esnafı tedirgin. Ölen adamın dükkânına daha önceleri yabancı birçok adam girip çıkarmış."

Kılıcımı vurdum taşa,

Taş yarıldı baştan başa.

"İlker, adam zamparalık yapıyorsa dostunun dostu öldürmüştür."

"İyi de abi dükkânı niye yaksın adam?"

"Bunu da sen açıklayacaksın İlker."

"Abi, adam derin devlet için çalışan biriydi, öldürdüler. Belki dükkânında bir şey saklıyordu, onu yok etmek için yaktılar."

"Neyse İlker, sağa çek de karnımızı doyuralım. Hadi Derviş Efendi."

"Abi, sen ne dersen de, adamı yediler. Bana da sorarsan bizim derin devlet de mışıl mışıl uyudu.

Olur mu böyle olur mu?

Kardeş kardeşi vurur mu?

Sizi vatan hainleri

Bu vatan size kalır mı?

"Eğer dediğin gibiyse İlker, devlet uyanmıştır, başka evladını yedirmez."

Han bu sözleri söylediğinde radyoda çalan şarkı bitmişti.

Enişteler görevde...

1 Aralık 2013, NATO Üssü, Ayazağa, İstanbul

Karlı ve soğuk günler yaşanıyordu Türkiye'de. Mevsimin soğuğuna, siyasetin karışıklığı ve bürokrasinin işlevsizliği karışmıştı. Dershane tartışmalarıyla başlayan hükümet-cemaat kavgası iyiden iyiye büyümekteydi. Aslında dershane tartışması gibi küçük bir olay bürokraside, medyada, kamuoyunda savaşa dönüşecek kadar büyütülebilir miydi? Yoksa bu savaşın başka sebepleri mi vardı? Yıllarca "Hizmet Hareketi" olarak adlandırılmış olan cemaat, artık bizzat cumhurbaşkanlığına hazırlanan Başbakan Erdoğan tarafından "Haşhaşi" veya "Paralel Yapı" olarak ifade ediliyordu. Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesiyle 2007 yılında başlayan gerginlik özellikle AKP'nin içinde bulunan "abilerin" yoğun mesai yapmasıyla düzeltilmişti. Ancak bu sırada devletin milli damarı harekete geçmiş, hükümet eli ve dokunulmazlık zırhıyla devletin mahrem odalarına girenlere karşı geleceğin Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan uyarılmıştı. Bu uyarının ardından özellikle Devlet Bahçeli'nin bazen açık, bazen gizli

desteğiyle devletin sinir uçlarına yerleşmiş olan illegal yapıyla mücadele başlamıştı. Ancak ters giden bir şeyler vardı. Yakalanan suçlular, cemaat yanlısı polislere teslim ediliyorlar; cemaatçi polisler de suçluları yine cemaatten savcıların karşısına çıkarıyorlardı. Nöbet saati veya dava dosyası özel olarak ayarlanmış cemaatçi savcı, suçluyu mahkemeye sevk ediyordu. Bu yargılamayı yine bir cemaat yanlısı hâkim yapıyordu. Önce bu çarpıklığın önüne geçilmeliydi. Nitekim öyle de oldu. Devlet, içindeki bu ifrazatı atmak için harekete geçmeye başladı. Beyefendi ve Çilingir devletin bekası için iş başındalardı artık.

Ancak savaş yeni başlamıştı. 2013 yılına gelindiğinde cemaatle mücadelede daha somut adımlar atılmaya başlandığında, kaos düzeni varisleri tarafından düğmeye basılmış ve Ortadoğu'da yeniden başlayacak savaş öncesi Türkiye'nin sınırları içine hapsedilme çalışmaları hız kazanmıştı. Mayıs 2013'te başlayan "Gezi Parkı Eylemleri"nde, o zamana kadar cemaatin bu yüzünü umursamayan bazı AKP kurmayları ihanetin boyutunu daha net görmüşlerdi. Bahçeli'nin desteği, Erdoğan'ın kararlı siyaseti ve dik duruşu ile planlanan iç savaşın önüne geçilmişti, şimdilik...

Kimsenin anlam veremediği ayrı bir yoğunluk vardı bugün Ayazağa'daki NATO Üssü'nde. Havanın soğukluğuna ve yağan kara aldırmadan üsse helikopterler birbiri ardınca iniyorlardı. Helikopterden

inen gözleri bağlı kişiler, asker nezaretinde karanlık bir odaya alınıp detektörle dikkatli şekilde aranıyor, yine gözleri bağlı şekilde bir odaya alınıyorlardı. Bunlardan biri de Mahzun'du.

Mahzun, öğrencilik yıllarında Han ile tanışmıştı. Okulun son senesinde PKK'nın ailesine kurduğu baskıya daha fazla dayanamayarak terörist saflarına katılacakken, Han'ın teklifi üzerine devletine çalışmaya başlamıştı. Herkesin bir hikâyesi vardı dağa çıkmak için, Mahzun'un hikâyesi de herkesinkine benziyordu. Teröristler dağa katılım sağlamak için bölge halkını ölümle tehdit ediyor, eli silah tutanları bu tehditlerle dağa çıkarıyorlardı. Kendilerini özgürlük savaşçıları olarak ilan edenler, başkalarının özgürlüklerini hiçe sayıyorlardı. Mahzun, kendinden küçük kardeşlerinin canını kurtarmak için çıkmıştı dağa ancak diğerlerinden farklıydı. Ne zaman güvenlik güçleriyle çatışmaya girilecek olsa kaçak dövüşür; askere, polise, sivil halka nişan almazdı. Çatışmalarda olabildiğince girişken görülen Mahzun, önderliğin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Dağda geçirdiği yıllar da bunda etkili olmuştu. Nihayet bir çatışmada istihbarata haber uçurarak örgütte kendinden yüksek olan kişileri pusuya düşürtmüş ve onlar ölünce bulunduğu birliğin başına geçmişti. PKK'nın üstlendiği bir uyuşturucu sevkiyatını üstlenip istihbaratın desteğini alarak operasyonu başarıyla sonuçlandırması da onu önderliğin vazgeçilmezleri arasına

katmıştı. Artık PKK'nın komuta kademesiyle toplantılara katılıyordu. En can alıcı bilgileri Önderlik Konseyi adı verilen PKK'nın en üst kademesinden alıyor, bağlantılı olduğu devlet görevlilerine iletiyordu. Mahzun'un verdiği bilgilere göre operasyon yapan güvenlik güçleri ise belki de terörle mücadelede hiç olunmadığı kadar başarılı operasyonlar gerçekleştiriyorlardı. Yine Mahzun'un verdiği bilgiler doğrultusunda pusuların yerlerini önceden öğrenen kolluk kuvvetleri birçok operasyonu kayıpsız ya da en az kayıpla tamamlıyorlardı.

Dedektörlerle aramadan geçen Mahzun, gözleri bağlı bir şekilde kollarına giren askerlerin nezaretinde toplantının yapılacağı odaya getirilmişti. Odanın kapı girişinde gözlerini açtılar. Uzun süre bağlı kalan gözleri ışığı görünce kamaştı. Mahzun başını öne eğerek ışığın gücünü kırmaya çalışıyordu. Kısık gözlerle baktı etrafına, sadece bulundukları yerde ışık vardı. Işık huzmesi boşluğa yayılıyor, olanca uzaklıkta ziyasını kaybediyordu. Yüzü maskeli askerin kapıyı açmasıyla bu meraklı inceleme son buldu. İçeri girdiğinde bir yuvarlak masa etrafında oturan kişiler vardı. Herkes karşısındakini süzüyordu. Mahzun'un dikkatini ise masada oturan sivil kıyafetliler; biri emekli, diğeri üniformalı orgeneraller ve askerler çekmişti. İçerdeki askerin kendisi için gösterdiği yere geçtiğinde masada oturanları gözleriyle selamladı. Sivil olan orgenerali tanımış gibiydi. Hafızasını

zorladı hatırlamak için. Malatya Ana Jet Üssü'nde görmüştü onu. İsmini de hatırlayacak gibiydi. Masada badem bıyıklı, sinekkaydı tıraş olmuş, başı sürekli önde olan bir kişi daha vardı. Askerlerden ziyade Mahzun'un bakışları ve merakı ona yoğunlaşmıştı. Hadi bu adamların birçoğu devleti ele geçirmek isteyebilirdi, bu anlaşılabilirdi de... Ama duruşuyla bir zahidi andıran bu adamın burada ne işi olabilirdi? Biraz sonra Mahzun'un tam karşısında bir kapı açıldı, belli ki gelenler vardı. Kapının açılışını duyan masadaki istisnasız herkes kendini toparladı, sandalyede oturuşunu düzeltti. Dağın kendisine kattığı bir özellikti, hemen yaklaşan seslere dikkat kesildi. Aksi gibi ayaklar aynı anda iniyordu yere. Gelenler eğitimli kimselerdi belli ki. Kalabalıklardı bir de.

Ayak seslerinin sahipleri kapıda göründü. Orta-uzun boylu, hafif saçları ağarmış, elinde dosyalar olan NATO apoletli bir asker vardı. Rütbesini görememişti. Sağında ve solunda takım elbiseli kimseler vardı. Kapıda gördüğü siluetler adım adım masaya yaklaştılar. Sandalyelerin başına geldiklerinde masada oturanlar ayağa kalktı. Onların bu davranışlarına Mahzun da dâhil olmuş ve ayağa kalkmıştı. Askerî üniformalı adam, gözlerini masadakilerin gözlerinde gezdirdi tek tek. İki eliyle sandalyeleri göstererek "Buyurun" dedi. Ondan gelen oturun komutuyla herkes sandalyelerine tekrar oturmuştu. Adam yarım yamalak bir Türkçe'yle konuşmaya başladı:

"Merhaba ben Jens. Sizleri önemli bir konu için acil olarak çağırdık. Konuları konuşmaya başladığımızda durumun önemini siz de fark edeceksiniz."

Masadaki herkes bu sempatik Amerikalı'nın ağzından çıkan sözleri dikkatle dinliyordu. Amerikalı önünde duran kumandanın tuşlarına bastı. Arkasında herkesin göreceği şekilde bir perde açıldı. Amerikalı tuşa tekrar bastığında, Osmanlı Devleti'nin en güçlü olduğu dönemdeki harita açıldı. Harita genel itibariyle kırmızı renkteydi, sadece İstanbul yeşil renkliydi. Saniyeler içinde Osmanlı Devleti'nin toprak kayıpları yaşanmaya başlamıştı haritada. Viyana kapısına dayanmış haritadaki kırmızı alanlar küçülüyor, sarı renge dönüşüyordu. Avrupa, Balkanlar, Arap Yarımadası, Kıbrıs, Kırım derken Musul ve Kerkük de kaybedilmişti. Mevcut sınırlarda bir süre durdu harita. Sonra birer birer doğu sınırlarındaki Türk illeri de sarıya dönmeye başladı. Şırnak, Hakkâri, Urfa, Diyarbakır, Maraş, Sivas, Erzincan, Erzurum, Muş, Ağrı, Iğdır sırayla sarı renge boyanmıştı. Musul, Kerkük, Süleymaniye şehirlerini de içine alan bu yeni haritada Kürdistan yazısı belirdi. Mahzun renk vermiyordu ama içten içe dolduruyordu kendini. Masada kükrese, "Bu topraklar bizim, bu bölgede başka bir devlet kurdurmayız" dese vücudunda kaç delik açılabilirdi, onu bile tahayyül edemiyordu şu an. Dişlerini sıktı. Herkes gibi o da perdedeki kepa-

zeliği izliyordu. Nihayet bu işkence son bulmuş, Ortadoğu'da sınırlar değişmişti.

Condoleezza Rice'ın "Büyük Ortadoğu Projesi'yle Türkiye dâhil 22 ülkenin sınırları değişecek" dediği harita buydu işte. Görünürde bir Kürdistan vardı ama görünmeyen tarafta, saklı tutulmuş tarafta Arz-ı Mevud tamamlanmış, Büyük İsrail kurulmuştu. Haritada her şey değişmişti ama İstanbul'un yeşilliği hiç değişmemişti. Perdede oynayan sunum bittiğinde Jens konuşmasına devam etti:

"Beyler, Ortadoğu'da başlayan iç savaşlara bizler müdahale etmezsek bölgede yeni örgütler baş gösterecek. Ve bizler, dünyanın süper gücü olarak buna izin vermeyeceğiz. Bölge halkına insanca yaşam ve bölgeye demokrasi getireceğiz."

Mahzun'un içinde fırtınalar kopuyordu. Jens'in ellerini iki yana açtığı şu anda boğazına sarılmamak için zor tuttu kendini. Dilini ısırdı, içinden söyleniyordu. Sanki uçakları İkiz Kuleler'e çarptıran bunlar değildi. O teröristleri Irak'ta arayanlar, bir buçuk milyon sivili öldürenler; erleri kadınsız, kadınları ersiz, çocukları anne ve babasız bırakan bunlar değildi. Iraklı kadınların onurunu hiçe sayan partiler düzenleyenler uzaydan gelmişlerdi. Amerikalı'nın sesini yükseltmesiyle kendine geldi Mahzun.

"Suriye'de başlayan sivil itaatsizliğe de şüphesiz

müdahale edeceğiz. Ancak bunun için önce Türkiye'yi güçsüzleştirmemiz lazım. Bugün burada bizimle beraber çalışmakta olan sizlerin görüşlerini alıp ona göre bir yol haritası çizeceğiz. Önceliği Mithat Bey'e veriyorum izninizle."

Amerikalı'nın bir TV moderatörü gibi konuşması Mahzun'un gülümsemesine sebep olmuştu. Bu gülümsemeyle başını sol tarafına doğru çevirdiğinde, masada ilk ilgisini çeken kişi konuşmak için ayağa kalkmıştı. Adam, boğazını temizledi önce. Sesi oldukça kısık çıkıyor, tane tane konuşuyordu.

"Salonda bulunan herkese muhterem hoca efendimizin selamlarını iletiyorum. Sözlerim, onun sözleridir. Oturduğum makam onun makamıdır. Gezi Parkı'nda hükümeti yıprattık. Siyasetteki ve bürokrasideki adamlarımız sayesinde yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi daha fazlasını değerli dostlarımızın yardımlarıyla yapabiliriz."

Başında kippa olan kişi başını salladı:

"Musa'nın evlatları daima sizinle iş birliği içinde olacaktır."

"Bizler de İsrail'in meşru müdafaa hakkına saygı duyuyoruz. Kudüs İsrail'in değişmez başkentidir."

Bu sözlerin üstüne İsrailli daha da keyiflendi.

"Daha önce muhalefeti kasetlerimizle kendimize bağladık. Herkesin bir açığı vardı, oradan vurduk. Vurduklarımızdan düşenler oldu, yaralananlar oldu,

kaçanlar oldu. Bahçeli parti içindeki çürük elmaları ayıkladı, diğer adamlarımızın da peşinde. CHP'de ise istenilen değişiklik gerçekleşti. Sizin desteğinizle buralarda olan hükümet önce bize, sonra size dişlerini gösterdi. Muhalefetten beklenen tepkinin aksine görünmeyen bir destek aldılar ve şu anda devlet kademelerinde olan adamlarımızı tasfiye ediyorlar. Daha önce kozmik odanın kapıları dâhil bütün devlet kapıları bizlere sonuna kadar açılırken şimdi rahat hareket edemiyoruz. Bizler üzerimizdeki bu baskıyı kırmak için harekete geçeceğiz."

"Nasıl?"

Mithat, elini önünde duran dosyanın üzerine koyarak konuşmasına devam etti:

"Herkesin bir açığı var. Kiminin para, kiminin kumar, kiminin kadın... Elimizde herkesin açığının ayrı ayrı belgeleri var. Hoca efendinin vereceği işaretle bunları kamuoyuna sunacağız. Erkan Bey'in başında olduğu medya grubumuz sürekli bunları yayınlayacak."

"Söylediğiniz kayıtlarda neler var?"

Dosyanın üzerinden elini kaldırdı, tekrar dosyanın üzerine koydu.

"Hükümeti düşürüp ülkeyi kaosa sürükleyecek belgeler bunlar. Bakanların rüşvet pazarlıkları, ses kayıtları, videolar, yolsuzluk belgeleri... Ne ararsan var. Yeter ki sizler destek verin."

Mithat soluklanmak için sustuğunda yanında oturan Erkan konuşmaya başladı:

"Mithat Abi'nin söyledikleri çok önemli şeyler ancak bunları yayınlamak için sizlerin desteğine ihtiyacımız var. Bizim medyamızın imkânları ve gücü belli. Eğer İlhan Bey'in sahibi olduğu medya grubu da destek verirse büyük ses getirebiliriz."

Odaya girdiğinden beri en düşünceli olan ve sessiz görülen İlhan Hanoğlu konuşmaya başladı:

"Erkancım, sanıldığının aksine medyada artık o kadar güçlü değiliz. Hükümet 2007 yılından sonra ipleri eline aldı. Paramızı sosyal medya üzerinde değerlendiriyoruz. Artık kimse evine gelip televizyon karşısında haber seyretmiyor. Ana haber bültenlerimizde kısa metrajlı da olsa haber yaparız ama sosyal medyada sizin yöneteceğiniz hesaplara destek verebiliriz. Bir de bankalarımıza sahip çıkmamız lazım. Devlet bankası aldı başını yürüdü, medyada hükümete ayar verilirken buna da dur denilmesi, İsrailli ve Amerikalı dostlarımızın bu bankanın önünü kesmesi lazım. Elimizdeki bilgilerle ve belgelerle bir yere kadar mücadele ederiz. Ama devlet paranın kontrolünü eline alırsa kimse kimseyi kurtaramaz. Eğer bu işe dur demezsek, bu banka gelecekte dünyanın en güçlü bankalarından biri olacak. Şunu da kabul etmemiz lazım ki artık pijamalarımızla karşıladığımız devlet yöneticileri eskide kaldı. Bizler de Erdoğan ve Bahçeli'nin tuzağına düştük. Erdo-

ğan'dan önce Bahçeli'nin işini bitirmemiz lazım çünkü ülkede milliyetçilik hızla artıyor. Bunun için de sizin söylediklerinize ek olarak benim düşüncem, terör eylemlerinin şehirlere inmesi, şehit sayısının çoğaltılması... Sizin elinizdeki belgelerle beraber yapacağımız şehit haberleriyle halkın nabzını yükseltebiliriz. Türkler duygusal insanlardır."

İlhan Hanoğlu'nun tespitlerine masada oturan herkes kafa sallıyordu. Masada oturan herkes her şeyin farkındaydı.

Halkbank, son yıllarda muhteşem bir gelişime imza atmıştı. Bu performansı sayesinde küresel finans oyuncuları arasında yer almaya başlamış, "Milletin Bankası" olarak yükselmişti. Halkbank bu gelişiminden ve vizyon değişiminden dolayı da ekonomik tetikçilerin hedefine girdi. Küresel sermayenin tetikçileri, bankayı yıpratmak için Halkbank'ın genel müdürünü hedef tahtasına oturttular. Genel müdür üzerinden bankanın kurduğu tüm ilişkiler sakıncalı olarak ilan ediliyordu. Kuzey Irak'ın petrol gelirlerini toplayan, üçüncü dünya ülkelerinin İran ile olan petrol ticaretine aracılık yapan, altın ihracatında başrol oynayan Halkbank haddini aşmış, hudut sınırlarını zorlamıştı.

Halkbank'ın kabahatleri bu kadar da değildi.

Bankadaki milyarlarca dolar değerindeki işlemler hep Türk Lirası üzerinden yapılıyordu. Böylece Tür-

kiye'nin daha az dövize ihtiyaç duyması sağlanmıştı. Bu durum aynı zamanda IMF'ye borcunu kapatmış Türkiye'nin dışarıya daha az bağımlı olmasını sağlıyordu. Türk Lirası değer kazanıyordu.

2011 yılında Rusya ile gaz fiyatlarında yapılan pazarlıkla 35 milyar dolar indirim almış olan Türkiye, Kuzey Irak ile yapılan anlaşmalar doğrultusunda da Irak gazını yarı yarıya mâl etmeye başlamıştı. Bu da Halkbank'ın sakıncalı başarısıydı. Ucuz gaz ve elektrik kullanımıyla gelişmekte olan Türk sanayisi iyice palazlanacak ve küresel pazardaki gücünü tırmandıracaktı.

Hanoğlu'nun sözleri masada soğuk rüzgârların esmesine sebep oldu. Baştan sona haklıydı Hanoğlu. Onun Türk istihbaratının ajanı olduğunu düşünen Amerikalıların bu tespitlerden sonra biraz olsun yüreği soğumuştu.

"Sayın Hanoğlu, her zamanki gibi bizleri yine şaşırttınız. Doğru tespitleriniz için sizi tebrik ederim. Yalnız içiniz rahat olsun. Sayın Cohen, önümüzdeki hafta Türkiye'ye gelip banka patronlarıyla toplantılar yapacak."

Hanoğlu'na söyleyecek sözü bittiğinde masada oturan Türk subaylarına döndü Amerikalı general.

"Sizin çalışmalarınız ne durumda?"

Masada yan yana duran iki subaydan resmî üniformalı olan kalktı ayağa. Önce yanında duran ko-

mutanına baş selamı verdi. Onun oluruyla masaya dönüp konuşmaya başladı:

"Efendim, 1965 yılında başlayan süreç Ergenekon ve Balyoz davalarıyla tamamlanmak üzere. Hoca efendinin buyurduğu üzere artık Çin Seddi'ne otağ kuruldu. Ordu kademesinde Mithat Abilerin ve sizlerin işaret ettiği isimler en kritik görevlere getirildiler. Kendi genelkurmay başkanımızı dahi seçebiliyoruz. İstenildiği takdirde harekete geçer, üzerimize düşeni fazlasıyla yaparız."

Subayın söyleyecekleri bu kadardı ancak bu kadarı bile masada oturanların yüzünü güldürmeye yetmişti. Daha da fazla keyiflenmişti sanki masadakiler. Yuvarlak masada herkes teker teker konuşmuştu. Konuşma sırası Mahzun'a gelmişti belli ki. O ise konuşması beklenildiği sırada biraz önce subayın söylediklerini kafasında kuruyordu.

Menderes ile başlayan süreçte asker hep ön plandaydı. Sağcı-solcu ayırmadan ülke gençliği bir kıyma makinesinden geçirilmişti. Birçok cemaat üyesi ve lideri hapishanelere doğru giderken, olduğu yerde daha da çok güçlenen biri vardı: Fethullah Gülen. 1991 yılında TSK'da terfi sistemi değiştirildi. Böylece terfi etmek isteyen subaylar sustular. İyi çocuk olan bu subaylar da 'abiler' tarafından istedikleri noktaya getiriliyorlardı. 1994 yılında Donanma Kuvvetleri'nin hazırladığı istihbarat raporu da önemsenmemişti. TSK'da iyi çocuk olmayan diğer subaylar ise

kara listeye alınmışlar ve bir şekilde icaplarına bakılmıştı. Kimi operasyona gittiğinde şehit edilmiş, kimi en yakınlarının yanlışlarıyla şantaja uğramış ve bir şekilde susturulmuşlardı. Dolmabahçe'de susturulan Yaşar Büyükanıt'tan sonra, genelkurmay başkanı olan İlker Başbuğ da yasadışı örgüt üyeliğinden ve yöneticiliğinden yargılanmış, ceza alıp hapis yatmıştı. TSK kumpas davalarıyla prangalanmıştı.

"Dağda durum nedir?"

Mahzun kendisine yöneltilen soruyla kendi zaman sürecinden çıktı. Ayağa kalktı, gözlerini masada oturanların gözlerinde gezdirdi. Aklında bu masada kim varsa öldürmek fikri vardı ama yeri ve zamanı değildi. Şimdi bunlara gerçekleri anlatmalı mıydı? Mesela "Dağa çıkan genç nüfus azaldı" dese hepsinin yüzü nasıl bir hal alırdı? "Dağda asker göz açtırmıyor" dese ifadeleri ne olurdu? "Artık asker üzerimize insansız hava araçlarıyla bomba atıyor, sığınacak barınak, kaçacak mağara bırakmıyor" dese masadaki konuşmalar nasıl değişirdi? Hepsinin ismini cismini aklına not etti. Gerçekleri saklı tutmalıydı. Zihnini topladı ve konuşmaya başladı:

"Önderliğimizin burada bulunan herkese selamları ve birkaç talebi var. Taleplerinden birisi, daha çok silah ve para yardımı. Diğeri ise medyada demokratik sürece yatkın özgürlük savaşçılarının daha fazla yer almasıdır."

Amerikalı ellerini birbirine vurdu.

"Bunlar sağlanacaktır. Bizim önderlikten istediğimiz daha fazla eylem, daha fazla kan, daha fazla korku... Sayın Hanoğlu, bu özgürlük savaşçılarını halkın gözünde nasıl sevimli hale getirebiliriz?"

İlhan Hanoğlu beklemediği bu soru karşısında önce toparlandı, sonra her zamanki gibi sakin bir şekilde konuşmaya başladı:

"Yaklaşmakta olan bir seçim süreci var. Bu süreçte Erdoğan'ı ve hükümetini zayıflatırken, Kürt halkının temsilcilerini parlatabiliriz. Biraz önce de söyledim, Türk milleti duygusaldır. HDP'li vekiller eylemlerle aralarına biraz mesafe koyup, Kürt halkının içine karışarak kardeşlik türküsü söyleyecekler. Bu sırada içlerinden birisini cumhurbaşkanı adayı olarak ortaya çıkarıp medyada yer bulmasını sağlayacağız. Bu kişi Türkçe'yi iyi konuşuyor olmalı. İngilizce ve Kürtçe biliyor olmalı ki hem halk tarafından sevilsin hem de uluslararası medyada kendisine yer bulsun. Ilımlı ve uzlaşmacı mesajların yanında, medyada halkın seveceği bir davranışta bulunması lazım. Mesela saz çalıp kardeşlik türküsü söyleyebilir. Bu aday dünyada prestij sahibi dergilerde röportaj verdiği zaman ise her şey daha kolay şekilde kabul edilebilir. Benim adayım Demirbaş."

Masaya ilk oturduğundan beri sessiz duran esrarengiz adam konuşmaya başladı. Onun konuşması

Amerikalı generalden daha kötüydü ama söyledikleri anlaşılabilirdi.

"Ben Kraliyet Ailesi adına buradayım. Bize hizmet etmeyen oyun dışında kalır. Bu her zaman böyle olmuştur. Biz bu hükümeti Büyük Ortadoğu Projesi ile uyuttuk; onlar şimdi uyandılar, Büyük Türkiye Projesi diyorlar. Biz buna tabi ki izin vermeyeceğiz çünkü bu topraklar Türklere bırakılamayacak kadar değerli. Bu masadaki herkes de sadece bize hizmet için var. Herkes elinden geleni yapacak ve biz yeniden Türkiye ve Ortadoğu üzerinde söz sahibi olacağız. Hanoğlu, hükümet gittikten sonra yerine senin adayın var mı?"

İlhan Hanoğlu duyduklarının şokunu yaşıyordu. Evet, o görülenlere değil, görülmeyenlere hizmet ettiğinin farkındaydı ama efendilerine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Saygıyla eğdi başını.

"Ortadoğu ve Asya'ya uzanan toprakların kilit ülkesidir Türkiye ve bu bölgelerde her ne kadar benlikleri unutturulmuş olsa bile Türk milletine mensup insanlar yaşamaktadırlar. Ve ayrıca bu bölge insanının inanışı İslamiyet'tir. Bu hükümet devrildiğinde yerine yine İslami sağ ideolojiye sahip bir parti getirilmelidir. Bunun nedeni ise bu topraklardaki halkın saf, masum ve kesin inanmış olmasıdır. Mevcut iktidar el değiştirdiğinde, şu anki mevcut partiler yerine her partiden temsilci alabilecek yeni bir parti kurulmalı diye düşünüyorum."

"Peki, adayınız var mı?"

Hanoğlu'nun kendine güveni yerine gelmişti.

"MHP merkez sağda, Türkçü yapıya sahip bir parti. Parti içerisinde muhalif bir kanat yaratıp MHP'yi bölebiliriz, tıpkı Yazıcıoğlu olayında olduğu gibi. Muhalif kanadı bir arada tutarsak, partiye dışardaki muhalifleri de kaydırabiliriz. Tıpkı 2002 yılında yaptığımız gibi. Bu ülkenin yeni bir Tansu Çiller'e ihtiyacı var. Benim adayım Hemra Hanım. Tabi Mithat Bey'lerin ve sizin de desteklemeniz lazım."

Masada herkes yapılan analizi sindirmeye çalışıyordu. Ataerkil bir toplumda kadın bir başbakan, cumhurbaşkanı ya da değişecek sistemle başkan... Herkesin kafasında bir soru vardı; acaba Türkiye'nin ilk başkanı bir kadın olabilir miydi? Herkesin kendine bu soruyu sorduğu demde Mithat boğazını temizleyerek konuşmaya başladı:

"Hemra Hanım sivri bir kişiliktir. Yanına yerleştireceğimiz kişilerle kontrolümüz altına alabiliriz."

Kraliyet Ailesi adına konuşan kişinin tebessümü gözle görülebiliyordu. Amerikalı general:

"Dünyayı yöneten kadınlar... Kulağa hoş geliyor. ABD'de Hillary, Türkiye'de Hemra. Neden olmasın?"

Masadaki herkes halinden memnundu. Mahzun gibi memnun olmayanlar da memnun gibi görünmek zorundalardı. Toplantıya ev sahipliği yapan

Amerikalı general toplantıyı bitirmek için konuşmaya başladı:

"Herkesin bu konuları onaylaması ve birlikte hareket edecek olması beni fazlasıyla memnun etti. Herkese elimizden geldiğince yardımcı olacağız. En yakın zamanda operasyon için düğmeye basıyoruz. Bize savaş açanlar bizim bu topraklarda söz sahibi olduğumuzu tekrar anlayacaklar. Katılımlarınız ve düşünceleriniz için teşekkür ederim."

Harabat ehline hor bakma zahid,
defineye malik viraneler var...

Mehmet Usta'nın pideleriyle karınlarını doyurduktan sonra, Sirkeli köyünün sessiz yollarından Bağlum yoluna düştüler. Derviş ön koltuğa oturmuştu Han'ın isteğiyle. Han, İlker'in telefonunu isteyip Yadigâr'ı aradı.

"Alo, Yadigâr. Biz İlker'le benim eve geldik. Sen de havaalanına gitme, bize gel."

"Tamam abi."

"Yadigâr!"

"Buyur abi."

"Arabayı bizim apartmanın yanındaki Çelik apartmanının garajına park et. Apartmanın altında bulunan markette benim evin anahtarı var, alıp eve çıkabilirsin."

"Abi, bir sorun mu var?"

"Yok desem yalan olur."

"Tamam abi."

Bağlum yolundan yavaş yavaş Keçiören'e doğru ilerliyorlardı. Bir ara yol çalışması nedeniyle trafik durduruldu. Han şüpheleniyordu her şeyden. Belini yokladı, silahı yoktu.

"İlker, arabada emanet var mı?"

"Ne emaneti abi?"

"Bıçak var mı? Elime diken batmış, çıkaramadım."

"Derviş Abi, torpidoda olacaktı, sana zahmet verebilir misin?"

Derviş torpidoda duran çakıyı Han'a uzattı.

"Buyur beyim."

Han kendisine uzatılan çakıya baktı, gülümsedi ama tedbir olarak yanına aldı. Oturduğu yönde yan döndü, böylece arkadan gelebilecek bir saldırıyı fark edebilecekti. Gözleri sürekli dışarıdaydı. Yanındaki, arkasındaki arabaları süzüyordu dikkatli gözlerle.

"İlker, şu çeşmenin oradan sağa gir. Hazır buraya gelmişken Derviş, Arvasî Hazretleri'ni ziyaret etsin."

Derviş baş selamıyla memnuniyetini dile getirdi.

"Abi, sen zeki adamsın vesselam, bu trafikten başka türlü kurtulamazdık."

Trafikteki diğer araçlara aldırmadan sağa sinyal verdi İlker. Diğer arabaların yanından geçerken Han, Fluence marka beyaz bir aracın içinde havaalanında görmüş olduğu kişilerle göz göze geldi. Koltuğa bırakmış olduğu çakıyı eline aldı. Adamlar ateş açsalar

zaten bir şey yapamayacaktı ama refleks gereği daha sıkı tuttu çakıyı. İlker ilerlerken, Han, beyaz aracın da trafikten çıktığını gördü. İlker çeşmenin yanından Bağlum mezarlığına giden ara yola döndüğünde, aynı araç da yola saptı. Han, kuşkulanmakta haklıydı ancak diğerlerine belli etmemeliydi.

Han kendilerini takip eden aracı göz hapsinde tuttu yol boyu. Çok geçmeden Bağlum mezarlığına gelmişlerdi. İlker arabayı uygun bir yere park etti. Han ve Derviş arabadan inmek için hareketlendiğinde İlker kıpırdamamıştı.

Han arabanın kapısını yarım açarak sordu:

"İlker, sen gelmiyor musun?"

İlker biraz utanmıştı.

"Abi, söylemesi ayıp biz dün akşam mehtabı parlattık biraz. Bu halde dua edemem."

Han tebessüm ederek arabanın içinden etrafı süzdü. İşte tam o anda yolun karşısında durmuştu kendilerini takip eden araba. İçinde iki kişi vardı. Şoför koltuğunda oturan yanındakiyle konuşuyor gibi onları izliyordu. Diğeri ise tamamen sırtını dönmüş onlarla ilgilenmiyordu. Han'ın tedirginliği Derviş'in gözünden kaçmamıştı.

"İlker Kardeş, sen İbn-i Asfur ismini duydun mu?"

"Derviş Baba, taksiciyse mutlaka tanırım."

Derviş ve Han güldüler.

"İlahi İlker Kardeş. Çok zaman önce yaşamış bir zat İbn-i Asfur."

Derviş konuşarak çıktı arabadan ve İlker'in kapısını açıp onu dışarı davet etti. Derviş'in bu hareketi karşısında İlker arabadan inmeye mecbur kalmıştı. Derviş, İlker'in koluna girerek yürümeye ve İbn-i Asfur'un hikâyesini anlatmaya başladı:

"Bir adam düşün, İlker Kardeş. Tüm günahlara batmış bir adam. İşte İbn-i Asfur öyle birisi. Zina, kumar, içki... Tüm kötü özellikler var kendisinde. Bir gün meyhaneden çıkmış evine giderken çocukların bir kuşa eziyet ettiğini görmüş. Gidip cebindeki son parasını çocuklara verip kuşu onların elinden alarak azat etmiş."

"Vay bee!"

"Aradan çok vakit geçmeden İbn-i Asfur ölmüş. İslami usullerle yıkamışlar, defnetmişler. O gece yan komşusu İbn-i Asfur'u görmüş rüyasında. Cennetteymiş."

"Son parasını çocuklara verdi ya abi ondandır."

"Komşusu abid, zahid bir Hak dostu. Allah dostlarının kerametidir, hikmetinden sual olunmaz, hak rüya görürler bazen. Bu rüya da böyle imiş. Allah dostu sormuş komşusuna: 'Komşu siz günah işleyen bir kuldunuz, ne yaptınız da Allah sizi cennetine koydu?' İbn-i Asfur cevap vermiş: 'Komşu, dediğin

gibi ben çok günah işleyen bir kuldum. Yine alkol aldığım bir gün çocukların eziyet ettiği bir kuşu onlardan alıp azat ettim, Allah da bu amelim karşısında beni cehennemden azat edip cennetine koydu.'"

"Abi son pa…"

İlker'in cümlesini bitirmesine izin vermedi Derviş.

"O Allah dostu, rüyayı bu hal üzere görünce birden uyanmış. Biraz heyecanlı biraz mutlu kapatmış gözlerini, dilini damağına yapıştırmış gönlüyle dua etmiş."

"Abi, adam boğulur öyle."

İlker'in espriyle karışık bu masum şaşkınlığına gülümsedi Derviş.

"İlker Kardeş, yaptığın sevabı küçük görme, mükâfatının ne olduğunu bilemezsin. Yaptığın günahı da küçük görme, gazabının büyüklüğünü bilemezsin. Sen Allah'ın yarattığı en şerefli varlıksın, belki de senin duan makbuldür. Hadi dua edelim, belki bizim duamız kabul olur da buradaki insanlar cehennemden azat olurlar. Belki de biz onların hürmetine cennete gidenlerden oluruz."

Derviş konuşa konuşa İlker'i Abdülhakim Arvasî'nin mezarının başına getirmişti. İlker ellerini açıp dua etmeye başladığında Han yanlarında yoktu. Onun yokluğunu fark eden Derviş, ettiği duaları uzattıkça uzatıyor, İlker başı önde "Âmin" diyordu.

Han, duvardan atlayıp mezarlığın girişine park etmiş olan arabanın arkasından yaklaştı sinsice. Elinde tuttuğu çakıyı açtı arabaya yaklaştığında. Biraz daha eğilip hedef küçülttü. Artık arabanın hemen arkasındaydı. Hızlı hareket edip arabanın arka kapısını açmasıyla, çakıyı şoför koltuğunda oturan adamın boğazına dayaması bir oldu.

"Yanlış bir hareket yaparsan arkadaşın ölür. Şimdi yavaşça silahını arka tarafa uzat."

Yan koltukta oturan adamın hareketsiz duruşu Han'ın çakıyı şoförün boğazına hissedilir şekilde bastırmasına sebep oldu.

"Arkadaşımı bırak, biz de seni bırakalım."

"Duymadın galiba, silahını bırakmazsan arkadaşın ölür. Ben onun boğazını kesince senin beni vurman umrumda olmaz. Madem öleceğim, sizden birini de yanımda götürürüm."

Biraz daha bastırdı çakıyı. Şoförün boğazından kan gelmeye başlamıştı. Şoför arkadaşıyla göz göze geldi. Telaşlı bir hırıltıyla;

"Ne söylüyorsa yap" dedi.

Adam, şoförün oluruyla silahını arka koltuğa attı.

"Güzel, şimdi sakin bir şekilde sür arabayı. Bir hatanı fark edersem bıçağı boynuna saplarım."

"Tamam, sakin ol."

"Mezarlığın arka kapısından içeri gir."

Şoför kendisine söyleneni yaptı. Arabayı hareket ettirdiği yerden yüz metre sonra sağa dönüp ilerledi. Sağ tarafında mezarlık, sol tarafında evler kalmıştı, ilerliyordu. Han sağ eliyle koltuğun üzerinde duran silahı aldı. Şoförün boğazından çekmişti bıçağını, silahı koltuk arkasından şoförün sırtına dayadı.

"Bizi neden takip ediyorsunuz?"

"Bir yanlışlık var, beyefendi."

"Durdur arabayı."

Şoför yine kendisine söyleneni yaptı.

"Ne yanlışlığı ulan! Havaalanından beri peşimizdesiniz. Sirkeli'de okulun köşesinden itibaren de takip ediyorsunuz. Yol değiştirdik, arkamızdan yola girdiniz, şimdi de mezarlığa geldiniz. Bu kadar tesadüfle ancak halanın kızıyla evlenirsin. Şimdi bir defa soracağım. Cevap vermezsen, yalan konuşursan, arkadaşın ölecek. Neden peşimizdesiniz, sizi kim gönderdi?"

"Abi, vallahi bir yanlışlık var."

Han bu cümleyi duyduğunda ön tarafta oturan kişinin alnına bir el ateş etti. Adamın kafasından sıçrayan kanlar arabanın camını kızıla boyadı.

"Bak koçum! Doğru cevap ver, çabuk öl. Biri gitti, kaldı on üç kurşun. Bizi neden takip ediyorsunuz?"

"Abi, vallahi..."

Han tetiğe bastığında kurşunun hedefinde şofö-

rün sağ bacağı vardı. İnleyip kıvrandı adam. Yalvarır bir sesle…

"Abi, biz kimseyi takip etmiyoruz."

Kurşun bu sefer şoförün sağ omuzunu delip geçmişti.

"Abi bizi Peynirci Bekir gönderdi. Vahdet Ağa'nın intikamı için."

"Vay vay vay… Bekir köpeği büyümüş de havlamaya başlamış demek. Nerde bu ırz düşmanı, tozcu?"

Han, silahıyla adamın omuzuna bastırıyordu. Adam acıyla kekelemeye başladı.

"Elma, elma… Elmadağ'daki kireç fabrikasında."

"Bunları önce söylesen bu acıyı çekmezdin, ben hep yalnız yaşadım ama kimseyi yalnız bırakmadım. Arkadaşını da öteki tarafta yalnız bırakmayacağım."

Silahın horozu bir kere daha düştüğünde şoför artık yaşamıyordu.

Han önce silahı temizledi, şoförün belindeki silahı da alıp beline taktı. Etrafı kontrol ederek arabadan indi. Ceketiyle kapı kolunu temizleyip mezarlığın duvarından içeri atladı.

Hiçbir şey olmamış gibi Arvasî Hazretleri'nin mezarının başına gitti. Han'ın geldiğini gören Derviş duasını bitirip "El Fatiha!" diye seslendiğinde, Han ellerini açmış Fatiha okuyordu.

"Ya abi, sen neredesin? Derviş abi cennete giden sarhoş adamı anlattı."

Han tebessüm ediyordu.

"Ooo İlker, onda daha ne hikâyeler var bir bilsen."

"İlker Kardeş, başka bir zaman sana doksan dokuz adamı öldüren adamın tövbesini anlatırım olur mu?"

"Olur Derviş Baba. Sen öyle anlat, ben sabaha kadar dinlerim seni."

Biraz önce tebessüm eden Han utanmıştı. Ne söyleyeceğini ne yapacağını bilememişti.

"Bazı zamanlar olur. İnsan yaşamak için başkasını istemeden öldürebilir" diyebildi mırıldanarak.

Konuşarak yandan çarklı kartalın yanına gelmişlerdi. Geldikleri düzende bindiler. Han, İlker'in telefonundan Yadigâr'a şifreli mesaj attı.

2	2	4	5	8	60	0	6	3	9
2	7	5	4	4	4	6	3	20	0
7	3	6	4	9	5	4	5	00	9
2	7	8	4	6	00	2	6	7	5	3

"İlker, geciktik. Bizi bir an önce eve ulaştır."

"Emrin olur ama hikâyeyi kaçırdın. Allah çok affedici abi."

Bağlum köprüsünden Ufuktepe mahallesine geldiklerinde biraz olsun rahat nefes aldı Han. Mahalleyi özlemişti. Ufuktepe pazarının yokuşundan aşağı doğru indiklerinde sanki tüm dünya onundu. İşte artık Itri caddesi 61 numaralı apartmanın önündeydi. Cüzdanından para çıkartıp İlker'e uzattı.

"Bu sefer olmaz abi."

"Olur İlker, olur. Bu araba su yakmıyor ya."

İlker utana sıkıla kendisine uzatılan parayı aldığında Han kulağına eğilip;

"İlker, ev biraz dağınık, malum bekâr adamız. Derviş'i durağa götürsen, ben oradan alsam olur mu?"

"Tamam abi. Derviş Baba, doksan dokuz adamı öldüren adamın tövbesini anlatsan bana bizim durakta."

Derviş hiç itiraz etmedi.

"Hay hay, İlker Kardeşim."

Han ikiliyi uğurladı. Mahallede yol çalışması yapan işçileri süzdü. Bir gariplik vardı sanki. O büyük silindirin içinde neden iki kişi vardı? Şu kamyon madem yolu kesecekti neden yan durmamıştı da yolun ortasında durmuştu? Artık belinde silahı vardı. Gerekirse mahallede çatışacak ama üzerine aldığı gö-

revi yerine getirmeden ölmeyecekti. Çelik Market'in önünde oturan mahalle gençlerine selam verdi eliyle. Marketin sahibi Fazlı seslendi:

"Abi, misafirinin araba bizde."

"Tamamdır Fazlı, hayırlı işler."

Han etrafı süzen gözlerle apartman kapısına yürüdü. Şifreyle kapıyı açıp içeri girdi. Kapının sürgüsünü itekledi. Asansörle eve çıktı. Kapı açıktı. Silahına sarıldı, kapıyı ayağıyla itekledi. Silahını doğrulttu karşısındaki odaya. Bir adım attı, eğildi. Solundaki mutfağı da kontrol etti. Antrede bulunan konsoldan salonu dikizledi, kimse yoktu. Koridorun sonundaki kapı kıpırdamıştı, dikkatini oraya topladı. Kapı açıldığında karşısında Yadigâr duruyordu. Derin bir nefes aldı Han.

"Oğlum, kendini mi vurduracaksın?"

"Burada başka ne işimiz olur ağabey. Hoş geldin."

İki dost hasretle sarıldılar birbirlerine.

"Hoş bulmadık Yadigâr. Adamlar ahdetmişler, bizi götürecekler."

"Kim kimi nereye götürüyor ağabey?"

"Kapıyı kapat, anlatayım."

Yadigâr kapıyı kapattı. Meraklı ve sorgulayıcı gözlerle Han'ı süzüyordu.

"Buradan alacaklarımızı alıp hemen çıkalım."

"Şüphelendiğin bir şey mi var ağabey?"

"Farklı kişilerce sürekli takip edildik. Bir ekibi yolda atlattım, diğerleri peşimize düştü. Bağlum mezarlığında avladım. Bizden birilerini gönder, temizlesinler. Kamera kayıtlarını da silsinler."

"Gönderirim ağabey, merak etme."

"Adamları öldürmeden önce öttürdüm. Güya Vahdet'in adamı Bekir göndermiş intikam almaya."

"Olabilir ağabey. Adamın sevkiyatına el koyduk, imalathanelerini bastık, üstüne bir de öldürdük."

"Yadigâr, dünkü çocuklar gibi konuşma. Bunlar düpedüz tetikçi olsalar havaalanında sıkıp öldürürlerdi. Amaçları bizi alıp sorgulamaktı, ömürleri yetmedi."

Han, perdenin arkasından yol çalışması yapan ekibi izliyordu.

"Gel Yadigâr. Bu cadde baştan sona sekiz yüz metre. Sence buradaki ekip kaç kişi olmalı?"

"En az on beş kişi ağabey."

"Aşağıda silahlı yedi kişi var. Bizi almaya geldiler."

Yadigâr pencereye yaklaştı, aşağı baktı. İşçilere dikkat kesildi. Makineler ve işçiler çalışmıyorlar, oldukları yerde çalışıyormuş gibi yapıyorlardı. Han evi dağıtmaya başladı. Eline ne geçerse yere atıyordu. Kitaplar, sandalyeler, elbiseler. Ev tam bir savaş alanına dönmüştü. Yatak odasındaki masanın çekme-

cesinden bir bağ misina, silahını ve dosyalarını aldı. Dosyaları sırt çantasına doldurdu. Yatağın altından iki adet el bombası alıp çalışma odasına geçti. Misinayı bombaların pimine bağladı. Bilgisayar masasının çengelinden geçirdi. Şimdi misinanın gerginliğini kontrol ediyordu. Artık tuzak hazırdı.

"Ağabey, sen deli misin? Apartmanı havaya mı uçuracaksın?"

Han bir yandan işini yapıyor, diğer yandan konuşuyordu.

"Merak etme, kimseye bir şey olmaz."

"Ağabey, nasıl bir şey olmaz? Şimdi onu kapı koluna bağlayacaksın, adamlar kapıyı açtıklarında pimler boşa çıkacak ve booom!"

"Öyle olmayacak merak etme. Bombaların barutlarını boşalttım; birinde argon, diğerinde sis gazı var. Gelenler profesyonelse eğer camı açmazlar, açarlarsa argon güneşle temas eder ve booom! Yok, tersini yaparlarsa, gaz evde yok oluncaya kadar biz ofise geçmiş oluruz. Hadi şimdi çıkıyoruz. Kapıyı yavaş kapat, yoksa biz uçarız."

Yadigâr kapıyı kapattığında, Han, apartmanda bir hareketlilik olduğunu fark etti. Aşağıdan yukarıya koşar adım çıkanlar vardı. Asansöre bindi, -1 düğmesi yerine ikinci katın düğmesine bastı.

Yadigâr eline silahını almıştı.

"Dur be Yadigâr, vuruşmayacağız."

"Ağabey, adamlar yukarı çıkıyor. Nasıl dışarı çıkacağız?"

"Sen arabayı garaja koydun değil mi?"

"Evet, ağabey."

Asansör ikinci katta durmuştu. Han, Yadigâr'ın telefonunu isteyip bir numara tuşladı. Kısacık zaman sonra arkasındaki asansör duvarı bir kapı gibi açıldı. Karşılarında başka boş bir asansör kabini vardı. Han diğer asansöre geçerken -1 düğmesine bastı. Telefonla aynı numarayı tuşlayıp asansörlerin hareket etmesini sağladı. Yadigâr gördüklerinin şokunu yaşıyordu.

"Ağabey, bu ne böyle?"

"Hiçbir şey Yadigâr, bu iki binayı bizim Çağdaş yapmıştı. Ben de böyle bir düzenek kurdurdum. Bizim asansör ile bu binanın asansörü ikinci katta dengeye geliyorlar. Telefonunla şifreyi girince bize kaçış yolu açılıyor. Şimdi aşağı garaja ineceğiz ve arabamıza binip gideceğiz; onlar bizi sabaha kadar arasınlar."

"Ağabey, sana boş yere Han dememişler."

"Boşver şimdi bunları, anahtarları ver."

Han, Yadigâr'dan anahtarları alıp marşa bastı. Çelik apartmanının garajından çıkıp Âşıkpaşa caddesine döndü. Sakin bir şekilde sürüyordu arabayı, Itrî caddesini görmeyen ara yollardan Dutluk'taki taksi

durağına indi. Derviş, etrafına tüm taksi şoförlerini toplamış, sohbet ediyordu.

"Selamünaleyküm ağalar."

"Aleykümselam…"

"Hoş geldin, hayırsız evladım."

Han sesin sahibinin ellerine sarıldı.

"Öpeyim Ali Amca."

"Ne geldiğin var ne gittiğin. İyice boşladın bizi."

"Ali Amca, işler yoğunlaştı, evin yolunu unuttur-dular bize."

"Haa, o zaman başka evladım. Allah iş gailesi ver-sin."

"Âmin, Ali Amca. Nasılsınız?"

"Çok şükür evladım, bir dolmuştan rızkımızı kazanıp gidiyoruz işte. Demin yolcu bıraktım. Gül Baba caddesinden geçerken sizin evin oralarda bir patlama sesi duydum. Gidip bakayım dedim ama yol kapalıydı."

Han ve Yadigâr göz göze geldiler.

"İnşallah kimsenin canına malına bir zarar gel-memiştir."

"İnşallah Ali Amca, inşallah. Derviş, işimiz acele, sohbet bittiyse gidelim artık."

Derviş, elindeki bardağı gösterip dibinde kalan çayını yudumladı. Tevazu içinde sağ elini kalbinin

üstüne götürüp durakta oturanlarla vedalaştı. Ali Amca'yla tokalaşıp;

"Yandım Ali deyince herkes tanır mı sizi?"

"Evet, Derviş oğlum. Kime sorsan gösterir."

"Çayınızı içmeye geleceğim tekrardan, hakkınızı helal edin."

"Helal olsun, işiniz hayır olsun ağalar."

Derviş'in son selamıyla yeniden arabaya binip yola koyuldular. Tedirgin gözlerle Keçiören'in yollarından geçiyorlardı. Artık çalışma ofisine varmalı, teslim olmadan önce ekibiyle istişare yapmalıydı. Han dikiz aynasından Derviş'e baktı.

"Derviş, sen ne ters adamsın ya. Biz 'Hayırlı işler' deriz, sen 'İşiniz hayır olsun' dedin."

"Beyim, siz sadece kişinin o an yaptığı iş için dua edersiniz, biz kişinin ömrü için dua ederiz. Siz o işin hayrından söz tutarsınız, biz hayrın ömre yayılmasından bahsederiz."

Han ile Yadigâr, Derviş'in kurduğu her cümlede Müslüm Baba'yı hatırlıyorlardı. O da böyle ders verir gibi tane tane konuşurdu.

"Derviş, Yadigâr benim sağ kolum, can dostumdur."

Derviş, mütebessim çehresiyle ve başını öne eğerek selamladı Yadigâr'ı.

"Yadigâr, Derviş, bize Hoca'nın emaneti. Biz ona

Başkan'ın emanetiyiz. Onda da Başkan'ın bize bıraktığı emanetler var. Derviş onun için bizimle."

Yadigâr, bu bilmece gibi cümlelerden bir şey anlamamıştı, boş gözlerle Han'a bakıyordu. Han sağa sinyal verdi. Kazım Karabekir köprüsünden sağa saptı önce, köprünün altında sola döndü. Gençlik Parkı kavşağından Ulus Meydanı'na sürdü arabayı. Az ilerde Hacı Bayram Veli Türbesi vardı. Ankara Valiliği'nin arka sokaklarına park etti arabayı. Derviş'e Hacı Bayram hakkında bilgiler veriyordu. Diğer günlerin aksine sakindi Hacı Bayram'ın avlusu. Üçlü, yavaş adımlarla türbenin önüne geldiler. El açtılar, dua ettiler. Derviş hüzünlenmişti. Yavaş adımlarla türbe sokağındaki Müslüm Baba'nın dükkânına doğru ilerlediler. Harabeye dönmüş o huzur dolu dükkâna girdiler. Han'ın gözleri doldu. Etrafa bakındı iyice. İlerde parlayan bir dosya dikkatini çekmişti. Han dosyaya doğru yürüdü, üzerinde Müslüm Baba'nın el yazısıyla yazılmış rakamlar vardı. Eğildi, yerdeki kâğıdı aldı. Kâğıda baktı, katlayıp cebine koydu. Aradığını bulmuş gibiydi.

"Hadi gidelim ve şu denklemi çözelim artık. Ben fena halde yoruldum bu işten."

Biz aşkı, VATAN bildik...

Ulus, Hacı Bayram Veli Türbesi'nden hareket eden araba kısa sayılabilecek bir zaman sonra Çukurambar'daki ofisin önünde durdu. Han, yanındakilerle beraber ofise girdiğinde İstanbul'da bıraktığı ekibini eksiksiz görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Tüm ekiple tek tek ilgilendi. Yüzündeki tedirginlik biraz olsun azalmıştı.

"Kızlar, burada da çayı Gümüş demlemedi değil mi?" diye ortaya soru sordu. İlk cevap veren Ferya oldu.

"Buraya mı alırsınız, toplantı odasına mı?"

"Masada içelim çayımızı."

Tüm ekip Han'ın beraberinde gelen esrarengiz yabancıya odaklanmıştı. Toplantı odasına geçildiğinde Ferya çayları masaya servis etmişti.

"Arkadaşlar, malumunuz üzere zor günlerde zorlu görevler ifa ediyoruz. Kuşkusuz en zorlu görev de çoğumuzun beraber çalıştığı Ateş'in öldürülmesiydi. Cinayeti araştırırken olaylar bizi çok farklı bir

noktaya götürdü. Kendini yabancı devletlere satmış; devletinden, milletinden çok kendi cebini, himayesine girdiklerinin menfaatlerini düşünen bu alçaklar devlet kurumlarının altını köstebek gibi oymuş, birçoğunun içini boşaltmışlar. Devlete açık açık savaş açan bu hainler, savaşta kullanacakları kişileri vatandaşlarımızdan seçerek bir iç savaş çıkarmanın derdine düşmüşler. İşin en acı tarafı da devlet kademesinde yer tutmuş birçok kişinin koltuk korkuları yüzünden bu ihanete sessiz kalmaları olmuştur. 'Işık Evleri' adını verdikleri dairelerde ülkenin zeki öğrencilerini kendi bünyelerine alıp birçoğuna yurt dışı vaadinde bulunarak beyin göçüne sebep olmuşlardır. Ülkenin parlak zekâlı evlatları şimdi bu hainler yüzünden başka devletlerin âlî menfaatlerine çalışmaktadırlar. Bu hain örgütün tabanını ise masum ve insani niyetle yaklaşmış, tek derdi İlahi Rıza olan halkımız oluştururken, ortasındaki kişiler ticaret, en üstünde bulunanlar da ihanet içerisindedir. Gelinen noktada kıpırdayacak köşesi kalmayan ihanet şebekesi, yakın sürede devletimizi zapt edip uzun vadede bölünmek üzere emperyal devletlere teslim etmeyi planlıyorlar. Bunun için de devlet kadrolarında uyumakta olan hücrelerine uyanma emri verdiler."

Han'ın anlatımını Buket'in sorusu böldü.

"Efendim, biz bunu nerden biliyoruz?"

Han, Buket'in gözlerine dikmişti gözlerini.

"Bu bilgi bize örgütlerin içine sızdırmış olduğumuz eniştelerden ulaşıyor. Onlardan öğrenmesek bile durumdan vazife çıkarmak gibi bir durumumuz da var. Zira devletimiz bizi bu günler için yetiştirdi. Âşık olduğuna ulaşmak için yürür âşık. Yolda karşılaşacağı zorlukları hesaba katmaz, gözünde gönlünde sadece sevdiğine kavuşmanın hayali vardır. Bizler de vatan âşıkları olarak sevdiğimiz, âşık olduğumuz vatanımızı hainlere teslim etmeyeceğiz. En yakınımızda hain örgütün elemanları olabilir. Her zamankinden daha dikkatli olacağız ve her zamankinden daha çok çalışacağız."

Belki sorulacak sorunun vakti değildi ama sorulması lazımdı. Herkesin aklında İstanbul'daki ofise gelen Hatice vardı. O malum soruyu Yadigâr sordu:

"Hatice, bizim içimize sızdırılmak istenen kişi miydi ağabey?"

Soru zordu, muhatabını da zor durumda bırakmıştı. Çayından bir yudum aldı, başını sağa çevirdi. Cevap vermekte zorlanıyordu. Bir yudum daha aldı çayından.

"Hatice, bize örgütün değil müttefiklerimizin(!) gönderdiği bir ajandı. Ancak en başından itibaren onu kendime yakın tutup ihaneti kontrol altına aldım. Bizim hata yapmamızı bekleyen kişileri ve klikleri yine Hatice ve Yaver'i kullanarak istediğimiz yöne sevk ettik. Böylece bize kurulan oyuna, oyunla

karşılık verdik. Sahaya inen cambazlar da bizim ipimizde oynadılar."

Erdeniz, biraz sitemkâr bir dille konuşmaya başladı:

"Bizler birçok kez bu olayları rapor ettik. Payımıza düşen ya sus oldu ya da harita karşısında ülke seçerken bulduk kendimizi. Çok arkadaşımız sürgün edildikleri yerlerden bayrağa sarılı bir şekilde şehadeti tadarak geldiler."

Erdeniz'in söyledikleri odada buz gibi bir havanın esmesine sebep oldu. Han söylenenlerin haklı tarafı olduğunu kabul ediyor gibi başıyla onaylıyordu.

"Erdeniz, sen ekibe en son dâhil olansın. Söylediklerinde haklısın da... Ancak cambazı ortaya salanların hedefi bu sefer cebimiz ya da evimiz değil. Devletimiz!"

Son kelime daha baskılıydı. Erdeniz'e bakarak konuşmasına devam etti Han.

"Devlet nedir bilir misin? Devlet, insanların yönettiği bir sistemdir yani insan değildir. Duyguları yoktur. Kolu ağır işler ancak vurduğu zaman öldürür. En uygun zaman beklendi, bu sürede devletimiz güçlendi, içindeki ayrık otlarını temizlemeye başladı. Örgüt zayıflatıldı, arkasındaki güçlerin maskeleri ortaya çıkartıldı. Şimdi sahnede örgütle mücadele ederken, perde arkasında yedi düvelle savaşacağız. Bizler yalın kılıç cenk meydanına indik, karşımızda

kahpelerden kurulu bir ordu var. Nefesini alacağı zamanı iyi belirleyen ordu, savaşın kazananı olarak çıkacak meydandan. Bizler bu meydanlarda çok dik durduk, masa başlarını işgal etmiş bu cemaatin kriptoları dik durmadı diye götürüp kabre gömme Erdeniz. Bunlar zaten dik durmaması için devlete sızdırılmıştı kırk yıldan beri. Biz devletlerle savaşıyoruz aslında, farkında değilsin."

"İyi de bu devletler kim?"

"Küresel derin bir çete, Gladyo. Arkasında CIA ve MOSSAD var."

Erdeniz konuşmasına gülerek devam etti:

"Söylemiş olduğun servislerin bağlı olduğu devletler bizim müttefikimiz, dostumuz. Överken göbeğimizi çatlattığımız devletler."

"Erdeniz, saydığımız devletlerin birisi 70 yıllık, diğeri 200 yıllık. Biz ise 5000 yıllık bir devletiz. Millet olarak bizim töremiz devlet töresi. Beş bin yılda sayısız nice devlet kurduk. Böylece beş bin yıllık devlet hep on sekiz yaşında kaldı. Şimdi ise şartlar değişti. Büyük abi – küçük abi birbirine düştü. İngiltere ve İsrail birbirine yaklaşırken, ABD yanına Almanya'yı aldı. Biz ise her zaman olduğu gibi tek başımızayız. Ve maalesef dört bir yanımız bizden gibi görünen hainler tarafından çevrilmiş durumda."

"Peki, patron, planımız ne olacak? Meşaleyi eline alan bizi yakmak isteyecek."

"Sinan, güncel çözümler üreten devletler bölünmeye mahkûmdur. Biz elli yıl sonrasını düşünerek bir plan yapmalıyız. Türkiye'nin uluslararası arenada çözdürülmeyecek üç sorunu var. Bunlar..."

"Terör sorunu, Ermeni sorunu ve Kıbrıs."

Yadigâr'ın pek huyu değildi düşündüklerini söylemek ama birden çıkmıştı ağzından bu cümle.

"Doğru. Bizler önce etrafımızda çevrilmiş olan bu demir çemberi kırıp atacağız. Sonrasında güncel sorunları çözerken elli yıllık plan yapacağız. Bugün boynumuza dolanan ellerden biri PKK, diğeri cemaat. Bugünün sorunu Musul ve Kerkük. Yarının sorunları ise Kafkaslar ve Orta Asya."

"Ağabey, Musul ve Kerkük Misak-ı Milli sınırları içinde. Bu devleti kuranlar galip geldikleri halde koruyamadılar bu toprakları, şimdi biz nasıl geri alacağız?"

"Geçmişte yapılan hatalara takılıp kalırsak bırak elli yıl sonrasını, yarını, bugünün sorunlarını çözemeyiz Yadigâr. Lozan'a nerden baktığın çok önemli. Türk tarihinin büyük zaferleri penceresinden bakarsan Lozan bir hezimettir, Sevr Anlaşması'ndan bakarsan büyük bir zafer."

"Tamam da ağabey, şimdi nasıl alacağız?"

"Yadigâr, mesele almak ya da vermek değil. Bir gece ansızın gireriz, ölürüz, öldürürüz ve alırız bize ait olanı. Ancak almaktan ziyade orada kalıcı olmak

önemli olan. Musul ve Kerkük'te bir ay kalmamızın bize ekstra maliyeti 100 milyon dolar ve maalesef bizim bunu sağlayacak gücümüz yok."

"Öyleyse..."

Yadigâr'ın sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Devletlerin dostları yoktur, çıkarları vardır. Biz bölgesel paktlar kurarak bölgedeki rüştümüzü ispat edip 'Bölgenin hamisi biziz!' diyeceğiz. Bölgede bunu yapabilirsek, Kafkaslar'da da Orta Asya'da da söz sahibi oluruz. Bunu başaramazsak kimse bizi hesaba katmaz. Türkiye'nin süper güç olabilmesi için önündeki en büyük engel terör. Dağdaki üç beş çapulcudan bahsetmiyorum. Onlar büyük devletlerin paravan şirketi. PKK, bölgedeki uyuşturucu kaçakçılığının bekçi köpeği. İran, İsrail'in kontrolünde, Rusya'nın yanında. Irak, ABD'nin... İngilizler perde arkasındaki güç. Almanya, ABD'nin müttefiki ve bu toprakları diğerlerine nazaran daha iyi bilen bir devlet. Şimdi amaçları ülkemizi kaos düzenine sürükleyip, sonraki dönemlerde güçsüzleştirip Türkiye ile İran'ı kafa kafaya vurdurmak. Bölgede yeniden Sünni-Şii savaşı çıkarmak isteyecekler. Yavuz Selim ile Şah İsmail dönemindeki gibi."

Erdeniz konuşulanlardan ikna olmuş gibiydi, acele etmese Han konuşmasına devam edecekti.

"Bize düşen görev nedir?"

Han, oturduğu yerden kalkıp pencereye doğru yürürken konuşmasına devam ediyordu:

"Bize düşen görev; son kurşunumuza, son damla kanımıza kadar savaşıp gerekirse bu uğurda can verip şehadete ulaşmak. Ben sağlık sorunlarım nedeniyle bir süre hastanede olacağım. Sizin göreviniz ise bir ay önceki gibi tilki uykusuna yatmak. Uyur gibi yapıp her şeyi kontrolümüzde tutacağız. Beş bin yıllık devletiz. Daha önce Ötüken'de, Horosan'da, Malazgirt'te, Söğüt'te, İstanbul'da toplanıp devlete yön verenler, şimdi Ankara'da toplanıyor. Uykuya çekilmek için Ankara güzel bir yer, hele bu mevsimde. Tadını çıkarın."

Masadaki herkesin yüzünde gergin bir tebessüm vardı.

"Eee, Buket, çaylarımız bitti."

"Hemen yenilerini getiriyorum."

Yeni çaylar masaya servis edildi. Han, belki de ofise ilk geldiğinde yapması gerekeni şimdi yapıyordu.

"Derviş, bize Müslüm Baba'nın emanetidir. Hastanede kaldığım süre boyunca benimle olacak. Bana Derviş üzerinden ulaşabilirsiniz."

Odada olan herkes Derviş'i başıyla selamladı. Han, gözüyle Yadigâr'a işaret çaktı. Odadan önce Han, ardından Yadigâr çıktı. Ofisin çocuk parkına bakan balkonuna geçtiler. Han, sigarasını önce Yadigâr'a ikram etti, ardından kendisi yaktı.

"Ağabey, bu hastalık işi canımı sıkıyor."

"Can sıkacak bir durum yok Hasan. Herkesin imtihanı farklı."

"Ağa, seni hastanede öldürecekler, anlamıyor musun?"

"Hastaneye yatmasam belki beni sana öldürtecekler Yadigâr. Kaderimiz ne ise onu yaşayacağız, her şeyin önüne geçemiyoruz bu hayatta. Ölüm de böyle yazılmışsa, kaderimizse, biz de böyle ölürüz kardeş."

Han'a yürekten bağlıydı Yadigâr, o "öl" dese düşünmeden ölürdü.

"Ağabey, içerde Hatice deyip patavatsızlık yaptım, hakkını helal et."

"Konuyu açtığın iyi oldu Yadigâr. Ben de seninle onu konuşacaktım."

"Buyur ağabey."

"Hâlâ bizim elimizde mi?"

"Evet, ağabey."

"Güzel, onu karanlık bir odaya kapatın. İçeriye bir iğne ucu kadar ışık girmesin. Yemeklerini dahi plastik kaplarla verin. İlk gün yemek yok, sadece su verin. İkinci gün bir saat aralıklarla yemek verin. Üçüncü gün tek öğün yemek verin. Aklından zaman kavramını silelim. Bütün bildiklerini unutsun. Bir hafta sonra bırakın, bakalım neyi hatırlayıp nereye gidecek. Bize gelirse yaşatırız, onlara giderse gittiği yerde hepsini yok ederiz.[21]

21 Kurtlar Vadisi 2006, Pana Film. 81. Bölüm'den alıntı yapılarak yazılmıştır. http://www.panafilm.com/tr/

Yadigâr hüzünlenmişti Han'ın bu haline, sesi titriyordu.

"Nasıl emredersiniz efendim."

Yadigâr'ın kendisine "Efendim" demesine alışkın değildi Han, tekrar samimiyeti yakalamak için Yadigâr kod adıyla değil de ismiyle hitap etti.

"Hasan, Müslüm Baba'nın mezarından bir parça ve Hatice'nin saçından birkaç örnek alıp otopsi ettirebilir misin?"

"Otopsi kolay da ağabey, neden?"

"O kısmını hiç sorma Hasan. Hatice, Müslüm Baba'nın kızıymış."

Şaşırmıştı Hasan:

"Ağabey, kim demişse seninle kafa yapmış. Olur mu öyle şey?"

"Öyle de olsa, diğer türlü de olsa kararımızı uygulayacağız Hasan, ya devlet başa ya kuzgun leşe..."

Şaşkınlığı dağılmış, hüznü yeniden yüzüne çökmüştü Yadigâr'ın.

"Ağabey sen Hatice'yi sevmedin mi?"

Han, tüm vücuduyla döndü Yadigâr'a.

"Bizim tek sevdamız var, ay yıldızlı bayrağımız. Biz, aşkı vatan bildik."

Mustafa Kemal, halife olmak istiyordu...

Hastane koridorları gündüzlere göre gece daha sessiz oluyordu. Oradan oraya koşturan hasta yakınları yoktu, belki ondandı. Gündüz boyu hastalığın verdiği ağrılar insanları yoruyordu, belki de ondandı. Ama bir şekilde sessiz geçerdi hastane geceleri. Derviş'in odanın kapısını tıklattığı şu an sessizlik bozulmuştu. Elindeki "Heyet" kitabını yan tarafta duran hasta masasının üzerine koydu, masanın üzerinde duran sudan bir yudum aldı.

"Derviş, seni de yorup sana yük oluyoruz."

"Dostun dosta yükü olmaz beyim. Ben sizin gibi devletine hizmet eden birine yardımcı olabiliyorsam kendimi bir parça nasipli sayarım."

Han, bileğinde takılı olan kelepçeyi gösterdi.

"Bizim nasibimiz de bu Derviş."

"Boynuna ilmek asılmasından iyidir beyim. Nice suçsuzlar boynunda urganla göçtüler öbür tarafa. Biz bilezikle kurtarırsak iyilerdeniz. Yeni dünya düzeni dedikleri şey gerçekten çetin işliyor. Bak işte beyim,

yanı başımızda Suriye var. İslam ülkesi. Kaç yıldır ne ezan duyabiliyorlar ne namaz kılabiliyorlar. İmkânı olan ülkesinden kaçıyor, sığınmacı oluyor. Peki, imkân bulup kaçamayanlar? Biz ülke olarak kapılarımızı açtık, dünya bizi beş yüz yıl öncesiyle hatırladı. İspanya'da zulüm gören Yahudileri, Seferadları İkinci Bayezid Han İstanbul'a getirdi. Şimdi Suriyeli kardeşlerimiz geliyorlar. Evet, şu kabul edilebilir: Devlet olarak daha sistemli bir şekilde ülkemize getirebilirdik onları, yardımlarımızı daha düzenli ve güzel bir şekilde yapabilirdik. Bu tartışılabilir, ancak 'Gitsinler memleketlerine, savaşsınlar' deyip daha sonra da sosyal medyada gelemeyen çocukların ölüm videolarını paylaşmak ikiyüzlülükten öte alçaklıktır."

Derviş ilk defa böylesine sinirlenmişti.

"Evet, daha sistemli bir şekilde getirilebilirlerdi. Mesela çocuk ve bakıma muhtaç olan yaşlılara öncelik tanınabilirdi. Sınıra yakın bir yerde toplama kampı oluşturulur, kayıt altına alınır, o kamptan çıkarmamak gibi tedbirler de alınabilirdi. Güvenlik seviyesi yüksek bir kamp, yemeğinden okuluna, hemşiresinden doktoruna kadar her şeyi içinde olan bir kamp yapılabilirdi. Ama bu başarılamadı."

"Beyim biz Hz. Hüseyin'i Kerbela'ya, Sultan Muhammed Alparslan'ı Malazgirt'e yürüten sebepleri çabuk unutuyoruz. İslam coğrafyasını düşün beyim, nasıl yangın yerine çevirdiler? İçimize Lawrence'lar

soktular, birbirimize düşürdüler bizleri. Mısır, Libya, Afganistan, Irak, Suriye, Arakan, Bosna, Kosova, Kırım... Buralar zengin topraklara sahip olmalarının dışında hep İslam'ı seçmiş devletler. Bugün sen diyebilir misin Irak ayağa kalksa Ümmet-i Muhammed'in dertleri biter, diyebilir misin Mısır ayağa kalksa Ümmet-i Muhammed kurtulur? Diyemezsin beyim. Arakan'da çocuğu emziremeyen annenin gözü Türkiye'de; Suriye'de çocuğuna ilaç bulamayan babanın gözü Türkiye'de... Ah biz bir ayağa kalkabilsek! Yeniden Ümmet-i İslam'ın sancaktarı olabilsek. Ne bu ülkelerde zulüm kalır ne de başka memleketlerde."

"İnşallah o günler de gelecek Derviş. Bu millet Allah'ın kendisine vermiş olduğu görevi yeniden hatırlayacak."

"Sancak düştüğü yerden kalkar beyim. Hilafet sancağı en son İstanbul'da dalgalandı. Gün geldi sancak indirilmek zorunda kaldı. Hani sözüm ona softalar Mustafa Kemal'i hilafeti kaldırdığı için dinsiz ilan ediyorlar ya... Hiçbiri de İngilizlerin ve Almanların hilafet üzerine kurdukları oyunlardan söz etmezler. Aslına bakarsan hilafet de kaldırılmış değildir beyim."

"Nasıl yani?"

"Beyim, son halife kimdir?"

"Abdülmecid Efendi."

"Peki, Abdülmecid Efendi'ye hilafet makamını kim teslim etti?"

"Bildiğim kadarıyla meclis verdi."

"Aynen dediğin gibi beyim. Biz sanırız ki beyim, hilafet bizlere Yavuz Selim Han'ın Mısır'ı fethinden sonra geçti."

"Evet."

"Ama gerçek bu değil beyim. Türklere hilafet makamı, Abbasi halifesinin Tuğrul Bey'e sığınmasıyla geçmişti zaten. Yavuz Selim'in seferi bu makamı sadece tescil etti. Sultan Fatih birçok fermanında bu unvanı kullanmıştır. Eğer Mustafa Kemal hilafeti kaldırmamış olsaydı, İngilizler 'Hilafet Arapların hakkıdır' diye yeni bir isyan çıkaracaklardı. Şerif Hüseyin de İngilizlerin halife adayıydı. Bu tehlikeyi Sultan Abdülhamid görmüş olacak ki bir dönem Şerif Hüseyin'i İstanbul'da yanına çağırıp kontrol altına aldı onu. O tahttan indirildikten sonra, Şerif Hüseyin, Arabistan'a gittiğinde İngilizlerin altınları ve verdikleri sözler onu kendinden geçirdi. Yeni kurulmuş devlet birçok sorunla uğraşırken, halifeliğin sorun olacağını düşünüp bu makamın adını değiştirdi. Kaldırılan hilafet makamı değildir. Kaldırılan Evkaf ve Şeriyye makamıdır. Onun yerine de kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı'dır. Şimdi bu makamda Mehmet Görmez Hoca oturuyor. Adam diğer diyanet işleri başkanlarının aksine çok faal. Türki Cumhuriyetlere, Müslümanların yaşadığı topraklara

gidiyor; bu sebeple ki birileri kendisinden rahatsız. Unutmadan, müttefiklerimizin şimdilerdeki halife adayı da belli: Fethullah Gülen. Fırsatını buldukları anda halifeliğini ilan edecekler."

"Dur Derviş, dur, serin gel. Benim devreleri yakma. Yani biz yıllarca uyutulduk mu? Gülen nasıl halife olacak, hele şu dönemden sonra?"

"Aynen öyle beyim. Bugün meclis toplansa ve ben hilafet makamını yeniden yasal hale getirdim dese kimse 'Yapamazsın!' diyemez ama halifelik için biat gereklidir.[22]

Gülen'e gelince; Türkiye'yi düşürdükleri an, Gülen'e hilafet kaftanını giydirip gerekli olan biatı alırlar beyim. Yavuz Selim'in giydiği kaftana sahip çıkın yeter."

"Ne biatı?"

"Beyim, bir insanın halife olabilmesi için İslam ulemalarının toplanıp o kişinin ilmini, bilimini, hilmini kabul etmeleri lazım. Bunun için de sancağın yere düştüğü son kalenin en eski ibadethanesinde yapılması lazım. Sancak nerde düştü?"

"İstanbul."

---

22 Merhum Aytunç Altındal'ın 3 Şubat 2013 tarihinde Haber Türk kanalında katılmış olduğu Tarihi Gizemler ve Sırları isimli programdan alıntı yapılmıştır.
https://www.haberturk.com/tv/programlar/video/oteki-gundem-3-subat-2013-tarihi-gizemler-ve-sirlari-15/83073

"İstanbul'da en eski ibadethane neresi?"

"Ayasofya."

"Sen bu işi biliyorsun beyim. Gel sen bunu bizim softalara anlat."

"Peki, Derviş, senin bu anlattıklarını bizim sözde aydınlarımız bilmiyor mu?"

"Bilmez olurlar mı beyim?"

"Niye bunları anlatmıyorlar insanlara?"

"Beyim, onlar bunları anlattıkları zaman para kapıları kapanacak. Birileri çıkacak Mustafa Kemal tüccarlığı yapacak, birileri çıkacak Abdülhamid Han tüccarlığı yapacak ki para kazansın. Ülkede suni gündem oluşsun, gelecek nesiller de geçmişlerine küfrederek büyüsünler. Zaten gençlerimizin beyinlerini hep böyle boş işlerle meşgul ettiler. Hep nefret tarihçiliği yaptırdılar."

"Sen ne diyorsun peki?"

"Ben diyorum ki beyim, bu kişiler günahlarıyla sevaplarıyla insanlardır her şeyden önce. İkisi de bizim değerimizdir, bizimdir. İkisi de memleketi için canlarını defalarca ortaya koymuşlardır. Şimdi ebediyete gittiler. Yaptıkları, yaşadıkları kendileri ile Rab'leri arasında, hesabını da görürler. Ama onlara bugünden bakıp birini şeytana, diğerini Deccal'e benzetenlerin ahireti ne olacak?"

"Ahiret işlerini bana sorma Derviş."

"Beyim, herkes İttihatçılar der ama kimse Said Nursi'nin, Mehmet Akif'in Sultan Abdülhamid'e muhalefetini anlatmaz. Hatta Akif kadar kimse Abdülhamid Han'ı sert şekilde eleştirmemiştir. Ve yıllarca onlar da farkına varmadan arada bu hataları yaptılar. Akif Abdülhamid'e baykuş dedi, hayvan dedi hatta şeytan dedi şiirlerinde ne yazık ki. Haa sonradan bir iki pişmanlık mısrası yazdı belki ama o da yeterli değil ve onu da Abdülhamid Han için mi yazdı bilmiyoruz. Yani tarih bize hep eksik ve yanlış anlatıldı."

Tebessüm ediyordu Han, bildiklerini tasdik ettirmenin mutluluğunu yaşıyordu.

"Peki, Mustafa Kemal için ne düşünüyorsun?"

"Beyim, Mustafa Kemal, Osmanlı devlet kültürüyle yetişmiş bir Osmanlı subayıdır ve Mustafa Kemal her şeyden önce insandır. Günahı sevabı beni ilgilendirmez. Allah ile kulu arasına girilmez beyim. İtalyan bir gazeteci sorar: 'Atatürkçülük adıyla yeni bir akım başlattınız, ne düşünüyorsunuz?' Mustafa Kemal cevap verir: 'Atatürkçülük, Atatürk'ün yaptıklarından daha fazlasını yapmaktır.' Dön, bizim sözde Atatürkçülerimize bak beyim. Cebinde ne kadar Atatürk resmi varsa o kadar çok seviyor Mustafa Kemal'i. Zaten bu memlekette kim bir şeyi seviyorum diyorsa, onu en çok sömüren, itibarsızlaştıran, sevdiğini iddia edenler olmuştur."

Derviş önünde duran bardaktan bir yudum su

alarak boğazını temizledikten sonra konuşmasına devam etti:

"Bu ülkede Atatürkçü'yüz diyenler, bu ülkeyi götürüp dış güçlere köle etmişlerdir. Milli harp sanayisi kurulurken Mustafa Kemal'e karşı gelenler de Atatürkçü'ydü. Mason localarını, kulüplerini Atatürk kapatırken vefatından sonra tekrar açıp vergiden muaf edenler de Atatürkçü'ydü. Mustafa Kemal'in hayatında birçok yol ayrımı vardır ama hayatını incelediğimiz noktada hayatını Lozan öncesi ve Lozan sonrası olarak ikiye ayırmak mümkündür. Lozan öncesi Mustafa Kemal'e baktığımızda hayatının merkezine İslamiyet'i koymuş bir Mustafa Kemal görürüz. Kazım Karabekir Paşa'nın tabiriyle 'kendini hilafet koltuğuna' hazırlayıp, resimlerinin altına 'Ben halife olacağım' diyen bir mümin ki ilk meclisin açılış bildirisi[23] bunun en bariz örneğidir. Lozan sonrasına baktığımızda ise İngilizlerle içli dışlı olan İnönü'ye

23 Birinci TBMM'nin açılış metni (kısaltılmış hali): Vatanın istiklali, yüce saltanat ve hilafet makamının kurtarılması gibi en gerekli ödevleri yerine getirecek olan Millet Meclisi'nin açılış gününü cuma gününe tesadüf ettirilmekle, bu kutsal günün hayrından faydalanma ve tüm milletvekilleriyle Hacı Bayram Veli'nin arınmış camiinde cuma namazı kılınırken nurlu Kur'an ve salâta sığınılacaktır. Namazdan sonra Sakal-ı Şerif ve Sancak-ı Şerif alınarak meclis binasına gidilecektir. Meclise girmeden evvel dua okunacak ve kurban kesilecektir. Bu nümayişte, camiden başlayıp meclis binasına gelinceye kadar kolordu kumandanlığınca askeri birliklerle özel hazırlık yapılacaktır.

ipleri kaptırmış bir Mustafa Kemal görürüz. Sormak istediğin, yapmış olduğu devrimlerse eğer, bazıları tartışmaya açıktır ancak Mustafa Kemal'in devrimlerinden en sakıncalı olanı harf inkılabıdır."

"O niye Derviş?"

"Beyim, bugün hükümet çıkıp bundan sonra dilimiz Türkçe değil, Fransızca dese ne olur?"

"Ülkede kaç kişi Fransızca biliyor ki Derviş? Hem bu kararı almak için yanardağ gibi yürek olması lazım adamda."

"İşte beyim, o dönemde de bu hata yapıldı. Bir gecede yazım dili Latin harflerine çevrildi. O gün Osmanlıca[24] okuma yazma bilen insanlar da cahil oldu. Sen bakma bizim aydınların o dönem okuma oranı şu kadardı demelerine. Bir gecede bu milletin geçmişiyle olan bağı kesildi. Ha diyeceksin ki 'Derviş zaten okumayı seven bir millet değiliz biz.' Onda da haklısın beyim. Ama en çok okuması gereken millet bizim milletimiz, en çok okuması gereken ümmet bizim ümmetimiz beyim. İlk emri 'Oku! olan İlahi Kitap'a inanan ümmet okuma, anlama ve teknoloji konusunda dünya sıralamasında en sonda beyim. Bu ne yaman bir çelişkidir?"

"Haklısın da Derviş, sen bu konulara nerden merak saldın?"

24 Osmanlıca terimi ilk defa 1780 yılında Fransızca sözlükte "Osmanlı Türklerinin konuştuğu Türkçe" olarak geçer.

"Beyim, kendi ülkesi için çalışmayan bireyler ve beyinler gün gelir başka ülkeler için çalışırlar. Kitabımız bize emrediyor 'Oku!', 'Araştır!', 'Sorgula!', 'Bul!', 'İnsanlığa faydalı ol!' Biz de kitabımızın tam tersine hareket ediyoruz. Kapatıyoruz kendimizi. Avrupa uzaya çıkarken biz 'Türbanlı okula girsin mi girmesin mi?' konusunu tartıştık. Şimdi de bu haldeyiz işte."

Beyim Robespierre, Fransa'da terör döneminin kurucusu, haftayı on güne çıkardı, pazar gününü dini gün olduğu için kaldırdı, ayların ismini değiştirdi ama Fransızca'ya dokunmadı. Stalin de komünist devrim yaptı ama o da dile dokunmadı. Keşke o dönem bütün camilerimiz yıkılsaydı, bütün mescitlerimiz yakılsaydı da dilimize dokunmasalardı beyim. Camilerimizi yeniden inşa ederdik ama harf devriminin verdiği zararı hâlâ atlatamadık.[25]

Derviş o gece daha neler anlatmıştı. Kanuni Sultan Süleyman'ın Martin Luther'e verdiği desteği, Fransızlara ve Venediklilere verdiği kapitülasyonların sebebini, İngilizler ile Rusların Reval buluşmasını, Osmanlı topraklarının nasıl paylaşıldığını, Sultan Abdülhamid'in ayırdığı kiliseleri İttihatçıların

25 Prof. Mustafa Çalık Hoca'nın TRT-1 kanalında katılmış olduğu Pelin Çift ile Gündem Ötesi programının 16. Bölümü'nden alıntı yapılmıştır.
https://www.trt1.com.tr/programlar/pelin-cift-ile-gundem-otesi/bolum/16-bolum

birleştirmesini, birleşen kiliselerin Balkan Savaşı'na sebep olmalarını... Ancak Han bunları duymuyordu, çoktan uykuya dalmıştı. Derviş, Han'ın üzerine battaniyeyi çekti.

***

Güneş daha güzel doğmuştu bu sabah. İlaçların etkisiyle uykuya dalan Han, nöbet değiştiren hemşirelerin konuşmaları üzerine uyandı. Nermin Hemşire, Tuğba Hemşire'ye nöbeti devrediyordu.

"Hastamızın ilaçlarını yaptım, saatlik nabız ve ateş ölçümleri var. Saat birde serum var, onu uygularsın."

Nermin Hemşire, konuşurken hastanın uyandığını fark etti.

"Günaydın, nasılsınız?"

Üzerinde sabah mahmurluğu olan Han:

"İyiyim" diyebildi sadece.

Derviş'in oturduğu kanepede uyuduğunu gördü. Nermin Hemşire tebessüm ederek;

"Ben nöbetimi devrettim ama arkadaşınız uyku nöbetinden kurtulamadı. Tekrar geçmiş olsun, iyi günler." dedi.

"İyi günler hemşire hanım."

Hemşireler odadan çıkarken, Derviş de kendisine gelmeye başlamıştı. Bu sırada içeriye temizlik araba-

sıyla Salih Efendi girdi. Her zamanki gibi temizliğini yaptı. Hastasının yastığını değiştirdi, şifalar dileyerek çıktı odadan.

"Ooo, günaydın Derviş Baba."

"Hayırlı sabahlar beyim."

"Her sözüme değişik bir söz demesen olmaz değil mi Derviş?"

"Olmaz beyim, olmaz. Bu bize yakışmaz. Ne güzel lisanımız, konuşma adabımız vardı bizim. Ne zaman Batı'nın tuzağına düştük, kendimizden uzaklaştık. Hayırlı sabahlar yerine hava raporu verir gibi, havanın açık olduğunu bildirir gibi başlıyoruz günümüze. Evden çıkarken Allah'a ısmarladığımız sevdiklerimize, şimdi 'bay bay' diyoruz. Hoş, şimdi o dev gibi binalarda millet birbiriyle de konuşmuyor ya."

Derviş'in söylediklerine hak verir gibiydi Han, lisan-ı haliyle.

"Misal beyim. Devlet-i Aliyye zamanında 'şifa+hane' demişler buralara. Şimdi biz şifa aradığımız yere 'hasta+hane' diyoruz. Şifaya vesile olan kişiye 'hekim' demişler, biz 'doktor' diyoruz. Tamam, kelimeler birbirini karşılıyor. Öyleyse neden 'başhekim' yerine kimse 'başdoktor' demiyor. Bir milleti devlet yapan en büyük özellik dildir. Dil milletin ruhudur, beyim. Bir milletin kültürünü kontrol etmek, o milletin dilini kontrol etmekle; bir milleti imha etmek

ise nesilleri mazisinden, tarihinden ve bilhassa milli ve manevi değerlerinden koparmakla mümkündür."

"Haklısın da Derviş, teknoloji dediğin melanet, kendi dilini üretiyor artık."

"O bile hatalı beyim ama ben ondan bahsetmiyorum. Viyana'dan Çin Seddi'ne kadar ikinci bir dile gerek olmadan yolculuk yapabilmek için gerekli olan tek dil Türkçe'dir. Biz dilimizi dünyaya yaymak yerine kendi ülkemizde konuşmaktan utanıyoruz. İki yüz elli kelimelik İngilizce, 'evrensel dil' olarak yutturuluyor beyim. Dil konusunda da edebî eser yazmak yetmiyor. Ne kadar güçlüysen teknoloji ve ekonomi olarak dilin o kadar yaygın hale geliyor. Bak memleketin her yerinde yabancı dil okulları açılıyor. Hadi onlarınki ticaret. Bizim okullarımıza, Milli Eğitim Bakanlığı'mıza ne demeli! Dördüncü sınıfta başlıyor İngilizce eğitimi. Üniversite, yüksek lisans, doktoraya kadar devam ediyor. Sonrası tatil İngilizcesi, tatil Rusçası hepsi o kadar. Oysa evvelki zamanlarda Türkçe'yi bilmek ayrıcalıktı, Türkçe'yi bilen entelektüel sayılıyordu."

Han son kelimesine kadar hak verdiği Derviş'e son cümlesinden sonra gülmeye başladı.

"Gülersin tabi beyim. Bilgi, birikim sahibi demek yerine entelektüel dediğim için gülersin."

Kapı tıklatıldığı anda odada bulunanlar ister istemez toparlandı. Han kelepçenin üzerini örttü. Gelen Dr. Büşra'ydı.

"Bakıyorum da hastamızın keyfi yerinde."

"Sayenizde doktor hanım."

Dr. Büşra, hastasının takiplerini kontrol etti.

"Takiplerinizde aksi bir durum yok ancak kullanmanız gereken bir ilaç daha ekledim. Öğle yemeğinden sonra mutlaka almanız lazım."

"Tamam, doktor hanım."

"Geçmiş olsun."

"Sağ olun."

Dr. Büşra, Derviş'e dönerek;

"Bir de bugün için ziyaretçileriniz varmış, polis arkadaşlar söylediler. Sizden ricam kendinizi yormamanız ve mümkün olduğunca tokalaşmayınız, malum virüs aylarındayız."

"Dikkat edeceğim hekime hanım. Dostumuzun sağlığı bizim için her şeyden önemlidir."

"İyi günler."

"Gününüz hayır olsun."

Derviş'in verdiği cevaplar Dr. Büşra'nın canını sıkmış gibiydi. Belki de şaşırmıştı. Meslek hayatında uzun zaman sonra birisi ona "hekime" diye hitap etmiş olabilirdi. Hele ki son söylediği cümle, anlamsız gibiydi sanki. Kimse artık böyle konuşmuyordu. Çevresinde gitmiş olduğu mekânlar aklına geldi. Hepsinin ismi yabancıydı. Sokaklara verilen isimler,

yükselen dev alışveriş merkezlerinin isimleri yabancıydı. Yer gösteren, yön gösteren tabelaların sağında solunda İngilizceleri de yazıyordu. Aklına bu yaz gittiği Brezilya geldi. Uluslararası havaalanında bile sadece kendi kullandıkları dil olan Portekizce yazıyordu. "İlginç" dedi, diğer hastalarını ziyarete devam etti.

Derviş uyuduğu koltuğu düzeltiyordu. Han'ın aklında ise Salih Efendi'nin yastığın altına bıraktığı mektup vardı. Kapıdaki seslere kulak kesildi. Askerlerin bot vuruşlarını duydu, belli ki gelenler rütbeli kimselerdi. Az sonra odanın kapısı açıldı. İçeri uzunca boylu, saçlarına hafif aklar düşmüş, siyah kıyafetli biri girdi. Han'ın ağzından boşluğa "Çeri" sözü döküldü.

"Selamünaleyküm ağalar" derken kapının iyice kapandığından emin olmak ister gibiydi. Han toparlanırken, Derviş ise tüm vücuduyla kapıya dönüp aldı selamı. Çeri, elinde tuttuğu siyah poşeti gösterdi.

"Sana Kato Dağı'ndan alıç getirdim beyim. Bir de selam getirdim uzaklardan."

"Önceden kelle getirirdin, kulak getirirdin."

"Yaşlandık beyim."

"Selam kimin?.."

"Börü'nün."

"O yaşıyor mu?"

"O, dağdan inerse ölür beyim."

"İnmesin, inmesin. O inerse dağda çakal çoğalır."

Çeri, elinde tutmuş olduğu alış dolu poşeti Han'a uzatırken;

"Hastanede yediğine, içtiğine, ilaçlara dikkat etsin" dedi.

"O niye?"

"Vaktiyle Gladyo'nun kırmızı çizgisini geçenlerin hepsini bir ilaçla kanser, şeker hastası ettiler beyim. Sizin yaptığınız operasyon da onlara atılan en büyük şamarlardan biri oldu. Biz sesini Kato'dan duyduk. Keşke yanınızda olup yardım edebilseydik."

"Aradan geçen bir şey yok. Bin yıldır onlar hep geliyorlar ve biz onların her zaman gidişlerini seyrediyoruz da... Sen oradan buraya geçmiş olsun demek için gelmedin değil mi?"

Çeri, Derviş'i işaret ediyordu.

"Arkadaş kim?"

"Merak etme, senin benim gibi yemin etmiş bir vatansever. Rahmetli Başkan'ın emaneti. Sırrını kalbine, kalbini ruhuna teslim etmiş bir alperen."

"Tamam, o zaman. Beyim bölgede değişik gelişmeler oluyor. Adam başına düşen yabancı ajan sayısı ondan fazladır. Alman'ı, İngiliz'i, Rus'u, Amerikan'ı... Hepsinden var ve bu devletler tarihte görülmemiş

şekilde bölgedeki terör örgütlerine silah, mühimmat ve para sevkiyatı yapıyorlar. Biz bunları rapor ettiğimizde, öldürüp el koyalım dediğimizde; gelen emirlerle geri çekilmek zorunda kalıyoruz. Bölgeyi bilen bizleri operasyona göndermek yerine, eline yeni silah almış Mehmetçikleri gönderiyorlar. O yiğitler de bir bir toprağa düşüyor."

"Allah rahmet etsin hepsine."

"Âmin beyim."

"Eee, geliş sebebin bu da değildir..."

"Beyim, bugün Ankara'ya İranlı bir nükleer füze uzmanı giriş yaptı. Farad Hüseyin."

"Özelliği nedir bu adamın?"

"Bu adam İran'ın nükleer silahlanmada en etkin adamı, özel bir uçakla geldi bu sabah. Rezervasyonu biri MOSSAD, biri MI6 olmak üzere iki ajan yaptı."

Han, bu ismi hatırlıyordu. Ahmet Serkan'ın öldürülmesi dosyasında okumuştu ismini.

"Bu adam, önce Pakistan'ın nükleer sistem kurmasında uluslararası temasları sağlayan kişi. Önceleri ABD'nin altın çocuğuydu. İngiltere'nin Hindistan'da nükleer yapılanmasını kontrol etmek için Pakistan'daki çalışmalarına hiç karışmadılar. Hatta desteklediler. Hüseyin, bilgisini parayla satmaya başlayınca ABD'nin ölüm listesine girdi. Ancak ABD'nin Avrupa'daki atı olan Almanlarla yakınlaşmasından sonra

yeniden altın çocuk olarak benimsendi. Bir dönem Türkiye'den öğrencileri olması kızdırdı Sam Amca'yı. Hüseyin'i öldürmek yerine Türk mühendisleri öldürüp adamı korkuttular. Hiçbir emperyal devlet, bölgede güçlü bir Türkiye istemez. Türkiye'nin nükleer silahı olan Pakistan'la yakınlaşmasının ve Pakistan'ın 'Türkiye'nin nükleer silahı yoksa Pakistan gibi kardeşi var' açıklamasının ardından Pakistan'ın göbeğinde bomba patlattılar."

"Beyim, sen bunları biliyorsan daha benim sana diyecek bir şeyim yok. Emri verirsen uygularız."

Han, köşede oturan Derviş'e döndü.

"Abdullah'a de ki mühendis arkadaşlara haber versin, hazırlansınlar. Çeri'nin koruması altında olacaklar. Yadigâr da arkadaşları kontrollü şekilde getirsin."

"Emredersin beyim."

"Bu adam, bölgenin en önemli adamlarından biri şu an. Yabancı devletler peşine düşmüş, biz alıp ikna edersek bize de çok faydası dokunur."

"İyi de beyim, adamı öldürecekler mi kaçıracaklar mı?"

"Adamı önce kaçırmak isterler, elinden kaçıranlar da öldürmek... Adam CIA tarafından kaçırılırsa İran -dolasıyla Rusya ve İngiltere- baskı yapacak 'Nasıl elinizden kaçırırsınız?' diye. Adamı biz kaçırırsak

CIA ortalığı ayağa kaldıracak, 'Türkiye, İran'ın nükleer silahlanmasını destekliyor' diye."

"Aynen öyle beyim. Biz harekete geçmezsek bu adamı sabaha çıkarmazlar."

Han, sıkıntılıydı. Olayın vahametini görebiliyordu. Başarılı olsa da olmasa da Türkiye'ye bedel ödeteceklerdi.

"Sen ne dersin?"

"Beyim, biz analitik düşünen insanlar değiliz. Bize çatış dersen çatışırız. Kararı sen vereceksin."

"Üstlerimle konuşmam lazım."

"Beyim, kimse taşın altına elini koymaz. Bu adamı bu akşam aldık aldık, alamadık geçmiş olsun. Başarılı olursak başımızı okşarlar, başarısız olursak başımızı kimseye bırakmazlar."

"Tıpkı 1 Mart tezkeresinde olduğu gibi Çeri. Irak'a gitmedik, ABD'nin başarısızlığının sorumlusu ilan edildik. Başımıza bir yıl sonra çuval geçirdiler. Yetmedi, askerlerimizi şehit ettiler. Yetmedi, PKK'ya yardım yaptılar..."

Çeri sinirlenmişti. Şöyle bir küfür savurdu dönemin yetkili personellerine, sessiz kalan genelkurmay başkanına.

"İki şekilde de bedel ödeyeceğiz madem, bu adamı kaldırıyoruz. Bakalım paçamıza kim saldıracak. Nerde kalıyor bu adam?"

"Tunalı'daki beş yıldızlı bir otele yerleşti beyim."

"Tunalı olmaz, şehrin göbeğinde kimle çatışacağımızı bilemeyiz. Ya otelde sessiz sedasız halledeceğiz ya da dışarı çıkmasını bekleyeceğiz. Derviş, mühendisler, öldürülen Ahmet Serkan'ın arkadaşlarıydı. Bu adamı tanıyorlar. İvedi bir şekilde getirin."

"Diyeceğin başka bir şey yoksa gideyim beyim."

"Çeri de seninle gelsin."

"Emredersin beyim."

Han, Çeri'ye döndü tekrardan.

"Sen bize alıç getirdin, biz de sana hediyemizi verelim."

Sağ tarafında duran komodinin çekmecesini açtı.

"Oradan iki numaralı telefonu al, bu telefonla sadece içinde kayıtlı olan beş kişiyle konuşabilirsin."

"Kim onlar?"

"Şifreli olarak kod isimleri mesajla iletilecek sana."

"Emredersin beyim."

Çeri ve Derviş odadan çıkarken odaya hemşire kıyafetiyle birisi girdi. Bu kişi Çeri'nin dikkatini çekmişti. Hemşire önce eldivenlerini taktı, sonra eline aldığı enjektöre ilacı çekti. Çeri kapıdan hemşireyi izliyordu. Han, içerdeki hemşireye sordu.

"Tuğba Hemşire yok mu? Hem daha iğnenin saati değil."

"Tuğba Hemşire ameliyata girdi, tedavinizi ben yapacağım."

İşte tam bu sırada hemşire, tepside bulunan enjektör ile ilaç çektiği enjektörü değiştirdi. Çeri kıvrak bir hareketle hemşireyi bileğinden kavrayıp iğneyi boynuna dayadı.

"Seni kim gönderdi?"

Hemşire yakalanmanın verdiği şaşkınlık içerisinde kekeleyerek konuşuyordu.

"Be, be... Ben hemşireyim."

Biraz daha yaklaştırdı iğneyi Çeri. İğne şah damarına girmek üzereydi.

"Durun, konuşacağım" dedi hemşire.

"Şimdi buradan çıkacağız ve sen bana her şeyi anlatacaksın. Herhangi bir aksi hareketinde kurşunu alnının ortasına gömerim. Anlaşıldı mı?"

Hemşire sadece kafa sallıyordu. Çeri, hemşirenin koluna girip odadan çıkarken, Han seslendi arkasından:

"Sait, sağ ol."

"Sen de sağ ol beyim."

Mektup

Ben Türk'üm, Türk esir olmaz!

Ben Türk'üm, Türk devletsiz olmaz!

Ben Türk'üm, Türk bayraksız olmaz!

Ben Türk'üm, Türk hürriyetsiz olmaz!

Muhsin Yazıcıoğlu

Başkan'a olan saygımdan dolayı onun sözleriyle başladım bu mektuba, belki bir Fatiha fazla okunmasına vesile oluruz.

Evladım,

Milletlerin de insanlar gibi yazılmış kaderleri vardır ve Allah'ın Türk milletine yazmış olduğu kader, zalime dur deyip mazlumu kurtarmasıdır. Görmüş olduğu düzensizliği düzene kavuşturmak, insanlığı felaha ulaştırmaktır. Unutma, senin ataların âleme nizam verebilmek için kendi canlarından vazgeçebilme erdemini göstermişlerdir.

Tarih boyunca hiçbir millet bizim sahip olduğumuz kadar şanlı bir tarihe sahip değildir, aynı za-

manda geçmişine bu kadar yabancı olan başka bir millet de yoktur. Tarih boyunca kurduğumuz devlet sayısı 117'dir. Bunu matematik hesabıyla bileşenlerine ayırırsak eğer; 38 devlet, 32 beylik, 16 imparatorluk, 17 hanlık, 10 cumhuriyet, 4 atabeylik kurmuşuz. Dünyada sürekliliği böyle yaşayan ve yaşatan başka bir millet yoktur. Bu sayede insanlık tarihi kadar geçmişe sahip olan bu milletin kurmuş olduğu devlet her zaman on sekiz yaşında kalmayı başarmıştır.

Tarih sahnesine Hun İmparatorluğu olarak çıkan milletin Osmanlı Padişahı III. Murat döneminde hâkim olduğu toprak bütünlüğü 23 milyon kilometrekare. Evet, yanlış okumadın, tam 23 milyon kilometrekare. Ancak o dönemi incelediğimiz zaman kimse çıkıp "Benim etnik kökenim şu veya bu" dememiş. Hepsinin gayesi tek vatan, tek bayrak altında huzur içinde yaşayıp huzuru başka topraklara taşımak olmuş. Bu birlik ve beraberlik onları dönemin süper gücü yapmış. Başlıya baş eğdirmiş, dizliye diz çöktürmüşler. Nerede yardıma ihtiyacı olan varsa hemen yanı başında olup ona yardım etmişler. TÜRK adını ilk kez kullanan Göktürk İmparatorluğu'nun kudretli hakanı Bilge Kağan'ın dediğince;

"Aç olan milleti tok kılmış, çıplak milleti giydirmiş, fakir olan milleti zengin kılmışlar."

Bugün kapımızı aynı niyetle çalmış olan masum bir halk var: Suriyeli sığınmacılar. Ve biz onları ülkemize alarak tüm dünyayı korku saldığımız geçmi-

şe götürdük. Güçlenmiş bir Türkiye, Çinlilere Mete Han'ı, Bilge Kağan'ı; İtalyanlara Atilla'yı; Romalılara Alparslan'ı, Fatih'i; kendini Müslüman sananlara Yavuz'u; Almanlara, Fransızlara Sultan Süleyman'ı; İngilizlere, Amerikalılara Mustafa Kemal'i hatırlattı. Bakarsın yakın zamanda Misak-ı Milli diyerek dünyaya yüz yıl öncesini hatırlatırız.

Kabul edilen Misak-ı Milli'de Musul, Kerkük, Erbil bizimdir. Halep, Telafer bizimdir. Batum, Nahcivan bizimdir. Varna, Selanik bizimdir. Gün gelir sınırlar değişir, yeni haritalar çizilir. Nasıl Suriyeli sığınmacılara yardımcı olmuşsak, bir gece ansızın Türk yurtlarına da gireriz. Ancak bunun zamanı var.

Han, evladım!

Antep'e "Gazi" unvanını verip sevinirken, Halep'in şehit oluşuna sessiz kalmak yakar insanı. Maraş'a "Kahraman" unvanını verirken Musul'a, Kerkük'e üvey evlat gibi davranılması kavurur insanı. Ve bizler bugün evimizde huzur içinde oturmak istiyorsak bölgemizde olan kargaşanın içinde mutlak suretle olmalı, oradaki mazlum halkın gözyaşını silmeliyiz. Etrafımız yangın yerine döndükten sonra yeni hedefin biz olacağını bilmeliyiz.

Anadolu kilittir, Ortadoğu ise dünyanın en zengin topraklarına yani Kafkaslar'a, Orta Asya'ya açılan kapıdır. Orta Asya'ya hâkim olan, dünyaya hâkim olur. Bugün Rusya'nın bize yakınlaşmasının sebebi

elli yıl sonrası içindir. Müttefiki Çin'in Doğu Türkistan'da yaptığı zulümler gözdağıdır.

Evladım,

Tarihin kaderinde belirgin noktalar vardır. Türk milletinin en önemli kader noktası ise kuşkusuz İslam diniyle tanışmasıdır. Evet, Türklerin töresinde zaten milli ve ahlaki değerler ön plandaydı, ancak İslamiyet'le beraber daha kutlu bir yolda bu değerleri korumayı ve başka insanlara bu değerleri anlatmayı kendilerine görev bildiler. Mensubu olduğun millet sayesinde, nice mazlumun gözyaşı dindi, binlerce zalim İslam ile şereflenip ahiretini kurtardı. İslamiyet'in kabul edilmesiyle, "Kızılelma Ülküsü" yerini Allah'ın adını her yere yaymak ve yüceltmek olan "İ'lây-ı Kelimetullah" inancına bıraktı. Peki, Kızılelma Ülküsü öldü mü? Elbette hayır. Kızılelma bir dönem Anadolu, bir dönem İstanbul, bir dönem Roma, bir dönem Viyana olarak değişkenlik gösterdi ancak İ'lây-ı Kelimetullah hiçbir zaman bu değişkenlikten etkilenmedi. Bu devirde inancımız yine İ'lây-ı Kelimetullah iken Kızılelma'mız Musul ve Kerkük oldu ve bu ülkümüz de devletimizden ziyade mazlum halkı refaha eriştirebilmek içindir.

Tarih geçmiş dönemle bizi tekrar sınarken, üzerimize yüklediği sorumluluktan kaçıp "Bize ne, Suriyelilerden!" diyemeyiz. Önce dinimize, sonra da tarihimize ve atalarımıza ters hareket edemeyiz. Hele ki ABD, İngiltere, Almanya, Rusya, İsrail ve Kanada

ajanları topraklarımızda ve komşu ülkemizde fink atarken, 900 kilometre sınır sahibi olduğumuz ülkeye sırt dönemeyiz. En azından insanlık adına...

Çünkü Türk, İslam'ın bin yıllık hâmisi, düşmanlarının korkulu rüyası, kirli oyunların usta bozucusu olan görev sahibi kişi demektir.

Fransız İhtilali'nden sonra ortaya çıkan fikir akımları, en çok etnik grubu bünyesinde barındıran Osmanlı Devleti'ni etkiledi. Osmanlı Devleti, şanlı Türk tarihinin ilim, bilim ve kültür alanlarında zirve noktasıdır. Modern Avrupa'nın banisi Sultan Mehmet Han'dır. Ancak gel gör ki Sultan Mehmet, İstanbul'u Avrupalıların elinden almasından ve Ayasofya'yı camiye dönüştürmesinden dolayı kin ve nefret ile anılmaktadır. Oysa Fatih, İstanbul'u teslim aldıktan sonra gayrimüslim halka inanış, yaşayış ve ticaret serbestliği vermişken, yıkılmış ibadethanelerini tamir ettirmişken...

Dünya bir şehir ise İstanbul o şehrin en güzel arsasıdır. Tabiatın güzelliğinin yanında hâlâ üç semavi dini barındıran kucaklayıcı yapıya sahiptir. Bunun içindir ki sürekli olarak tehdit edilmekte, bombalı terör saldırılarına maruz kalmaktadır. Üç semavi dini içinde barındıran yerler ise yine Müslüman coğrafyasıdır. Kudüs ve Beyrut da üç semavi dini yaşayan ve yaşatan şehirlerdi. Ancak bu topraklar Müslüman halkın nefes alıp vermesine dahi tahammül edemeyenler tarafından yerle bir edildi. Bugün bu toprak-

lar terörün yetiştiği şehirler olarak lanse edilmekte. Terör, kelime manasıyla "korku" demek. Peki, insanları İslam diniyle korkutmak en büyük terör değil mi? Kendisine suni terör saldırısı düzenleten ABD, bugün bu topraklarda İsrail'in yaptığı katliamlara meşru müdafaa hakkı diye ses çıkarmıyor. Aynı zamanda bölgedeki terör örgütlerinin de en büyük abisi konumunda: El-Kaide, IŞİD... Buradaki mazlum insanların duası ve gözleri ise Türkiye'de. Hiç kimse Avrupa'da, ABD'de, Çin'de veya dünyanın hiçbir coğrafyasında bizde olan hoşgörüyü ve anlayışı göstermez. Eyüp Sultan'ın bir ucunda kilise, diğer ucunda havra var iken, saymış olduğum ülkelerde devletler halkları inanışlarına göre gruplandırmışlardır. Almanya'ya çalışmaya giden soydaşlarımıza yaptıkları dün gibi akıllarımızda. Bizlerde bin yıllık kiliseler mevcut iken, Avrupa'nın göbeğinde yirmi yıllık camilerimizi yakanları unutmadık. Ezan sesini kısmak isteyen İsrail'i, minarelerimizden rahatsız olan Hollanda'yı unutmadık. Tüm ilahi dinler sevgi, ahlak, tevhit için gelmişken, bizimle insanların alıp veremediği ne olabilir ki! Sevgi yok, ahlak ara ki bulasın. Tevhit dediğin ise birlik... Söyleyebilir misin hangi din birlik, beraberlik ve dirlik içinde?

Bizim bir dinimiz var: İslam. Ama dön bak etrafına, İslam çizgisinden çıkıp İslam'ı ve insanların duygularını sömürerek ortaya çıkmış ne kadar yanlış düşünceler ve cemaatler var.

Bizde durum böyle de dünyada farklı mı? Hangi din parçalanmamış, bölünmemiş. Hıristiyanlık, Musevilik... Dünya üzerindeki en tehlikeli yapılanma ise Evanjelistler. Evanjelistlerin girmiş olduğu hiçbir toprak bugün saymış olduğumuz özellikleri taşımıyor. ABD Devlet Başkanı George W. Bush, dünya üzerindeki en önemli Evanjelist. Amerika'ya başkan seçildiğinde de bunu bizzat itiraf etti. 2008 yılına kadar George W. Bush dünyanın bir numaralı kişisi. Üçüncü bir dünya savaşının fitilini ateşleyen kişi. Dünya üzerinde yaşayan 500 milyon Evanjelist'in en önemli ruhani olmayan lideri olarak boy gösterdi. Ruhani liderleri ise Evanjelist Rahip Billy Graham. Belki de Bush'tan sonra yerine aday gösterilen Trump da...

Evanjelist kelimesi Yunanca "evangelicel" yani "iyi haberleri paylaşan kimse" anlamına geliyor. Onlara göre İncil, Tanrı'nın kitabı ve bu düşünceye inananlar kendilerini Armageddon Savaşı'na yani iyi ve kötü arasında yapılacak en son savaşa hazırlıyorlar. Dünyanın yok oluşunu izlemek yerine iyinin kazanması için son savaşı bekliyorlar. Dünyada yaşanan her şey, yapılan her savaş Tevrat'taki efsanelerde, İncil'de anlatılıyor. İsrail Vaat Edilmiş Topraklar'a sahip olmak ve günün birinde tüm Musevilerin İsrail'e dönerek Evanjelist olacağı inancıyla bir an önce Armageddon Savaşı'nın başlamasını istiyorlar. Böylece kurtarıcı olarak Mesih İsa'nın gelişini hızlandırmak

amaçlanıyor. Bunun için de dünya üzerinde yapmadıkları kötülük kalmıyor. Normal şartlarda Hıristiyanlar Yahudileri sevmez iken, ne oldu da Hıristiyan toplumlarda birden bire Yahudiseverlik doğdu.

Evanjelizm dünyayı yönetmeye aday olan küresel çetenin yani Hıristiyan Yahudilerinin uydurma dinidir.

ABD ve İngiltere'de 19'uncu yüzyılda ortaya çıkan Evanjelist hareket, ilk önce Hıristiyan din otoriteleri tarafından dikkate alınmasa da şu anda Hıristiyanlığın en güçlü kolu konumunda. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası güç kazanmaya başlayan hareket, dünyanın birçok yerine yayıldı.

Bütün yollar Ortadoğu'ya çıkıyor. Ortadoğu'ya çıkan tüm yollar ise Türkiye'den geçiyor. Evanjelistler yani Hıristiyan görünümlü Yahudiler var da Müslüman görünümlü Yahudiler yok mu? İlla ki varlar ve biz onları Sabetayistler olarak biliyoruz. 2001 krizinden sonra ülkeyi yönetmeye talip olmuş İsmail Cem İpekçi bir Sabetayist'tir. İsmail Cem, bir gazeteciyken TRT genel müdürlüğüne kadar yükselmiş, SHP ve kendi kurduğu Yeni Türkiye Partisi ile otuz yıl siyasetin içinde bulunmuş, kültür bakanlığı ve dışişleri bakanlığı yapmış bir kişi. İsmail Cem'in adı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde sürekli basına taşındı. Bir grup istedi ki cumhurbaşkanı o olsun. İsmail Cem'in babası İhsan İpekçi, Türk sinemasının ilk otuz yılına damgasını vurmuş biri. Kuzeni Abdi

İpekçi ise Türk basınının en önemli figürü. İpekçi ailesi 1492 yılında Endülüs İslam Devleti yıkılınca, oradaki Haçlı zulmünden kaçıp İslam'ın merhametine, Osmanlı'nın şefkatine sığınmış ve Selanik'e yerleştirilmiş bir aile. İpekçizâdelerin son gözdesi ise modacı Cemil İpekçi...

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra da etkisini devam ettiren akımlara kapılıp gidenlerin bir kısmı "Ümmetçilik" fikrini benimserken, diğer kanat "Türkçülük" fikrinde yer tuttu. Müslümanlığı Türklük'ten koparmanın tam zamanı geldi diye düşünenlere fırsat doğmuşken, bir kısım çıkıp "Osmanlıcılık" düşüncesini başlatıp dağılmayı önleme gayretine düştü.

Şimdi kendimize şunları soralım:

Biz tarih boyunca Türk'üz. Neden yüz yıl önce çıkarılmış bir akıma uyup Türkçü olalım?

Biz kalubeladan beri Müslüman'ız. Neden yüz yıl önce çıkarılmış bir akıma uyup ümmetçi olalım?

Bir dönem Avrupa'da dinini değiştirip Müslüman olan kişiye Türk oldu denirdi. Oysa içi boşaltılmış ideolojilerle Türk'ü İslamiyet'ten koparıp Müslümanları başsız ve korumasız bırakmayı hedeflediler. Bunu da Sultan Abdülhamid'i tahttan indirerek başardılar. İslamiyet ve Türklük birbirine bu kadar karışmışken, o dönemde Fransa'ya giden ve kendisini "Beyaz Türk" olarak İslamiyet'ten soyutlamış

insanların torunları bugün de varlar. Ve bu Türkçü olduğunu ifade eden "Beyaz Türkler" İslami hayat yaşamayı "Araplaşmak" olarak kabul ediyorlar. Kendisini ümmetçi olarak ifade edenler ise milletini sevdiği için bir insanı kolaylıkla dinden çıkarıp ırkçı ve faşizan olarak adlandırıyorlar. İslamiyet'e ve Türk töresine aykırı olan bu durumda biz ne yapacağız? Dinimizi mi değiştireceğiz yoksa milletimizi mi inkâr edeceğiz?.

Biz, Vatikan ve Yahudi toplumlarına karşı ümmetçi; Anadolu topraklarında ve dünya coğrafyasında yaşayan soydaşlarımızın olduğu her yerde Türk olarak, Türkçü olarak, Türkiye olarak orada olmalıyız. Bu bize hem dinimizin hem de töremizin emridir.

Mustafa Kemal'in dediği gibi Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına, Türk milleti denir.

Ülke sınırlarımız içerisinde olaylara, ırksal değil, millet olarak bakmalıyız. Biz Arnavut olan Mehmet Akif'i, Sudanlı Zenci Musa'yı inandığımız değerlere tam inandırmış, İslam sancağı altında toplamış ataların torunlarıyız. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, Acem-Çerkes tartışmalarını bugün terk edip tekrardan ayağa kalkmalı, dün olduğu gibi bir Arap'ı, bir Boşnak'ı yeniden kucaklamalıyız.

İdeolojik çekişmelerden ve çelişkilerden soyutlanıp birey olarak devletçi, devlet olarak ise her zamankinden daha milli olmalıyız.

Müslüman Türk'ün el çektiği topraklara dön bak evladım. Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu, hepsi kan ağlıyor. Çanakkale'yi her fırsatta konuşuyoruz değil mi? Sence bugün durum başka mı? O döneme bakıyoruz, bütün İslam devletleri sömürge. Hür olan bir tek Türk devleti Osmanlı... Bugün dön İslam coğrafyasına bir bak, ne halde?

Mısır, Libya, Suriye, Irak, Filistin, Somali… Bunlara ilaveten Doğu Türkistan'ı unutma ki Çin 1933 yılından beri tarihin en büyük soykırımını yapıyor. Karındaşlarımızın tek suçu "Ben Türk'üm", "Ben Müslüman'ım" demek. Modern Batı bu katliamı seyredip de diyor ki: "Kimyasal silah kullanma, öldürmeye devam et."

Türk bir ırkın değil, milletin adıdır. Türklük kan bağıyla bağdaşmakla tahsis edilmez, edilemez. Kan bağıyla Türk olduğu ispatlanabilir birçok kişi vatan haini olabilirken, başka bir milletten olup aidiyet duygusuyla Türk milletine bağlanmış olan bir kişi vatan kahramanı olabilir. Bunun da en bariz örneği İstiklal Marşı'mızın yazarı; Arnavut bir babadan, Özbek bir anneden dünyaya gelmiş Mehmet Akif Ersoy'dur. Mehmet Akif'in hayatı incelendiği zaman vatan için hiçbir fedakârlıktan kaçmadığı görülecektir. Devlet-i Aliyye'ye saldırmayı kendilerine şiar edinmiş, kendisini Türkçü olarak tanımlayan bazı kimseler, Osmanlı'yı devşirme sistemi üzerinden eleştirirler. Onlara göre devlet yapısı devşirmeler-

den sonra bozulmuştur. Yabancı savaş uzmanlarına göre ise devşirme sistemi cehennemî bir fikirdir. Ve bugün süper güç dediğimiz devletler hâlâ bu sistemi kullanmaktadırlar. Misal ABD... Vietnam Savaşı'nda kaçırdığı çocukları yetiştirip Irak harekâtında kullanmıştır. Irak Savaşı'nda kaçırdığı çocukları ne zaman, nasıl ve hangi amaç uğruna kullanacağı da meçhuldür. Devşirme sistemine sadece askerî olarak bakmak hatadır. Süper güçlü devletler, kendilerine göre zayıf ve güçsüz olan devletlerdeki üstün zekâlı kişileri seçip kendi devletlerinin milli çıkarları için kullanmaktadır. Devşirme sistemine karşı çıkanlara şu örnekleme yeterlidir: Bugün birçok Türk futbol takımında yabancı futbolcular oynamaktadır. Bu futbolcuların attığı gollerle yakalanan başarı ise önce takıma, daha sonra ülkemize puan kazandırmaktadır. Bugün Türkçü olduğunu söyleyen kimse yabancı futbolcunun attığı o gole sevinirken devşirme sistemi aklına gelmiş midir? Ya da konuşurken mangalda kül bırakmayan ve ümmetçi olduğunu söyleyen kişi, gayrimüslim futbolcunun attığı gole haykırırken o fikirler aklına gelmiş midir?

Soru şu evladım: İçinden hiç geçiyor mu? "Suriye bir düzelirse, Ümmet-i Muhammed'in dertleri biter." Aynı soru Irak için de sorulabilir. Mısır için de... "Şu beş yüz kişilik idam durdurulsa, Mısır ayağa kalkıp yürüse, ümmet onun arkasından yürür." Benim içimden geçmiyor, sizi bilemem. Ama ben size

bir şey söyleyeyim: Suriye'de bomba sesleri arasında çocuğunu uyutmaya çalışan ananın gözü Türkiye'de. Somali'de açlıktan ağlayan bebeğini sütü olmayan göğsüne bastıran ananın gözyaşlarıyla ettiği dua Türkiye için. Doğu Türkistan'da eline almış olduğu ekmeği evinde bekleyen çocuklarına götürmeye çalışan babanın gözü kulağı Türkiye'de. Kahire sarayının gözü Türkiye'de, Filistin sokaklarında oyun oynayamayan çocukların gözü Türkiye'de... Ve diyorlar ki: "Eğer Türkiye kim olduğunu hatırlarsa, bize uygulanan bu zulüm biter."

Bunu hatırlatmak da boynumuzun borcu olsun.

Bizim derdimiz insanlık, makamda mevkide hiçbir zaman gözümüz yok. Hele ki Avrupa'dan ithal edilmiş, içi ve işleyişi bize uymayan, sonuna "-cı, -ci, -cu, -cü, -izm, -ist" ekleri almış akımların ve düşüncelerin hizmet ettiği tek yer yine ithal edildiği yerlerdir.

Bugün bize düşen, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, şucu-bucu çatışmasını bırakıp geçmişte olduğu gibi bizimle aynı inancı, duyguyu paylaşan kimseleri şemsiyemiz altında toplamaktır.

Dön ve bak bugünün Atatürkçü Kemalistlerine. Mustafa Kemal'in annesinin babasının adını ezberlemekle Atatürkçü olunmuyor. Olduğu yerde durup saymakla da Kemalist olunmuyor. Mustafa Kemal'den sonra başlayan akımdır Kemalizm. Ke-

malizm ne kadar tehlikeli ise son dönemde ortaya çıkan Erdoğanizm de o kadar tehlikelidir. Kendi yaptığını mubah gören bir grup, başkasının yaptığı aynı şeyi günah olarak nitelendirebiliyor. Olan yine suni gündemlerle boğuşan bu güzelim ülkeye oluyor.

İdeolojisi bize uygun değil diye görmezden geldiğimiz birçok insan, devleti ve milleti için birçok önemli buluşa imza atmışken, sırf bizim ideolojimizi paylaşmadığı için devlet kademelerinde kendisine yer bulamamıştır. Yine kaybeden Türkiye olmuştur. Tarihimize dönüp bakıldığı zaman –izm'lerin ve –ist'lerin bize kazandırdığı hiçbir şeyin olmadığı, aksine kaybettirmiş olduğu net bir şekilde görülmektedir.

Han, Evladım.

Türk tarihinin şüphesiz en kırılgan noktaları dış destekli olarak gerçekleştirilen askerî darbelerdir. Başarılı olan her darbe, sonrasında kendi kültürünü oluşturmuştur. Ahlak, eğitim, sanat, musiki, giyim, zevk, hukuk ve aile olarak toplumumuzu en çok etkileyen tarih ise şüphesiz 28 Şubat 1997 tarihidir. Amerika destekli post-modern darbe, toplum yapımızı tamamıyla bozmuş ve bize Avrupai hayat her haliyle benimsetilmiştir. Toplumda örnek gösterilen sanatçı, aydın kesimdeki kişilerin yaşadığı değişimlere medya da katılmıştı. Akşamları evinde oturmuş, çayıyla beraber derdini yudumlayan Türk ailesi medya eliyle bozuldu; aileler, yapısına son derece

uygunsuz olan seksî anne imajıyla, otorite sahibi babaların kötülenmeye başlanmasıyla, ekranda gördüğü çıtır mankeni sokaklarda göremeyen zibidilerin küçük yaştaki çocuklara tecavüz etmesiyle tanıştı. Günden güne artan bu haberlere ünlü olmak için evinden kaçan kızların haberleri ve yaşanılan aile faciaları eklendi. Her akşam ekranlarda farklı bir aşk hikâyesi anlatılırken, ensest ilişkileri içeren sahneler beyinlere kazındı.

Her darbe halkın özgürlüğüne, seçimine, yaşamına vurulmuş bir prangadır. Son dönemlerde ise devleti ele geçirme rüyasına yatmış olan paralel yapının yeni bir darbe hazırlığında olduğu gelen istihbaratlarda sabittir. Genelkurmay başkanlığımıza bu konuyla alakalı yazılan birçok istihbari mektup mevcuttur. Bizler ise meydana getirilecek hareketin bir darbeden ziyade bir terör eylemi olacağını değerlendiriyoruz. Çünkü darbenin yapılması için Türk Silahlı Kuvvetleri'nin topyekûn ve emir komuta zinciriyle hareket etmesi lazımdır. Kahraman Türk Ordusu, bu ihaneti milletine yapmayacaktır. Ancak önceki zamanlarda çarpık terfi sistemiyle bir yere gelmiş olan bazı hainler ihanet içinde bulunup ordu-millet anlayışına ve kaynaşmasına darbe vurmak isteyebilirler. Bizler ise bu durum için daimi olarak uyanık olmalıyız.

Ortak paydamız insan, ortak derdimiz vatan, Gayemiz millete hizmet, düsturumuz liyakat olduğu

sürece yeryüzünde bize galip gelecek hiçbir güç yok.

"Ne Mutlu Türk'üm" demekle Türk olunmuyor. Türk'üm demek, Bilge Kağan'ın yaptığını yapmaktır. Fatih'in yaptığıdır. Bakî'nin yaptığıdır, Mimar Sinan'ın yaptığıdır. Mustafa Kemal'in yaptığıdır. Kuru gürültüyü bir kenara bırakıp yattığımız hoş hülyalı uykudan uyanma vaktidir. Şimdi bize düşen, atamız Bilge Kağan'ın yüzyıllar önce yapmış olduğu çağrıyı bugün en yüksek sesle yeniden yapmaktır:

"Ey Türk; üstte gök çökmedikçe, altta yer delinmedikçe, senin ilini ve töreni kim bozabilir. Titre ve kendine dön."

Müslüman'ım demenin ayıp, Türk'üm demenin suç olduğu günleri yaşıyoruz. Bugün üç yüz milyon nüfuslu Türk milleti bir araya gelip tükürse Tel Aviv'i, bir buçuk milyar Müslüman bir araya gelse Londra'yı sel basar. Bu birlikteliğin başında da asırlar önce olduğu gibi Türk'ün komutan olması lazımdır.

Şifre:

3	8	8	3	5 0	2	4	4	7 0	3
8	6	9	2 0	8	8	7	5	8	6 0
6	5	2	2	2	6				

Aşkın Münafığı...

Han, Hoca'dan gelen mektubun şifresini çözerken odanın kapısını açtı nöbet tutan asker. Bir iki saat önce yaşanmış olaydan sonra her şey daha dikkatli şekilde yapılıyordu. İçeriye elinde muayene tepsisiyle Tuğba Hemşire girdiğinde, Han, mektubu örtünün altına sakladı alelacele. Tuğba Hemşire yüzündeki tebessümle yaklaştı:

"Hastamız bugün nasıl?"

Han biraz daha toparlanma fırsatı bulmuştu.

"İyiyim demek âdetten olmuş hemşire hanım."

"Yoksa bizden memnun değil misiniz?"

"Siz nereliydiniz ki hemşire hanım?"

"Çorum."

Bu sefer Han tebessüm ediyordu.

"Neden güldünüz?"

Han, tebessümüyle karışık konuşmaya devam başladı:

"Bir Hocam vardı üniversitede, şu üçünden uzak durun, kız almayın derdi. Çan - Çor - Yoz."

Tuğba Hemşire de tebessüm etti.

"Kendisi de Çorum'dan mı evliymiş?"

"Hocam kadınlardan korkardı, evlenmemişti onun için."

Tuğba Hemşire, hastasının rutin kontrollerini yaparken gözüne yatağın altına düşmüş bir zincir çarptı. Tedaviyi bitirdiğinde eğilip zinciri aldı. Zincirin ucunda taşlarla süslenmiş bir kar tanesi vardı. Kolyeyi Han'a uzattı.

"Sizden düşmüş olmalı."

Han, kolyeyi gördüğünde biraz şaşkın ve üzgündü.

"Evet, benim."

Kendisine uzatılan kolyeyi aldı teşekkür ederek.

"Manevi değeri çok büyüktü benim için. Kaybetmiş olsam çok üzülürdüm."

"Sevdiğiniz birinden mi kaldı?"

"Yok, hayır, öyle bir şey değil. Benden beni sevene kalacak olan bir hatıra."

"Anlatırsanız dinlemek isterim."

Derin bir nefes aldı Han kolyeye bakarken.

"Hemşire hanım, herkesin olduğu gibi benim de gönlüme turkuaz bir sevda düştü vaktiyle. Üniversitede. İlk görüşte aşktı. İlk zamanlar gönül kayması deyip geçiştirdim. Sonra hayalim, sonra hayatım

oldu. Bir arkadaş grubumuz vardı bizim. Bir kısmıyla hâlâ görüşürüz. O vakit bir karar aldık. Herkes eşi olacak insana aynı hediyeyi sunacaktı. Tek taşla evlilik teklifi yerine, kolyeyle teklif edecektik. Düşündük, yürekteki yangını söndürmeye okyanus yetmezdi. Biz de bir kar tanesi olup bizim sevgimizle yanacak gönüllerde eriyelim diye işte bu kolyeleri aldık. Dört kişinin andıydı bu. Biri sevdiğinin boynuna taktı kolyeyi, diğerinin kendi boynunu bile bulamadık. Geriye iki kişi kaldık işte."

Hemşire, kendisine anlatılan bu ilginç hikâyeyi dinlerken istemsizce o soruyu sordu:

"Kolye aldığınıza göre sizi de yakan biri vardı demek. Ona ne oldu?"

Han uzaklara dalmıştı. Anlatmaya devam ediyordu:

"Vardı hemşire hanım. Beni benden alan değil, beni bana veren biri vardı. Gönlümü adam eden biri vardı. Evlenecek, yuva kuracaktık. Araya yıllar girdi, yollar girdi, aileler girdi. Önce babalar olmaz dediler, sonra inatlaştılar."

"Sonra?.."

"Sonra da bizi bu hale getirdiler işte hemşire hanım."

"Çok mu sevdiniz?"

Han, gözlerini kaçırıyordu. Ne zaman Şeyda'dan

konu açılsa içi burkulur, gözleri nemlenirdi. İşte yine o soruyla karşı karşıya kalmıştı. Şimdi ne diyecekti, bu sefer nasıl kaçacaktı? Kolyeyi ovuşturarak cevap verdi.

"Sevmenin azı çoğu olmaz ki hemşire hanım. Hem biz tüccar mıyız da sevgimizi az çok diye tartalım? İnşallah çok mutludur."

Tuğba Hemşire:

"Ben odanıza girerken askerlere sizi soran birisi vardı. Şimdi koridorda. Belki de kolyenin sahibidir."

"Bu kolyenin sahibi, bu gönlün de sahibi olacak kişidir hemşire hanım. Hikâyede adı geçen kişi bizim gönlümüzü adam etti ve gitti. Gelenin kıymetini bil der gibi. Gittiği yerde bir eşi bir yavrusu var ve inşallah çok mutludur."

Han'ın her sözü Tuğba Hemşire'yi hayran bırakıyordu.

"Sizin gibi seven kaldı mı?"

Han gülümsedi.

"Koridorda varmış ya, gönderin gelsin de falına bakalım."

"Peki, geçmiş olsun."

"Sağ olun hemşire hanım. Unutmayın, mutluluğun kuralı: Çan – Çor – Yoz."

Tuğba Hemşire'nin odaya girerken yüzünde taşıdığı tebessüm çıkarken kaybolmuş gibiydi. Odadan

çıktığında koridordaki bankta oturan kadının yanına gitti.

"Hastamız, kullandığı ilaçlardan dolayı biraz hassas ve onun şu anki en büyük ilacı moral. Şimdi sizi bekliyor."

Bankta oturan kadın, hemşirenin bu tedbirine anlam verememişti. Oturduğu yerden kalktı. Han'ın bulunduğu odaya doğru yavaş adımlarla ilerliyordu. Asker kapıyı tıklattı, açtı.

"Efendim, Hatice isimli birisi geldi."

Han, Hatice ismini duyunca şaşırmıştı, beklemiyordu onun gelişini. Eliyle gelsin der gibi bir işaret yaptı. Kelepçeyi gösterip açmasını söyledi. Asker kendisine söyleneni yaptı. Han askerin belindeki silahı da istedi. Ne de olsa gelen evine, gönlüne kadar girmeyi başarmış bir ajandı. Az sonra kapıda Hatice belirdi.

"Ooo, Suelin, yarım bıraktığın işi bitirmeye mi geldin?"

Sevdiği adamın ona Dallas dizisinin ayyaş kadın karakteri üzerinden hitap etmesi bağrına saplanmış hançer gibi acıtmıştı içini.

"Bir kere olsun dinle."

"Neyi dinleyeceğim Suelin? Beni nasıl kandırdığını mı? Sana olan zaafımı kullanmanı mı? Benim için, bizim için önemli olanları başkalarına taşımanı

mı? Yoksa Müslüm Baba'nın dükkânını nasıl yaktığını mı?"

Han'ın söylediği her söz Hatice'ye isabet eden ok gibi hızlı bir şekilde saplanıyor, acıtıyor ve ağlatıyordu.

"Gökhan, diyebildi sadece kısık sesiyle. Ben seni hep sevdim. Ama İsmail, bana karşı zaafımı, kardeşimi kullanıp aklımı çeldi. Eğer sende olanları ona verirsem Yakup'u tedavi merkezine alacağını söyledi. Mecburdum."

"Gönül dediğin han değil dergâhtır. Senin gönlün kârhane olmuş. Kimden ne koparırsam kâr diye yaşıyorsun hayatı. Mecbur mu? Bak Suelin, ben sana hep şeffaf oldum, hep yanında oldum. Bana gelseydin, deseydin, anlatsaydın her şeyi. Ben sana git mi diyecektim? Bedenini satan kadınları anlarım, kimi zevk için kimi para için satıyordur ama ruhunu satmış kadına sadece acırım. Dokunmam bile. Seven, değer veren aldatmaz, kandırmaz, satmaz ve yarım bırakmaz. Sen kendini nasıl satmışsan, beni öldürmeyi bile göze aldın."

Han konuştukça Hatice'nin gözyaşları artıyordu. Başını yerden kaldıramaz olmuştu.

"İsmail'e inandın, onun dediklerini yaptın da ne oldu? Müslüm Baba öldü, onu öldüren Karakaş da öldü. Sonra hainlikte ortağın olan Murat öldü. Sonra da bizzat sana öz babanın mirasını yaktırdılar."

Son cümleyle beyni allak bullak olmuştu Hatice'nin. Gözünden akan yaşları sildi.

"Ne öz babası?"

"Vaktiyle tanıştığın, divanına oturduğun, sonra da dükkânını yaktığın Müslüm Baba, senin öz baban Suelin."

"Yalan söylüyorsun."

Han, dolaptan aldığı bir kâğıdı Hatice'ye doğru uzattı.

"Yalan söyleyen devlet kurumuysa, ben onların yalancısıyım. Başının sağında bulunan doğum lekelerinin aynısı Müslüm Baba'da da vardı. İşte sonuçlarınız burada."

Hatice kendisine uzatılan kâğıdı titreyen elleriyle aldı, okudu.

"Hayır, bu olamaz. Müslüm Baba benim babam olamaz. Benim babamın adı Bünyamin."

"Müslüm Baba'nın kabri orada, inanmıyorsan bir de sen baktırırsın. Asıl bomba şu, Müslüm Baba'nın yanında yatan Yavuz da ağabeyin."

"Yalan söylüyorsun intikam almak için!"

"İntikam mı? Düşünmedim bile. Şunu bil, kanın dökülmemişse Müslüm Baba'ya olan hürmetten dökülmemiştir." Sonra kapıdaki nöbetçiye seslendi bir anda: "Asker!"

"Emredin efendim."

"Hanımefendiye yolu gösterin."

"Peki, efendim. Şey..."

"Bir şey mi var asker?"

"Efendim, siz konuşurken savcı bey geldi. Görüşmeniz olduğunu söyleyince de başhekimin odasına gitti."

"Hanımefendiyi yolcu edin ve bir daha sakın bu odaya almayın. Savcı Bey de gelebilir."

"Anlaşıldı efendim."

Hatice duyduklarına inanıp inanmama arasında;

"Beni hiç mi sevmedin?" diye sordu.

"Ben bir vatanımı sevdim, bir de vatanım için sevdiklerim vardı. Sen de onlardan biriydin. En olmayacak zamanda olandın."

"Yalan söylüyorsun, sen her zaman Şeyda'yı sevdin."

"Ben Şeyda'ya olan sevgimi hiç saklamadım ki Suelin ama sen kendini onunla mukayese ederek hata ettin. O aşkın kendisi, sen aşkın münafığısın. O gönlün inşirahı, sen gönlü fesada salansın. O eli tutulduğu zaman mahcup olan, sen sen sen..."

Cümlenin sonunu Müslüm Baba'ya olan hürmetinden dolayı getirememişti Han. Eliyle kapıyı gösterirken;

"Dışardan kapa kapıyı, cereyan yapmasın" dedi.

Hatice'yi kovmaktan beter etmişti belki ama o gi-

derken de bir parça buruktu içi. Yeniden kelepçelenmişti bileği yatağın demirine. Az sonra savcı kapı da göründü.

"Hoş gelmişsiniz sayın savcım."

"Pek hoş bulamadım."

"Neden savcım, sizi huzursuz eden nedir?"

Savcı, çantasını masanın üzerine koymuş, ellerini arkadan bağlayıp konuşmaya başlamıştı:

"Sen cezaevinde ceza çekmemek için kendini hastaneye kapattırdın. Burada da istediğin kişiyle görüşüyorsun. Bunu rapor edip tez vakitte cezaevine gönderilmeni sağlayacağım."

"Sayın savcım, bana öyle bir iyilik yaparsınız ki... Bir ay da fazladan yatacağım söz veriyorum. Buranın yemekleri berbat."

Bu cevaba sinirlenmişti savcı.

"Hücrede besleriz seni, merak etme."

"Merak ediyorum da beni hücreye nasıl götüreceksiniz? Suçum neymiş?"

"Suçların desek daha doğru olur."

"Hay hay, sizin dediğiniz gibi olsun savcım."

Savcı masanın üzerine koyduğu çantasından kapaklı bir dosya çıkardı.

"Hayırdır savcım, dava açılmadan sorguya mı çekeceksin?"

"Şu memlekette kim bilir seni sorgulamak isteyen kaç tane savcı var ama ben geçmişin hatırına gelip..."

Han elini kaldırdı, kaşları çatıktı.

"Hatırın okul koridorunda kaldı savcı bey. Şimdi soracaklarınız varsa sorun, yoksa dinlenmem lazım."

"Unutmadın değil mi?"

Bu sefer susma sırası Han'a gelmişti. Savcı eline aldığı kalemle not alacaktı, sordu:

"Ne zamandan beri devlet hesabına çalışıyorsun?"

"Ne zamandan beri devlet hesabına çalışmak suç oldu savcı bey?"

"Benimle sesini yükseltmeden konuşacaksın. Ben savcıyım, sen suçlusun."

"Ben de onu diyorum ya savcı, suçum ne?"

"Kimden emir alarak Türkmenlere silah ve para yardımı yaptın?"

"Senin de emir aldığın yerden aldım emirleri."

"Kimin emriyle ABD'nin ambargo uyguladığı bölgelere yardım götürdün?"

"ABD'nin doğusu ayrı konuşuyor, batısı ayrı konuşuyor savcı bey. Pensilvanya ne demişse onu yaptım."

Savcı, Han'ın sözünün yalan olduğunu biliyordu. Pensilvanya'dan emir aldım diyerek Gülen'i de soruşturmaya katmak istiyordu ama neyse dedi ve sormaya devam etti:

"Kimlerin emriyle İstanbul'un göbeğinde, ne için çatışma emri verdin?"

"Günahımı alma savcım, bak şurada sakin sakin oturuyorum, ne çatışması."

"Bak yeter artık!"

Sesi yükseliyordu savcının.

"Vahdet Yılmaz, Albay Sefa'nın ölüm emrini neden verdin? Paşa ve Sabuncu'nun son anda kaçtığı çatışmayı anlat!"

"Sayın savcım, siz adaletin peşinde koşuyor olsaydınız benim karşıma biri silah, diğeri uyuşturucu kaçakçısı ve ordudan şerefsizlikleri yüzünden atılmış iki kişinin adını sorarak gelmezdiniz. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ne dediğiniz insanları ben vurdurdum ne de söylediğiniz eylemle bir bağım var. Kaldı ki söylediğiniz isimler için de üzülecek değilim."

"Üzül diye söylemedim zaten, senin yaptırdığını ikimiz de biliyoruz. Zamanı geldiğinde ispatlayacağım da..."

"Abileriniz gibi Balyoz ve Ergenekon'un uydurulmuş delillerinden hazırlamayın savcı bey."

Savcının her söylediğine bir söz ekleyip savcının sinirini bozmaya çalışıyordu. Başarmıştı da.

"Planladığın eylemden sonra borsadaki kâğıtları toplatıp Londra borsasına operasyon yaptırmanın amacı neydi?"

"Şu oturduğum yerden bunları yapmışsam ayaklandığımda neler yaparım sayın savcım?"

"Üslubunu düzelt, sorgudasın."

"Sayın savcım, önce dava açın hakkımda, sonra kâtibinizi alın gelin. Benim de avukatım olsun, istediğiniz soruyu sorun, ben de cevaplayayım."

Han'ın söyledikleri savcının bozulmasına sebep olmuştu. Elindeki dosyayı çantasına koyarken söyleniyordu. Sıktığı dişlerinden siniri belli oluyordu. Çantasının fermuarını kapatıp arkasını döndü.

"Bir gün bana senin suç makinesine dönüşeceğini söyleseler hayatta inanmazdım."

"Bana bak savcı! Söylediklerin eğer suç ise ne mutlu bana ki devletime, milletime, bayrağıma karşı bir yanlış yapmamışım. Bunlar senin gibi okyanus ötesinden kumanda edilenler için suç, benim için görev. Şimdi müsaade ederseniz..."

Son cümlesiyle kapıyı işaret etmişti savcıya. Savcı sinirden çantasını sıkıyordu, arkasını döndü. Tam kapıdan çıkacaktı Han seslendi:

"Sayın savcı, davayı açtığınızda Fethullah Gülen isminin mutlaka dosyada olması lazım çünkü ben hoca efendiden habersiz hiç adım atmadım."

Savcı satır aralarında ima edilenin böyle açık bir şekilde, bir cümlede yüzüne söylenmesini hiç beklemiyordu. Şimdi ne yapacaktı? Elinde belge diye

tuttuğu dosyaları işleme koyabilir miydi? Kendisini okutan, yetiştiren, bulunduğu makama getiren yapılanmayı ateşe atabilir miydi? Han'ı çok yakından tanıyordu, deli tarafı vardı. Mahkeme koridorlarında hoca efendisinin adını söylerim demişse bu kuru bir tehdit değildi, söylerdi. Son dönemlerde adı sıkça terör örgütü kurmak ve yönetmek ile suçlanan hoca efendisinin adı şimdi suç diye elinde tuttuğu dosyaların satır aralarına itiraf gibi işlenirse ne olurdu? Aklındaki sorularla yürüdü hastane koridorunda. Karşıda sekretarya masasının önünde duran kişi Büşra değil miydi? Biraz daha yaklaştı. İşte yıllar önce 'Abilerinin ve Ablalarının' kendisini evlendirmek istediği Büşra, eğitimini bitirmiş, bu hastaneye doktor olmuştu. Yaklaştı, adımlarını sıklaştırdı. Şimdi uzatsa elini, Büşra'ya dokunacaktı.

"Büşra Hanım" diye seslendi sadece.

Doktor Büşra sesin geldiği boşluğa doğru "Efendim" diyerek döndüğünde çok şaşırmıştı.

"İhsan?"

Aradan geçen yıllara rağmen unutmamışlardı birbirlerini. Her şey yolunda giderken hoca efendiden gelen haberle evlenememişlerdi. İkisi de heyecanlılardı.

"Merhaba, nasılsın Büşra?"

"Teşekkür ederim, iyiyim, sen nasılsın? Ankara'ya ne zaman geldin?"

"Ben de iyiyim. Ankara'ya bu yılın başlarında tayin oldum."

"Hastanede ne işin var?"

"Bir suçluyu görmeye gelmiştim."

"157'nci oda mı?"

"Evet."

Savcı İhsan, işte aradığı fırsatı bulmuştu. Hoca efendisinin adını mahkeme koridorlarında duyurmamanın tek yolu Han'ı öldürmekti. Hastanede tedavi gören birinin ölümü de kimse tarafından dikkate alınmazdı, hele ki kanser tedavisi gören bir hastanın.

"Bir kahveni içerim artık."

"Tabii ki. Aynur kızım, bize iki orta kahve söyle."

Doktor Büşra'nın odasına geçen ikili Türk kahvesinin keskin kokusu altında sohbeti ilerletmişlerdi. Yıllar sonrasında, yıllar öncesini konuşuyorlardı. Savcı İhsan konuyu getirmek istediği yere getirmişti.

"Büşra, hoca efendimize karşı son dönemlerde inanılmaz bir baskı ve karalama kampanyası var. Bunları yapanların en tehlikelilerinden biri de senin kontrolünde olan 157'nci odadaki Han. Bana bir görev verildi, onu hapse tıkmak ama adam 'Emirleri hoca efendiden aldım' diyor. Hizmet hareketinin iyiliği ve bu hareketin devamı için bu adamın öldürülmesi şart. Denedik başaramadık ama bunu sen bir iğneyle başarabilirsin."

Doktor Büşra, karşısında heyecanlı bir şekilde olanları anlatan, olması gerekeni söyleyen savcının sözünü kesti.

"İhsan, her şeyin bir vakti var. Beni buraya yerleştirenler boşuna yerleştirmediler. Bana gelen emirle bugün zehirlemeye başladım. Sen davayı aç, ilk duruşmaya kalmadan ölmüş olur."

Doktor Büşra'nın söylediği sözler rahatlatmıştı İhsan'ı. Fincandaki son yudum kahve daha bir keyifle geçmişti boğazından.

ABD ve İngiltere'nin gizli savaşı...

Körfez Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'daki tüm dengeler değişmişti. ABD ve İngiltere'nin güç savaşı yüzünden bölgenin masum halkı yine hırpalanmış, onurları hiçe sayılmış, zengin bölgenin fakir insanları suçsuz yere birbirlerini öldürmüşlerdi. Bu tarihten önce olduğu gibi sonra da dünya ticaret anlayışının para birimi hep aynıydı: Petrol / Dolar.

Varili 80 dolar olan petrolün fiyatı ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra birden bire 130 dolara çıkmıştı. Sanayi atılımı gerçekleştiren her devlet, aldığı petrol ve doğalgaz ile ABD'yi zengin ediyordu. Zaten Irak çıkarmasının amaçlarından birisi bu iken, altında yatan gerçek bu bölgeye sahip olup ekonomi ve sanayi olarak son hızla gelişen Japonya, Çin ve Rusya'nın ekonomisini kontrol altına almaktı. ABD bunu kısmen başardığında ise ortaya daha büyük bir savaş sebebi çıktı: Teknoloji.

Bunu öngören yabancı gizli servisler, kendilerine rakip olarak gördükleri devletlerin milli projelerini baltalamak üzere suikastler tertip ettiler. Irak çıkar-

masında ABD, Irak ordusunun komuta kademesini değiştirirken, nükleer silah üzerine çalışma yapan bilim adamlarını ABD'ye götürdü. ABD'ye gelmeyi reddeden bilim adamlarını ise öldürdü. 30 Kasım 2007 tarihinde, İstanbul-Isparta seferini yapan uçakta Süleyman Demirel Üniversitesi'nin davetlisi olarak Isparta'ya giden altı nükleer fizikçi uçağın düşmesi nedeniyle hayatını kaybetti. Korkunç kazada hayatını kaybedenlerin arasında bulunan altı bilim insanının Türkiye'nin nükleer araştırmalarında çok önemli role sahip oldukları ortaya çıktı. Kazanın nükleer enerji konusunun hararetli bir şekilde tartışıldığı ve Türkiye'nin nükleer güç kullanımına ilk adımlarını attığı günlere denk gelmesi soru işaretlerini arttırdı.

Kazada hayatını kaybeden Prof. Dr. Engin Arık, CERN'deki Atlas Deneyi'nde çalışıyordu. Türkiye'nin savunma sanayisindeki beyni olan ASELSAN'ın milli yazılım projesinde görev yapan mühendislerin birbiri ardına gelen intihar haberleri gündeme bomba gibi düştüğünde hiç kimse HAVELSAN'da gizli projeyi yürüten mühendisin ortadan kaybolmasını konuşmamıştı. Aynı gece kalp krizi geçirerek ölen güvenlik görevlisi kayıtlara dahi geçmemişti.

Aklındaki bu soruların cevaplarını birazdan içeriye girecek olan mühendislere sorsa, bilirler miydi? Ahmet Serkan'ın, Yavuz'un, Müslüm Baba'nın ölü-

müne sebep olan bu projelere devam eden birileri var mıydı?

Kapı tıklatıldı, içeriye önce Derviş girdi, arkasında saçları uzun ve yana taranmış orta boylu birisi vardı. Onun da arkasından gözlüklü ve seyrek saçlı birisi göründü. Kapıdan en son Çeri girdi.

Derviş odaya girenleri tanıştırmaya başlamıştı. Uzun saçlı mühendisi takdim ederken;

"Beyim, yazılım mühendisimiz Akif. Bu kardeşimiz de mekatronik mühendisimiz Bülent. Kendileri yapay zekâ ve robotik konularında çalışıyorlar."

Derviş'in takdimiyle taraflar tokalaştılar.

"Hoş geldiniz. Sizi canlı gördüğüme çok sevindim."

"Hoş bulduk, bizler de bizi unutmayanların olmasına sevindik."

Bülent'in haklı sitemi Han'ı yaralamıştı.

"Bülent Bey, siteminizde haklısınız ancak devlet politikası olarak sizi tecrit etmiş görünmemiz lazımdı. Başkan'ın öldürülmesine Ahmet Serkan'ın ölümü eklenince buna mecbur kaldık. Bu da sizin can güvenliğiniz içindi."

Han'ın konuşmasını Akif bozdu.

"Neden buradayız?"

Han gözlerini Bülent'in üzerinden alıp Akif'e nişanladı.

"Ülkemiz yine şer odaklarının hedefi haline geldi. Bizler yabancı devlet boyunduruğundan kurtulmanın ilk adımı olarak çarenin teknolojik atılımlarda olduğunu görüyoruz, şimdi sizlere ve projelerinize ihtiyacımız var."

Bülent'in yüzünde acı bir tebessüm vardı.

"Sizce biraz geç kalmadık mı?"

"Mühendis bey, daha düne kadar devletimizin ekonomisi IMF'nin kontrolü altındaydı. IMF'ye olan borcumuz kapandığında Gezi Eylemleri'ni planladılar. Ekonomimizi düzelttik derken yeniden terörü hortlattılar. Şimdi ülkemiz daha zor bir dönemece geldi. Bu dönemeci atlatırsak şayet, bizzat Başkan'ın yürüttüğü Büyük Türkiye Projesi'ni kaldığı yerden devam ettirebiliriz. Sizin önünüzde iki seçenek var. Ya sizi yetiştiren devletinize borcunuzu ödersiniz ya da şimdi oturduğunuz yerden kalkıp gidebilirsiniz."

Bu konuşma Temmuz sıcağını yaşayan odayı buz gibi yapmıştı. Havayı ısıtmak odaya girdiğinden beri sitemkâr konuşmalar yapan Bülent'e düştü.

"Beyim, yanlış anladınız. Biz her zaman devletimizin emrindeyiz."

"Bunu duymak beni çok memnun etti Bülent Bey. Dünya teknolojide nerede, biz teknolojinin neresindeyiz?"

Sorulan soru ilginçti, karşılarındaki kişi birçok bilgiye vakıftı. Akif konuşmaya başladı:

"Beyim, teknoloji siz doğduktan sonra üretilen her şeydir. Mesela bugün akıllı telefon dediğimiz teknolojinin tarihî geçmişi sadece on beş yıl. Bu süre insanlık tarihi için hiçbir şey iken, teknoloji çağı için çok uzun bir süre çünkü teknoloji her geçen gün kendini yeniliyor ve teknoloji kendini böylesine yenilerken bizler sadece teknolojinin nimetlerini oyun oynamak üzere kullanıyoruz. Elimizdeki telefonları üretenler ise bu teknolojiyi kullanmıyorlar bile. Teknoloji artık dünyada geçerli olan yeni para birimi, artık süper güçler hammadde almak yerine teknoloji üretip ithal ediyorlar. Biz ise hâlâ okullarımızda türbanlı öğrenci olsun mu olmasın mı bunu tartışıyoruz. Ve teknoloji artık kendi kültürünü oluşturmuş durumda: Önceleri sosyalleşmek üzere birbirlerini ziyaret eden insanlık şimdilerde ellerindeki telefonların esiri olmuş durumdalar. Sosyal medya denilen iletişim aracındaki beğeni sayısına göre mutlu olan insanlar haline döndük. İletişim çağında iletişimsizlik en büyük sorun haline geldi. Bizleri daha özgür yapacağına inandığımız teknoloji, bizi kendine bağımlı hale getirdi. Dünya birçok tabuyu yıkmışken, bizler hâlâ onlardan arta kalanlara teknoloji diyoruz. Bu konuda da geri kalmanın en büyük nedeni dışa bağımlı olan idarecilerimiz. Ancak son dönemlerde kabul etmek gerekir ki bir hareketlenme var."

"Nasıl bir hareketlenme?"

Bu soruya cevabı konuşmakta olan Akif değil, suskun olan Bülent verdi.

"Beyim, Mustafa Kemal'den sonra sanayide bizler hep dışa bağımlı hale getirildik. Silah aldık, yaptığımız anlaşma gereği parçasını da silah aldığımız ülkeden almak zorunda kaldık. Helikopter aldık, uçak aldık, yazılımlarını onlar yaptılar. Kıbrıs'ta kullandığımız gemimizi bu yazılım sayesinde yine bize vurdurdular. Bizler milli yazılımı yaptığımız zaman ise irkildiler. Milli yazılım projesinde görevli kardeşlerimizi öldürdüler. Projeyi askıya aldırdılar ama biz üzerine çalışmaya devam ettik ve başardık. Artık yarı milli de olsa kendi helikopterimizi, tankımızı, silahımızı yapabiliyoruz."

"Neden yarı milli?"

"Beyim, hâlâ üretmiş olduğumuz birçok projede yabancı devletlerle çalışıyoruz. Sanıldığının aksine o kadar bağımsız değiliz. Bağımsız olmanın ilk adımı, kendi kendine yetebilmektir. Ancak ülke olarak biz hem siyasi, hem ekonomik, hem de iş gücü olarak kendimize yetemiyoruz. Ülkemiz yer altı ve yer üstü doğal enerji kaynaklarına sahipken, bugün kullanmış olduğumuz elektriği dahi ithal ediyoruz. Son üç yılda bu oran yüzde kırklara gerilese bile bu ülkemiz için yetersiz. Zaten bölgede meydana gelen dünya savaşlarının temel nedeni de enerji kaynakları."

"Mühendis kardeşim doğru söylüyorsunuz ama bu konu için siz ne yaptınız?"

Han, biraz sert çıkmıştı. Meydana gelen her olumsuzluktan devletin sorumlu tutulması onu sinirlendiriyordu. Bunu fark eden Akif girdi araya.

"Beyim, bizler öldürülen mühendis kardeşlerimizle büyük projeler geliştirdik. Hatta Bülent, hava moleküllerinden elektrik üretti. Eskişehir'de kalmış olduğu evin aydınlatmasını ürettiği elektrik akımıyla sağladı. Şimdilerde üzerinde çalıştığı konu ise kablosuz şarj aletleriyle wifi bağlantısı olan her yerde kolayca akıllı telefon, laptop gibi araçları şarj edebilecek bir tasarım. Kendisi bu projesini devletin ilgili kademelerine ulaştırdı zamanında ancak projeleri yok sayıldı. Devlet desteği alamadığı için de projeleri İngiltere ve ABD'nin eline geçti. TÜBİTAK başta olmak üzere devletimizin destek vermediği birçok proje, dünyada ödüle layık görüldü."

Han, anlatılanlar karşısında donup kalmıştı. Ülkemizde hiçbir başarı cezasız bırakılmazdı. Konuşmaya Bülent devam etti:

"Sadece o kadar da değil. Bizler henüz öğrenciyken İHA ürettik. Akif o zamanlarda orduda görevliydi. Projemizi kendisiyle paylaştık, o da üzerine çalışıp SİHA üretti. Bahsettiğim yıl 2005. Yine hüsrana uğradık, Akif'in ürettiği proje birden bire NATO toplantı masasına çıkarıldı ve kitle imha silahı ola-

rak gösterildi. Bu nedenle de hayata geçiremedik. Hatta Akif ordudan uzaklaştırıldı, cezaevinde kaldı, zehirlendi. Biz yolumuzdan dönmedik, cebimizden paralar harcadık, bankalardan kredi çektik. Projenin üzerine çalıştığımız öğrenildiğinde bankalar uyguladığı faizi yükseltip bizi batağa götürdüler. Şimdi projede çalışan mühendislerin çoğunun milyonlarca lira borcu var. Kendi ülkemizde bunu başaramadık. İçimizden en atik olanımızı seçip Pakistan'a gönderdik, o da malum olduğu üzere ülkemize canlı dönemedi."

"Ahmet Serkan, benim ev arkadaşımdı Bülent, vatanına milletine sadıktı. Ölüm haberini aldığımda da çok üzüldüm devlet sizin gibi evlatlarına sahip çıkamıyor diye. Kaderin tecellisi, üzerine çalıştığı büyün proje evrakları benim elimde. Ahmet Serkan cinayetini araştıran arkadaşımız da şehit edildi ama şehit düşmeden önce tüm evrakları bana ulaştırdı. Evrakları inceledim uzun uzun. Üzerinde çalıştığı projeleri, sizin neler konuştuğunuzu da çok iyi biliyorum. Evraklar yaşanılan karmaşada hasar görmüş, en önemli yerleri çıkan yangında yanmış. Maillerinizde sürekli bahsettiğiniz ve Ahmet Serkan'a ait olan şifreler elimde."

Duyduğu haberler karşısında heyecanını gizleyemeyen Bülent:

"İşte bu süper haber!" derken ellerini birbirine vuruyordu.

"Yalnız bu kadar da değil Bülent. Ahmet Serkan'a hocalık yapan, senin de hayranlık duyduğun Farad Hüseyin Ankara'da ve bir aksilik çıkmazsa bu akşam size katılacak."

Han sözlerini bitirirken Çeri'nin gözlerine bakmıştı. Çeri sağ elini kalbine götürerek kendisine verilen işi kabul ettiğini gösteriyordu. Akif'in yüzünde şaşkınlık ibaresi vardı.

"Biz nereye gidiyoruz ki Farad bize katılacak?"

"Artık durma zamanı değil Akif. Onlar bizi tehdit ediyorsa bizler de onları tehdit edeceğiz. Sizlerin zihinleri de bizim en büyük silahımız olacak" dedikten sonra "Çeri!" diye seslendi.

"Buyur beyim."

"Buradan çıkınca mühendis arkadaşları Fazlı'nın eve götüreceksiniz, haberi var. Dünya savaşı çıksa bile ne onlar içerden çıkacaklar ne de dışardan eve bir kişi girmiş olacak."

"Emredersin beyim."

"Evraklar salondaki duvarın içindeki gizli bölmede. Gizli bölmeyi açmanız için kitaplıktaki Yitik Hazine isimli kitabın ipini çekmeniz lazım."

Han, yanındaki masanın çekmecesinden Müslüm Baba'nın virane olmuş dükkânında bulduğu kâğıdı alıp Bülent'e uzattı.

"Ahmet Serkan'ın şifresi bu kâğıtta yazılı. Bunu

çözmek içinde Farad Hüseyin'e ihtiyacımız olacak. Peki, Farad Hüseyin neden bu kadar önemli?"

"Beyim, bu adam geliştirmiş olduğu teknolojiyle dünyada ne kadar nükleer silah varsa durdurabiliyor. Nükleer silahı olan tüm dünya ülkeleriyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Şimdilerde Kuzey Kore'nin efelenmesinin sebebi Farad'ın onlara çalışmasından kaynaklı. Beri tarafta Farad, ABD için de çalışıyor."

"Bizim bu adamı almamız demek ipleri elimize almamız demek yani."

"Daha fazlası beyim."

"Peki, Akif gelecek on-on beş yıl içerisinde ülkemizi teknoloji noktasında nerede görüyorsun?"

"Beyim, kabul etmeliyiz ki ülkemiz önceki dönemlerde olduğu gibi değil, sürekli atılımlar yapıyor ama bunlar maalesef hızlı gelişen teknolojide yeterli değil. Teknolojik gelişimlerde en büyük güç hayaldir beyim. Yapılan araştırmalarda ise ülkemizin yüzde seksen dokuzu hayal kurmuyor. Teknolojiyi geliştirmek için önce hayal kuran bir nesil yetiştirmek lazım. Bunun için de eğitim düzenini baştan aşağı değiştirmek gerekiyor. Dünyada birçok ülkede ilkokul düzeyindeki çocuklara okuma-yazma öğretilmiyor. Onların eğitim sistemi hayal gücünü geliştirmeye yönelik. Bizde ise durum çok farklı; çocuklarımızı bir at yarışına hazırlar gibi hazırlıyoruz sınavlara. Sınav

sonrasındaki tek başarı ise bizim istediğimiz okula yerleşmesi. Çocuğun ne düşündüğü hiç önemli değil. Zaten her gelen hükümet kendi eğitim sistemini getiriyor. Teknolojik olarak ileriye gitmiş ülkelerde ise eğitim sistemi hiç değiştirilmiyor."

Odaya girdiğinden beri sessiz bir şekilde konuşmaları dinleyen Derviş, hafif bir şekilde öksürdü. Konuşmak ister gibiydi.

"Beyim, kusura bakmayın."

"Estağfurullah."

"Mustafa Kemal, yüzbaşı rütbesiyle ilk olarak Suriye'ye atanıyor. Suriye'de gizli olarak Vatan ve Hürriyet Cemiyeti'ni kuruyor ve cemiyetin eğitim kolu reisliğini üstleniyor. Aynı Mustafa Kemal, Çanakkale'de coğrafya kitabını hazırlıyor. Daha sonra 16. Kolordu komutanı olarak Doğu Cephesi'ne atanıyor. Ordu üstündeki mutlak hâkimiyetinin yanında askerlerin eğitimiyle de ilgileniyor. Dinlenme saatinde Kurmay Başkan İzzettin Çalışlar ile eğitim üzerine sohbetler gerçekleştiriyor. Yapılması gerekenleri sıralarken bir maddede aynen şunu söylüyor: 'Muktedir ve aile hayatına vakıf, valide yetiştirme.' Şimdi günümüzde bir STK, Güçlü Anne Eğitimi adı altında bunu yapmaya çalışıyor. Sivas'ta ilk gündem konusu eğitim, Ankara'ya geliyor orda da eğitim diyor. İstiklal Harbi'nde, Eskişehir'de bozguna uğruyoruz, Yunanlılar İngilizlerden aldıkları destekle Ankara'ya doğru yürüyorlar. Asker dağılmış,

meclisteki vekiller ülkenin batı kısmını gözden çıkarmışlar, başkenti Kayseri'ye taşıyalım diye teklif veriyorlar. Mustafa Kemal Paşa kendinden çok emin, altı gün boyunca Birinci Eğitim Kongresi'ni yapıyor. Neyse zor günler geride kalıyor ve ardından Mustafa Kemal cumhuriyeti ilan ediyor ve ardından yaptığı ilk iş Muallimler Birliği'ni kurmak oluyor ve o meşhur sözü orada söylüyor: 'Öğretmenler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.' Bu sözü söyleyen adamın kurduğu devlette şimdiki öğretmenlerin sürekli bahaneleri var beyim. İlk cümle tamam ama ikinci cümle de tam bugünün eğitimcilerini konu almış: 'Eserinizin kıymeti, yaptığınız fedakârlığın derecesiyle olacaktır.' Bir reklamda ne diyordu beyim, eğitim şart..."[26]

Derviş'in söylediği her söz odanın içine düşen kurşun gibiydi. Gerçekler acıydı, can sıkıyor can acıtıyordu. Akif dudaklarını büzerek;

"Bizler bize dayatılan müfredatın biraz dışına çıkan kişileriz Derviş Abi. Teknoloji konusunda Bülent'in söyleyecekleri daha önemlidir beyim çünkü artık günümüz robotiğe ve yapay zekâya dönüyor."

Han'ın gözü Bülent'e dönmüştü yeniden.

"Beyim, adamlar bizi ideolojik kavgalar içine sok-

26 Ahmet Naç, Ted X İstanbul 2016 "Mustafa Kemal Atatürk" konferansından alıntı yapılarak yazılmıştır. http://tr67300.com/2016/02/idealist-ogretmen-ahmet-nac-tedx-konusmalari/

muşlar. Biz birbirimizi öldürürken, onlar almışlar başlarını yürümüşler. Dinimizi dört hak mezhebin haricinde mezheplere, düşüncelere bölmüşler. İlk Emri 'Oku' olan dinin mensupları olarak bizi geri bıraktırmışlar. Kendileri ise tabiri caizse uçmuşlar. Kendi dilini teknoloji dili yapamayan ülkeler maalesef teknoloji dünyasına entegre olamıyorlar. Hayalini kurmadığınız şey hayatınız olamaz. Dilini ve kültürünü hayaline alamayan ülkeler dünya üzerindeki dönüşümü yakalayamazlar. Biz bugün yerli otomobil üretelim diyoruz, adamlar elektrikli araba üretiyorlar ve biz buna teknolojik gelişim diyoruz. Eğer ki üreteceğimiz otomobil benzinle, mazotla çalışacaksa bu taklit olur çünkü bu teknoloji yüz yılın öncesine ait... Yok, eğer motorunu biz üreteceksek, bu motor hibrit motor olacaksa, buna teknoloji deriz. İnsanın iki fonksiyonu vardır beyim, insan ya bir şey üretir ya da eline silah alır bir yer savunur. Bugünün dünyasında ikisinin de önemi kalmamış durumda. Üretim noktasına yeni yeni başlamış bir ülkeyiz. Ancak artık üretimi insanlar yapmıyorlar. Sanayileşmede başlayan akımla giderek daha az sayıda insan çalışıyor. Ülkemizi savunma konusuna da gelince artık cephe savaşı yok beyim. Üç yüz bin mil ötede adam eline kumandayı alıp ülkemizde bir noktayı patlatabiliyor artık. Gözünüze konmuş sineği öldürüyor ama gözünüze zarar vermiyor. Artık her şey insansız araçlara dönüşüyor beyim. 4.0 başlığı altında çokça duyacağımız endüstri devrimleriyle otomasyan sis-

temleri geliyor. Bu teknoloji beraberinde çok büyük bir riski getiriyor."

"Nedir o?"

"Hiçbir işe yaramayan insan toplulukları beyim. Siz ne düşünürsünüz bilmem ama iş veremediğiniz ve on yıl sonrasına yüz milyon nüfus hedefi olan bir ülke bana çok tehlikeli bir görüntü veriyor. Ülkemizde birçok insan işsiz kalabilir çünkü yapay zekâlı robotlar aynı işi daha az maliyete yapacaklar."[27]

"Sizin bu konu üzerinde bir çalışmanız var mı?"

"Elbette var beyim. Ben annesini kanserden kaybetmiş birisi olarak doktor robot tasarladım. Bu robot eldeki verileri topluyor, analizler yapıyor, varsa hastalığınızı ve tedavisini söylüyor sizlere. Aynı robotu şeker hastalığı araştırmaları için de tasarladım ve uygulamalı olarak kullandığımda yüzde seksen beş oranında başarıya ulaştım."

"Sizin bu uygulamanız sayesinde ben de bu yataktan kurtulabileceğim yani."

"Sadece siz değil beyim, yüz hastadan seksen altısını erken teşhis edip, sonrasında doğru tedavi metoduyla sağlığına kavuşturacağız inşallah. Onlar in-

---

27 Serdar Kuzuloğlu'nun CNN Türk kanalında katılmış olduğu Yeni Nesil Gençlik programından alıntı yapılmıştır. https://www.cnnturk.com/video/tv-cnn-turk/programlar/gundem-ozel/serdar-kuzuloglundan-dikkat-ceken-yeni-nesil-ornegi

san öldürmek için çalışıyorlar, bizler insan yaşatmak için. Şimdilerde bu teknolojiyi otonom araçlar için kullanıyorum. Trafik kurallarına tam bağlı olarak çalışan insansız araçlar..."

"İnşallah mühendis kardeşim, geldiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Çeri, dikkatli bir şekilde eve geçin. Farad Hüseyin akşam sekizde Paşa Kebap'ta olacak. Gürültü patırtı istemiyorum. Bu ekip bize lazım."

"Emrin olur beyim."

"Derviş Baba, sen de kardeşlerimizle beraber olacaksın."

"Beyim, bana verilen görev yanınızda olmam, gidemem."

"Derviş Baba, tartışma istemiyorum, sen bu gece arkadaşlarımızla ol. Farad'ın dilinden sen anlarsın. Çeri, Cankan Kuyumcu'nun oradaki trafik ışıklarını kontrol edilebilir hale getirin. Işık önüne detektörlü kasis yerleştirin."

"Nereye beyim?"

"Fazlı'nın eve çıkan yolda, Mecidiye kavşağına."

"Eyvallah beyim."

Odadakileri uğurlarken tokalaştığı herkesin gözlerinin içine bakıyordu. Çeri ile tokalaştığında bakışları daha bir yoğunlaşmıştı sanki, onu kendisine doğru çekip kulağına fısıldadı:

"Hataya tahammülümüz yok..."

Türkiye'deki hareketlilik...

14 Temmuz 2016

Hüseyin Farad'ı başarılı bir operasyonla almış ve Türkiye'ye çalışması için ikna etmişti Han. Artık milli yazılımlar yapabilen bir ekibi vardı, dahası yabancı devletlerden alınmış ne kadar araç gereç varsa hepsinin yazılımlarını değiştirebiliyordu bu ekip. Üzerine ameliyat önlüklerini giymiş Han bu gelişmeleri duydukça rahatlıyor, keyifleniyordu. Koridordaki sedyenin tekerlek sesleri ameliyat zamanının geldiğini söylüyordu. Yatağında toparlandı biraz. Odada Derviş vardı. İçini birden bire bir hüzün kaplamıştı. Böyle hissettiği zamanlarda mutlak suretle başına kötü bir olay gelirdi. Biraz sonra ameliyata girecek bir hasta olarak Derviş'le helalleşti...

"Hastalık sağlığın zekatıdır beyim."

Derviş'in bu teslimiyetçi sözü bile kâfi gelmiyordu ona. Kapıda duran askerin yanındaki sedyenin başında Salih Efendi'yi gördüğünde biraz olsun rahatlamıştı. Doğruldu yerinden, yürüdü ve sedyeye

uzandı. Gözlerini koridorun tavanına dikmişti, sadece sedyenin tekerleklerinden çıkan sesleri dinliyordu. Merdivenlerdeki aceleci ve hızla yere vuran ayak seslerini işitmişti. Önce umursamadı, sese dikkat kesildi. Sesi çıkaran ayaklarda postal olduğunu anladı.

"Salih Efendi, durdurun sedyeyi."

Sedyeyi hareket ettiren ihtiyar müstahdem kendisine söyleneni yaptı. Han sedyede doğruldu. Merdivenden gelen ayak seslerinin sahibini gördüğünde önce şaşırmış, sonra sevinmişti.

"Kahraman Yüzbaşı. Merdivenleri canhıraş bir şekilde tırmanan kişi dönem arkadaşından başkası değildi. Kahraman Yüzbaşı sedyeye doğru yaklaşıp baş selamı verdi.

"Devrem, acil konuşmamız lazım."

"Hayır olsun yüzbaşım."

"Çok hayırlı değil devrem."

Korktuğu başına gelmişti galiba. Salih Efendi'ye döndü:

"Salih Efendi, doktorlara söyleyin, ameliyat iptal."

Yaşlı adam sadece başını öne eğdi, hiçbir şey demeden hastayı tekrar odasına götürdü. Askerlere kelepçeyi takmalarını söylediğinde Kahraman Yüzbaşı'nın yüzü asılmıştı, sinirle;

"Eşkıya düze inmiş, yiğitler derdest" dedi.

"Aman yüzbaşım, devletimiz bizi bu hale koymuşsa mutlaka bir bildiği vardır, sen sıkma canını."

"Can sıkılmayacak gibi değil devrem."

"Boşver, sen şu olayı anlat hele..."

Kahraman Yüzbaşı'nın yüz hatları biraz daha gerginleşmişti, yumruklarını sıktı.

"Devre, askeriyenin içinde bir homurdanma, bir hareketlilik başladı. Komuta kademesinde olan kişilerin çoğu izinli, raporlu ya da bir şekilde mazeret beyan etmişler. Terhis bekleyen erlere bile bu hafta sonu için nöbet yazmışlar. Silahını teslim etmiş tezkerecilere dahi silah vermişler. Kışlada bunlar yaşanırken, sınır bölgemizde de silah sevkiyatı ve hareketlilik mevcut. Bizler için asıl önlemli olan ise... ... ..."

Kahraman Yüzbaşı konuşmasını kesmişti, odanın kapısında Doktor Büşra ve Doktor Vural belirmişti. Doktor Büşra kızgın ve sitemkar bir şekilde konuşmaya başladı:

"Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz? İstediğiniz güne ameliyat yazıyoruz, arkadaşlarımızla hazırlanıyoruz, sonra hastamız ameliyattan vazgeçmiş."

Yatağında oturan Han doktor hanımı yumuşatmak için hiç çaba sarf etmemiş, aksine yangın üzerine benzin dökmüştü.

"Doktor Hanım, sizin işiniz bu değil mi?"

Aldığı cevapla neye uğradığını şaşıran Doktor Büşra ne diyeceğini bilemez halde;

"Ama biz bugünü size ayırmış, diğer ameliyatlarımızı iptal etmiştik. Bize yaptığınız saygısızlık bir tarafa, diğer hastalarımıza yaptığınız bir tarafa" dedi.

"Doktor hanım, ameliyat masasına yatmış ya da çıkmış değilim. İstediğiniz hastanızı ameliyata alabilirsiniz." Söze bu noktada Doktor Vural girmişti:

"Öyle olmuyor beyefendi, kafanıza göre hasta ameliyat edemezsiniz. Bunun bir hazırlık süreci var. Ameliyat olacak hasta su içemez, yemek yiyemez... ... ..."

Doktor Vural farkında olmadan hastasına bir kapı açmıştı ve Han o kapıdan girdi.

"Doktor Bey, sabahki poğaçaların kokusuna dayanamadım, gaflette bulunup yedim. Ameliyatın iptalini ise imzalattığınız kağıdı okuyunca istedim."

Doktorlar hastalarının haklı gerekçesini duyunca geri adım atmışlardı.

"Öyleyse yarına erteleyelim ameliyatınızı" dedi Doktor Büşra.

"Anlaştık doktor hanım."

Han'ın yumuşak tavırlı gerekçesi doktorları da etkilemişti. Doktorlar odadan ayrıldıklarına Han, yüzbaşıya döndü, anlatmasını ister gibi bir ifadeyle baktı yüzüne...

"Devrem üst düzey CIA ajanları on gündür sürekli bir şekilde ülkemize girip çıkıyorlar. Eski CIA sorumlusu Henry Barkey dün gece İstanbul'a indi. Büyükada'da bir otele yerleşti. Sabahın erken saatlerinde ise aynı otele Graham Fuller ve BND Ajanı Marrios S. de yerleşti. Bizim birçok emekli ve hâlâ görevde olan rütbelilerimiz de sabah aynı oteldelerdi. Dahası otele yerleşen yabancı sayısı her geçen dakika artıyor. Otele yerleşen Türk analistler ve akademisyenler de var."

"Hangi otel?"

"Siplended..."

"O otel İngiliz işgal kuvvetlerinin karargâhıydı zamanında, şimdi de değişmedi. Sonuç yine değişmeyecek yüzbaşım, onlar geldikleri gibi gidecekler. Siz ordudaki hücremize bu bilgileri ulaştırdınız mı?"[28]

"Ulaştırdık."

"Emniyet ve istihbarat ile paylaştınız mı?"

"Paylaştık."

Han, çekmeceden telefonunu alıp bir numara çevirdi. Karşı taraf cevap verdiğinde Kürtçe konuşmaya başlamıştı...

"Selam, Mahzun, bekle, sesini hoparlöre vereceğim."

---

28 ATV ve A Haber kanallarının hazırlamış olduğu 15 Temmuz Belgeseli isimli programdan alıntı yapılmıştır. https://www.ahaber.com.tr/webtv/programlar/15-temmuz/a-haber-15-temmuz-ihanet-ve-dirilis-belgeseli

"Tamam begim."

"Dağda ve sınırlarımızda durum nasıl?"

"Begim, bir haftadır inanılmaz bir şekilde hareketlilik var. Ömrümüzde görmediğimiz kadar çok silah ve para desteği geliyor Amerikalılardan. Sınırlarda ise PKK, YPG militanlarından çok IŞİD militanları var."

"Sizin konumunuz nedir?"

"Begim, biz dağdayız, istediğiniz an dağı karıştırabiliriz."

"Mahzun, örgütün tepe noktasını rehin al ve benden haber bekle."

"Emrin olur begim."

"Mahzun!"

"Buyur begim."

"Çeri de size katılacak. Ülkenin batısını karıştıracaklar, doğudan da ses çıkarsa iç savaşa sürükleyecekler."

"Evvel Allah izin vermeyiz begim."

"Mahzun, hakkını helal et."

"Varsa helal olsun begim. Asıl sen helal et."

Bu konuşmayla telefonu kapattı Han.

"Yüzbaşım, siz derhal karargâha dönün. Arkadaşlarımıza durumun ciddiyetini anlatın. Hiç kimse evine dahi gitmesin. Bu şerefsizler çorabı örmüşler, geçirecek baş arıyorlar."

"Emredersiniz efendim."

"Bir helikopter ayarla yüzbaşım, Çeri dağa çıkacak."

"Emredersiniz efendim."

Kahraman Yüzbaşı gerekli telefon görüşmelerini yapıp özel bir firmadan helikopter kiralamıştı. Helikopter söylenilen saatte, hastanenin üzerindeki pistte hazır bekletiliyordu. Çeri de gelmiş, Han ile durum hakkında konuşuyordu. Olayın vahametini anlattıktan sonra askerler nezaretinde helikopter pistine çıktılar.

"Vedalar hep böyle olmak zorunda mı?"

"Neyin vedası beyim, bize vatandan aziz ne var ki?"

"Yoktur, bilirim."

"Saraybosna, Varna, İstanbul, Ankara, Diyar-ı Bekir, Van, Halep, Musul, Kerkük hepsi bir değil mi?"

"... ... ..."

Sessiz kalıyordu Han, gözleri nemlenmişti. Daha kaç tane vatan evladını ölüme yolcu edecekti?!!

"Tasalanma Han Beyim... Biz saraylarda süremeyiz dağlarda sürdüğümüz sefayı. Bana bir şey olursa Serap ve oğlum sana emanet. Han doğdun, Han yaşadın, Han gibi öl... Makam ve mevki peşinde olmadın, bu çizgini bozma kardeşim."

"Emanetin başımın tacı olur kardeşim."

"Allah'tan niyaz ederim ki namerdin çaldığı kılıç kesmesin seni, kötünün döktüğü kurşun üstüne saçılmasın. Ben senden kaç gömlek fazla eskittim bu uğurda. Kollarımda kaç vatan evladı can verdi, sayısını unuttum."

"Yine aynı muhabbet, benden büyük olduğunu anlatacaksın değil mi?"

Han tebessüm ediyordu. Çeri nefesini içine çekti, pervanesi dönen helikopterin yanından boşluğa doğru yürüdü. Hastanenin tepesinden Ankara'yı izliyordu. İki kolunu yana açtı.

"Bizim ülkemizi ateşe vermek isteyen çok fitne var beyim. Çok namussuz vardır ki bu necip milletin başına bir çorap da ben öreyim der, gider Kürt'ün çocuğunu kandırır. Gelir Ermenilerin torunlarını kandırır. Amacı ekmek yediği yere ihanet etmektir. Köpekliktir..."

Birden arkasına döndü, Han'ın omuzlarına koydu ellerini.

"Sende ben şunu seviyorum ki ataların gibi bir başına kalsan dahi o hainin karşısından çekilmezsin. Kendi derdini arkana atar, milletin derdiyle dertlenir, milletin ateşiyle yanarsın. Seni büyük yapan budur kardeşim, seni aziz yapan budur. Şimdi ayrılık zamanı. Senin emrinde olan yiğitlere söyle, de ki kimse yaptıkları hizmeti bilmese de her şeyi Allah biliyor de; vazgeçmesinler, boyun bükmesinler. Hain giz-

lese de, münafık çarpıtsa da, bir saf kalabalık umuruna getirmese de, yarın İlahi huzurda bastığımız her kaya, her toprak parçası onların bu devlet için yaptığı her hizmetin şahitleri olacak. Onlara de ki siz Peygamber övgüsü almış bir milletin torunlarısınız."

Çeri'nin her sözü Han'ın gözünden dökülen bir damla yaş demekti. Han'ın omzundaki eller bedenine sarıldığında Çeri de ağlıyordu.

"Hakkını helal et beyim."

"Helal olsun kardeşim, hakkım sana helal olsun."

İkilinin sarılması bittiğinde birbirlerine selam durdular. Han olduğu yerde kalmış, Çeri'nin semaya kalkmasını bekliyordu. Helikopter gökyüzünde nazlı nazlı süzülürken helikopter pistindekiler hastane koridorlarından 157 numaralı odaya doğru gidiyorlardı. Odaya geldiklerinde Yadigâr da odadaydı.

"Ağabey, ameliyata girmediğini öğrendim."

"Gelişmelerden haberin yok mu Yadigâr?"

"Var ağabey, onun için buradayım. Bir havadis getirdim."

"Nedir?"

"Putin'in dış ilişkiler danışmanı Alexander Dugin Ankara'ya geldi."

"Sebep?"

"Birtakım ziyaretlerde bulunacakmış."

"Ziyaret falan anlamam Hasan, bu milletin tek ferdine kim kastederse onu indirin. İstanbul'daki arkadaşlar da Büyükada'dakileri kontrol altına alsınlar. Gerekirse öldürmekten de çekinmesinler."

"Ağabey, bu adamların kılına zarar verirsek savaşa sebep oluruz."

"Zaten savaştayız Hasan. Adamlar köpeksiz köy buldular değneksiz dolaşıyorlardı önceden. Şimdi öyle olmayacak. Devlet büyüklerinin korumalarını arttırın, bizden birileri mutlaka olsun yanlarında. Kimseye güvenim yok, hiç kimseye."

"Emredersin ağabey."

Yadigâr susmuştu, yere eğdi başını.

"Ne oluyor Hasan?"

"Ameliyat olacak mısın ağabey?"

"Bu durumda ameliyat mı olunur Hasan? Meydanlarda olmamız lazımken yatağa mahkûm mu olalım?"

"Ağabey yarın için ameliyat olacağım demişsin doktorlara."

Han kararlı ve kendinden emin bir şekilde;

"Ameliyathanede işimiz var" dedi.

Kahpelik gizli yapılır, gizli kalmaz...

Yaşanılan olağanüstü günün ardından ameliyat için hazırdı artık her şey. Han'ın isteği doğrultusunda ameliyat öğleden sonra yapılacaktı. Odada Han'ın isteği üzerine Yadigâr ve Derviş de hazır bulunuyorlardı. Han'ın ameliyat olacağını duyan İlker de Derviş ile beraber gelmişti hastaneye.

"Abi, ameliyat olacaksın haberimiz olmuyor, sen böyle yapınca bozuluyorum bak."

"Kızma İlker, basit bir şey, ondan haber vermedim."

"Öyle olsun abi."

Konuşmalar devam ederken Salih Efendi sedyeyle odaya gelmişti.

"İşte bizim Mercedes de geldi" dedi Han.

Yavaşça yatağından doğrulup sedyeye uzandı. Hakkınızı helal edin derken eli havadaydı. Odadakiler helallik verdiler, helallik aldılar. Sedye ameliyathaneye kapısına gelmişti, Salih Efendi ameliyathane sorumlusuna teslim etti hastayı. Tuğba Hemşire de

ameliyatta olacaktı. Ameliyathane masası hazırlanmış, hastaya spinal anestezi Tuğba Hemşire tarafından uygulanmıştı. Doktor Büşra, hastanın uyduğundan emin olduktan sonra;

"Odada bulunan herkes dışarı çıksın, bir başka ekiple ameliyatı yapacağım" dedi.

Ameliyathanede sadece Doktor Büşra ve Han kalmıştı. Doktor Büşra cebinden çıkardığı iğneyi Han'a batıracakken, Han elinden tuttu. Kıvrak bir hareketle doktorun bileğini büküp elindeki iğneyi aldı. Ameliyat masasındaki neşteri doktorun şah damarına dayadı.

"Sana ölüm emrini kim verdi?"

Doktor Büşra yaşadığı şok ve korku ile titriyordu.

"Konuş!"

Sessizdi doktor. Han, doktora aman vermeden bileğinden tutup ameliyathaneden çıktı.

"Tuğba Hemşire, odadan askerleri çağırın."

Tuğba Hemşire belki de ölüm korkusuyla kendisine söyleneni yapmak için koşarak ameliyathaneden çıktı. Döndüğünde ise soluk soluğa kalmış olarak yanında askerlerle geldi.

"Asker, bu haini götürün, Hasan'a teslim edin."

Kendilerine verilen emir kesin ve netti. Asker yanındaki kelepçeyi Doktor Büşra'nın bileklerine taktı...

Han, ameliyathanede tedirgin olmuş personeli yatıştırmak için olanları anlattı. Salih Efendi ve Tuğba Hemşire'ye teşekkür edip ameliyathaneden odasına geçti.

"Haini ne yaptınız?"

"Ağabey, Erdeniz'i çağırdım, alıp merkeze götürecek."

"Söyle, bana kıyafet getirsinler."

"Hayırdır ağabey."

"Hasan!" diye kükredi Han.

"Kaç vakittir hastanede yatıyorum, niye bugün öldürmek istediler hiç düşünmedin mi?"

Cevap verememişti Yadigâr, her zamanki gibi susmayı tercih etti. Odadaki herkes de susuyordu, İlker ise şaşkın bir şekilde olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Çok geçmeden Erdeniz geldi.

"Efendim, istediklerinizi getirdim."

"Sağ olasın Erdeniz."

"Bir hain var, onu da götür sorgu odasına al, ben gelene kadar kimse bir şey yapmasın."

"Emredersiniz efendim."

Erdeniz, Büşra'nın koluna girip odadan çıkartacaktı. Büşra bir an dönüp Han'ın yüzüne baktı.

"Nerden anladın?"

"Büşra Hanım, kahpelik gizli yapılır, gizli kalmaz."

Erdeniz silahını Büşra'nın sırtına dayamıştı, olası kaçma anında vuracaktı. Han üzerini değiştirdi, odadaki eşyalarını topluyordu. Çekmecedeki kolye ilişti gözüne, aldı, öptü. Avuçlarının arasında sıkıca tuttu.

"Asker!" diye seslendi.

"Emredersiniz komutanım."

"Bugün hava çok sıcak, ben dışarı çıkıyorum. Kahraman Yüzbaşı alacak sizleri, sakın hastaneden ayrılmayın."

"Emredersiniz komutanım."

Han, silahını beline takıp odadan çıktı. Koridorda ona diğerleri de katıldı. Koridorun sonundaki hemşire odasına doğru ilerliyorlardı. Hemşire odasının kapısını tıklattı, odadan içeri girdi. Birkaç hemşire vardı sadece. Gözleri Tuğba Hemşire'yi arıyordu. Nermin Hemşire'yi gördü, çekinerek onun yanına yürüdü.

"Nermin Hanım, Tuğba Hemşire'ye bakmıştım."

"Tuğba Hemşire çıktı, ben yardımcı olayım."

"Şey, ne yapacağını bilemez haldeydi" dedi ve dudaklarının içlerini ısırdı. Cebinden çıkardığı kar tanesi kolyeyi Nermin Hemşire'ye uzattı.

"Bunu kendisine verir misiniz?"

"Tabi ki veririm ama neden?"

"O biliyor sebebini. Kabul ederse haftaya cuma namazını Hacı Bayram'da kılacağım."

"Peki, iletirim kendisine."

"Teşekkür ederim..."

Han, hemşire odasından çıktığında artık adımlarını kaosa doğru atıyordu... Yadigâr sordu:

"Nereye gidiyoruz ağabey?"

Han, tek kelimelik kocaman bir cevap verdi.

"Ölüme..."

15 Temmuz 2016

Vatan Yürekli Yiğit!
Bu tarihi unutma!..
Herkes unutsun, sen unutma!
İster günü unut, ister geceyi,
Ama vatanına ihanet edenleri asla unutma!
Bir de vatanın uğruna can verenleri...
Şehitleri,
Gazileri,
Emanetlerini,
Vatan için gece gündüz hizmet edenleri,
Darbe günlerini.
Senin verginle alınan helikopterle
Sana mermi yağdıran alçakları
Unutma!
Düşmanın bombalayamadığı meclisi
bombalayan kahpeleri
Unutma!
Sen huzurla yaşayasın diye can veren
Kahramanları
Unutma!
Vatan dediğin bir toprak parçası değil,
Unutma!

Vatan Namustur.

Vatan anadır, babadır.

Vatan kardeştir.

Vatan Candır.

Vatan candan özgedir.

Vatan dediğin uğruna ölen aslanlar,

Bir de o aslanları doğuran aslan analardır.

Şehitlerini unutma yiğidim.

Bir düşmanla çarpışan Oğuz soyluları,

Bir de kendi tankını üzerine süren,

kendi kurşununu sana atan alçakları unutma!

Okuduğun eser o gece kol kola ölüme yürüyen

Derviş ile İlker'in niyetiyle yazıldı.

Bir Fatiha okumayı unutma!

Sultan Hamid'i tahttan indirenler ile

Meclisini bombalayanların aynı zihniyetin ürünü olduğunu unutma!

Sen, devleti için atasından vazgeçmiş

Mete Han'ın torunusun

Unutma!

Sen, papaya aman dileten

Atilla'nın torunusun

Unutma!

Sen, Çin zulmüne başkaldıran Kürşad'ın yoldaşı,
Çin'e adalet götüren Bilge Han'ın torunusun,
Unutma!
Sen, çağ açıp çağ kapatan Fatih Sultan Mehmet'in torunusun,
Unutma!
Sen, emperyal devletlere karşı tek başına duran,
Devletin selameti için tahtını bırakan,
Mazlumların umudu olan Sultan Abdülhamid'in torunusun
Unutma!
Sen, yedi düvele Anadolu topraklarını dar eden,
Gazi Mustafa Kemal'in yoldaşısın,
Unutma!
Unutma! Sen unutursan
umut ölür,
mazlum ölür.
Sen unutursan,
Tarih ölür,
Tarihe yön veren
Millet ölür...
Muhtaç olduğun kudretin damarlarında aktığını
Unutma!

İstihbarat Servislerinin Arkasındaki Gizli Güçler

Küresel Güçlerin Ekonomik Savaşları

ÇERİ-II

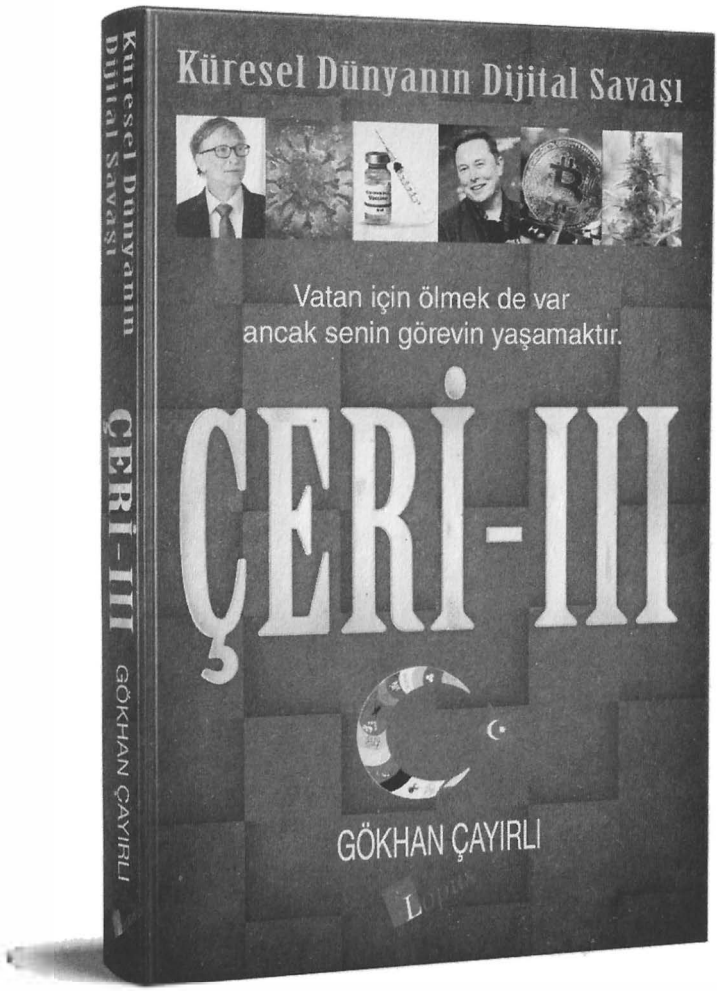
GÖKHAN ÇAYIRLI

Lopus

1. BASKI
TOPLAM
20.000 ADET

İstihbarat Servislerinin Arkasındaki Gizli Güçler

ÇERİ-II GÖKHAN ÇAYIRLI

Küresel Dünyanın Dijital Savaşı
Vatan için ölmek de var
ancak senin görevin yaşamaktır.
ÇERİ-III
GÖKHAN ÇAYIRLI
Küresel Dünyanın Dijital Savaşı
ÇERİ-III
GÖKHAN ÇAYIRLI

Kaos Düzeninin Ayak Sesleri

ÇERİ-I

Milli Projelerde görevli olan Türk Mühendis Ahmet Serkan'ın Kerkük'te Cia Ajanları tarafından öldürülmesiyle Kerkük'e giden Türk Ajanı Yavuz, Türkiye'ye döndüğünde milli projeleri görevlilere teslim edecekken öldürülür. Artık iki cinayetin çözüme ulaştırılması ve Ahmet Serkan'ın üzerinde çalıştığı Milli Projelerin hayata geçirilme görevi istihbaratın en iyi ajanı Han'a verilir. Han, ihanet ile hizmet etme arasındaki ince çizgide devam eden hayatında en yakınlarının ihanetleriyle karşılaşır. Üstlendiği görevi tamamlamak için çıktığı yolda hizmet ettiği devletin hiç bilmediği yüzüyle karşılaşır.

* Osman Gazi'den Abdülhamid Han'a uzanan Devlet-i Aliye'ye hizmet eden Hristiyanları,

* Fatih Sultan Mehmet'in Vatikan'a gönderdiği Türk – Müslüman Martolosların, Manseryönlük Makamına ulaşmasını,

* Mustafa Kemal'in Halifeliği kaldırmasının altındaki gerçekleri,

* İsmet İnönü'nün Amerika ile yapmış olduğu anlaşmaları,

* Abdülhamid Han'dan Turgut Özal'a, Özal'dan Muhsin Yazıcıoğlu'na ulaşan gizli projeleri,

* Ülkeyi 15 Temmuz'a sürükleyen süreci ve İhanet Gecesi yapılmak istenenleri,

* 15 Temmuz öncesi Büyük Ada'da toplantı yapan yabancı devlet ajanlarını,

* İstanbul Ayazağa'da planlanmış darbe gününü, dahası "Büyük Türkiye" hedefine yürüyen ülkenin önüne kurulmuş tuzakları öğrenir... Bu süreçte kendisine en çok yardım eden kişi yıllarca Güneydoğuda terör örgütü PKK'ya karşı görev yapmış olan Çeri'dir.

Kaos Düzeni Sahipleri bölgeyi karıştırmak için geri geldiler. Önlerindeki en büyük engel Türkiye. Ülkeyi karıştırıp iç savaş çıkarmak isteyenler, hainlerle iş birliği içindeler. Bu savaş Hilal ile Haccın, Hak ile Batılın savaşıdır.

Peki, senin tarafın ne olacak?

KİTABIN GELİRİ YAZARI TARAFINDAN TÜRKİ
GAZİLER VE ŞEHİT AİLELERİ VAKFINA
BAĞIŞLANMIŞTIR...

180L

Lopus
www.lopuskitap.com
/lopusyayinevi
/lopusyayinevi
9 786058 209275